

ADAM BREDI

BOOK HOLIDAY

CENA 20 DINARA

BROJ 117

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

STANICA REDEMPTION

★ **DOK HOLIDEJ** ★

ADAM BREDI

STANICA REDEMPTION

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 117

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Adam Brady

FURY OF THE 44

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Zorka ĆIRIĆ

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Korektori:

Margit HORVAT-HARANGOZO
Marija BURANJI
Julijana KARDOŠ

Štampa: 23. X 1981.
Tržište: 7. XI 1981.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ, Urednik: Zorka ĆIRIĆ,
Naslov originala: Adam Brady — FURY OF THE 44.
Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Dok je voz klopario kroz suncem ispečeni predeo, Dok Holidej je zavaljen u udobno, somotom tapacirano sedište analizirao događaje poslednjih dana. Napustio je Šimer Krik pre petnaest dana i uspomene na taj grad i njegove stanovnike već su počele da blede sa izuzetkom Beti Kuper čiji lik mu je i sada kao živ lebdeo pred očima. Nekoliko dana u graničnom gradiću Rouzbadu nije prekinulo monotoniju uprkos jedne ozbiljne partije pokera koja je trajala više od dvanaest časova, donela mu skoro pet stotina dolara i osigurala mu troškove za sledeća dva meseca. Naravno, pod uslovom da mu za to vreme sreća ne okrene leđa. A onda mu je odjednom palo na pamet da pođe malo na sever, u deo zemlje gde još nije bio. Prešao je dilažansom skoro sto pedeset milja, onda još jedan dan na konju do železničke pruge u Mej Springsu gde se ukrcao na kompoziciju koju je sačinjavao jedan poluprazan putnički vagon i dvadesetak teretnih vagona za stoku, i ukrcaвши u jedan od tih vagona svog Miga uputio se pravcem za Redemption. Bio je to glavni grad nove pokrajine koja je tek od pre desetak godina počela intenzivnije da se naseljava i poslednjih godina, kako je čuo, grad se razvijao i doživljavao nezapamćeni bum. Ali, njega je manje interesovao procvat grada, a više ono novo i nepoznato što je goli-

cavo zagrevalo njegovu pustolovnu maštu. U taj grad vukla ga je želja za promenom.

Oblizujući guste kolutove dima posmatrao je kroz prozor pustoš koju je za sobom ostavljala letnja peščana bura. Imao je sreće. Da je pošao na put jašući svog Miga, pitao se da li bi uspeo da se orijentiše i pređe put do Redemptona. Istina, ne bi mu to bilo prvi put da se sukobi sa besnim elementom, ali, jučerašnja bura, mada kratkotrajna, izbrisala je sve tragove koje su ljudi za sobom ostavili i morao bi utrošiti dosta vremena da se snađe u predelu koji nije poznao. I onaj jedan dan na žegi, ostavio je na njemu vidnog traga. Pomislio je da već bilo vremena da ode do njega i napoji ga. U stočnom vagonu, bilo je dosta vode. Vručina je pritiskala predeo kao teški vreli pokrov i pola kofe vode ne bi škodilo životinjama.

Pa ipak je to odložio za kasnije. Lagano se osećao zavaljen u udobno meko sedište sa cigarom u zubima, i nije mu se ustajalo sa mesta. Mig može malo pričekati, jer ga je jutros pre ukrcavanja u voz dobro napojio. Opet je bacio pogled kroz prozor. Nigde ni potočića, ni bare, ni kaktusa iz koga se za nevolju moglo iscediti malo tečnosti. Svuda samo opustela, sasušena brežuljkasta prerija koja se uspavljujući vukla pored zahuktale kompozicije.

Zavijajući iza jednog prostranog brega koji je kao ogroman brod presecao ravnice, voz je izbio na jednu ravan široku oko jedan kilometar koja je svojim oblikom podsećala na presahlo korito neke prastorijske reke. Ali, pogled na ravan nije trgao Holideja iz monotonog dremeža. Povod za to bio je lešinari su lupajući krilima uzleteli, šavao na neki predmet u blizini železničke pruge. Trenutak kasnije video ga je kako se spušta i kričeći se bori za mesto u grupi lešinara koji su se gostili na lešini nekog govečeta. Kada se voz primakao bliže, lešinari su lupajući prilima uzleteli, a njihovo graktavo isprekidano kričanje ispunilo je vreli podnevni vazduh. Dok Holidej nije na njih obratio pažnju. U prolazu je osmotrio prazne očne duplje od kojih su oštri kljunovi lešinara već bili iskopali oči i upola očerupano telo. Pogled na lešinu ga je podsećao da ga je smrt pratila skoro celog jutra, jer je s vremena na vreme, na ogoljenoj prenji viđao sličan prizor. Pitao se koliko dugo će to trajati i šta je bio razlog da je smrt tako nemilice kosila.

Četvrt milje kasnije, voz je prošao pored skupine osušenog drveća iza koje je ležalo još nekoliko upola oglodanih lešina, što je bio znak da je na tom mestu jučerašnja bura uzela najveći danak. Izbrisao je maramicom znoj sa čela i uzevši iz čuturice nekoliko gutljaja vode, ispružio se i zatvorio oči. Uprkos vrućini monotonno kloparanje točkova ga je uljuljkivalo u dremež. Vreme je za njega stalo kao da je neko zaustavio klatno nevidljivog večnog časovnika, sve dok mu do svesti nije

doprio i trgao ga iz sna udaljeni eho pucnja.

Otvorio je oči i osvrnuo se oko sebe. Da li je sanjao? Pogledao je kroz prozor i u pravcu kuda se voz kretao, iza jednog brdašceta ugledao je prozračan oblačak prašine koji se lagano udizao uvis. Odjeknuo je i drugi pucanj.

Začuo se zvižduk lokomotive i kompozicija je počela da usporava kroz ravan sasušen predeo. Oblak ispred njih postao je gušći. Onda je predeo pred prugom počeo da se otvara između dva niska brežuljka i tačno pred njegovim očima ukazalo se malo naselje udaljeno ne više od pola kilometra. Naselje je, međutim, bio suviše grandiozan izraz za ono što se nalazilo pred njim, jer se to naselje sastojalo od tri naherene kolibe, železničke pruge koja se tu završavala i obora za stoku.

Da li je moguće da je to Redempton? Holidej se osmehnuto kiselo. Toliko dana putovanja u vrućini, prašini i samoći i sada je ova prokleta surova zemlja izbacila pred njega ovo! Bedno!

Iza sakrivenih udžerica video je prilično veliko krdo stoke koje se komešalo u ograđenom prostoru za stoku, očigledno uznemireno pucnjima koji su ga probudili. Šta se to događa?

Na pedesetak metara daleko od ograđenog prostora, voz je sasvim usporio i najzad stao. Oblak pare šišteći je izbio iz kotla lokomotive i posle pola minuta gluve tišine koja je posle toga zavladala, Dok Holidej je izašao iz vagona i zastao na platformi. U neposrednoj blizini ugledao je petoricu ljudi koji su čuv-

ši korake na drvenoj platformi vagona, okrenuli glave i pogledali ga. U sredini skupine stajao je onizak, bradat stariji čovek duboko usađenih očiju koje su ljutito sevale, i narmštenog lica izbrazdanog dubokim borama koje su mu brazdale obraze i čelo. Starac je u ruci držao revolver. Ostala četvorica su stajali sa rukama mlitavo opuštenim porēd tela, ali se na njihovim prašinom i znojem umrljanim licima nadnosila senka brige.

Holidej je skinuo „stetson” sa širokim obodom i prstima začesljao dugu crnu talasastu kosu koja mu se spustila nisko niz vrat. Prešao je pogledom do druge grupe ljudi koju su sačinjavali četiri čoveka. Pažnju mu je privukao najviši od njih, jedan mršav čovek sa dva opasača za revolvere odeven u crno odelo sa tamnim očima koje su prostrelile Doka iz polusenke crnog šešira sa širokim obodom.

Bradati starac se malo okrenuo da bi bolje odmerio Holideja i progovorio je prgavim, nestrpljivim glasom. — Ko ste vi?

— Putnik koji putuje za Redempton — rekao mu je Dok.

— Niste s njima? — Starac je revolverom pokazao prema četvorici koji su stajali na drugoj strani železničkih šina.

Dok Holidej je odmahnuo glavom. — Nisam ni sa kim. Samo putujem za Redempton. Je li ovo taj grad?

Starac je zažmirio očima i kroz uzane proreze očnih kapaka sumnjičavo odmerio sagovornika. — Ne, nije ovo. Redempton je tamo. — Pri tome je revolverom pokazao prost-

ranstvo koje se pružalo na drugoj strani železničkih šina.

Holidej je klimnuo glavom i pogledao u pravcu kuda je stari pokazao. — Daleko?

Starac je promrmljao. — Možda oko pola dana jahanja. A sada, pođite vašim, putem, pošto ovde nemate nikakvog posla.

Dok Holidej je osmotrio drugu grupu i zaključio da visoki mršavi čovek sa dva opasača, koji je sedeo na poprečno postavljenoj gredi ogradenog prostora izgleda sasvim miran i bezbrižan. Ostala trojica stajali su malo po strani od njega, ali, nisu izgledali tako uvereni u sebe.

— Poslužiću se pojilom da napojim konja i napunim čuturicu vodom — rekao je Dok i lagano pošao ka vagonu u kome se nalazio njegov konj. Pošto je otvorio stranu i pustio Miga da skoči na zemlju, poveo ga je laganim korakom ka izdubljenom deblu koje je služilo kao valov. Čuo je da starac nešto proklinje, a kad se udaljio nekoliko metara, čuo je nečije korake za sobom. Osvrnuo se i ugledao jednog od starčevih kaubojā koji ga je pratio sa revolverom u ruci.

Holidej ga je odmerio najkraćim mogućim pogledom pre nego što je laganim korakom nastavio prema pojilu. Pustio je konja da pije, a sam se nagnuo nad korito i ispljuska se vodom po licu i vratu pre nego što je ispumpao nekoliko mlazeva i sam se napio. Voda je bila umereno hladna, i dok mu se sli-
vao niz grlo, osetio je prijatnost blisku blaženstvu. Koliko je malo potrebno za potpuno, pravo uživa-

nje, pomislio je. Zatim je skinuo čuturu sa sedla i napunio je.

Kauboj je sve vreme stajao u blizini i hladno ga posmatrao.

— Izgleda da tamo dole nešto nije u redu — rekao je Holidej.

Kauboj, mršav i crvenih očnih kapaka od vrućine, znoja i prašine, izduženih crta lica, nije odgovorio ništa. Kada se od ograđenog prostora za stoku začuo promukao starčev glas, on je skrenuo pogled sa Doka, i pogledao u tom pravcu.

— Ona dva pucnja su bili samo upozorenje, Rendine — rekao je starac povišenim tonom. — Drži se što dalje od mene. Najbolje bi bilo da se počistiš kod tvog gazde Mek Fija i da mu kažeš da ne može da drži prazne vagone van upotrebe. Sa tom gospodom koja stoje pored tebe, imam da obavim jedan važan posao, i neću za to čekati dozvolu od tebe ili bilo koga drugog.

Dok Holidej je uprkos razdaljini primetio da je lice mršavog čoveka u crnom odelu iskrivio ciničan osmeh. Zapazio je, da su trojica okupljeni nedaleko od Rendina obučeni u građanska odela. Što je još važnije, zapazio je da su bili dosta zabrinuti.

Rendin je zakačio prste za svoje dvostruke opasače i mirno rekao. — Sve je po zakonu. Mahoni, i ako želiš, mogu da ti pokažem dokument koji to potvrđuje. Harp Mek Fi je pre mesec dana zakupio sve vagone koji dolaze na ovu stanicu. Prema tome, prodaj ti tvoju stoku ovo; gospodi ako ti je to želja, ali ja sam im već objasnio da nijedno grlo neće biti utovareno ako na njemu

ne stoji utisnut Mek Fijev žig. A njegova cena je pet dolara po grlu.

Dok Holidej je ponovo zaronio ruke u vodu i prijatan osećaj hladnoće prostrujao mu je telom. Vrhovima prstiju izvadio je maramicu iz džepa i osušio ruke, a onda mokru tkaninu savio i vratio u džep.

Kauboj koji je pošao da motri na Holideja, nervozno se okrenuo vrativši se nekoliko koraka rekao. — Jesi li gotov?

Dok je slegnuo ramenima. Proveo je još izvesno vreme brišući ožnoje-na prsa i vrat svog konja. Posle toga Mig je izgledao spreman da pređe ostatak puta koji ga je delio od Redemptona.

— Hajde već jednom, vrag te odneo! — Prasnuo je kauboj. — Nisi toliko gluv da ne čuješ šta se događa tamo dole. Moram brzo da se vratim.

— Možeš se vratiti, niko te ne zadržava — rekao mu je Dok.

Kauboj je liznuo usne, ponovo se osvrnuo prema ograđenom prostoru, a onda je opet pogledao Doka. Usne su mu bile čvrsto stisnute u tanku liniju, a pogled mu je bio tvrd i sumnjičav. — Ne, hajde ti samo kreni — promrmľao je. — Ne smemo nikome da verujemo. Samo ti pođi što brže možeš, i sve će biti dobro.

— Sve će biti dobro — rekao je Dok Holidej bez uzrujavanja, i popeo se u sedlo. Osetio je da mu se od osveženja u telu vraća krepkost. Ali mu je predstojalo pola dana jahanja, to je značilo da će u Redempton stići posle zalaska sunca, dakle, po hladovini. Pomislio je na hladno piće koje će prvo popiti, a

zatim na viski koji će doći posle toga, a onda na dobar komad pečnog mesa. Naravno, uz sve to kupanje koje će ga više od svega vratiti u život.

Iz pravca korala dopirao je odjek starčevog glasa sad već dignutog do ljute oštine. — Ne mešaj se ti u ovo Rendine! Ja sam ovde došao da razgovaram sa kupcima, a ne sa revolverašem dignutog nosa kao što si ti, koji još uz to prima naređenja od hulje kao što je Harp Mek Fi.

Dok Holidej je čuo kad je Rendin ponovio. — Cena je pet dolara po grlu, Mahoni. Uzmi ili ostavi.

Mahoni mu je dobacio neku nerazumljivu psovku. — Pet dolara? Ti si stvarno lud kao što sam i mislio. A sad zaveži i gubi se!

Holidej je video kad je starac zakoračio korak napred, njišući pored tela rukom u kojoj je držao revolver. Ali, nije bio prošao više od dva koraka, kada se Rendinova ruka brzo spustila naniže. Munjevit pokret završio se pucnjem revolvera, i Holidej je video kad je starac ispustio revolver iz ruke.

Na to je kauboj koji je motrio na Doka nešto uzviknuo i potrčao. Rendin se u magnovenju okrenuo, ali pre nego što je pritisnuo okidač Holidej je potegao revolver i opalio. Tane je zviznulo preko brisanog prostora i izbilo Rendinu revolver iz ruke.

Rendin je jauknuo i osuo psovke, ali, revolver je od siline udara zna odleteo u ograđeni prostor gde se stoka opet počela komešati. Onda je njegova leva ruka kliznula na dršku drugog revolvera, ali se oštro Do-

kovo upozorenje slilo sa zamirućim odjekom drugog pucnja.

— Ni makac, mister!

Rendinovo lice se zgrcnulo pred plimom žestokog besa, i on se netremice zagledao u Holideja pogledom koji bi, ako bi se pogledom moglo ubiti, za Doka značio smrt. Mahoni se okrenuo, ugledao kako se iz cevi Dokovog revolvera diže pramen dima i zapita. — Zašto stranče?

Dok Holidej je pištoljem pokazao prema Rendinu. — Nas dvojica se poznajemo, Mahoni. Vi samo nastavite sa vašim poslom.

Trójica trgovaca stokom su stajali malo povučeni u stranu, a Mahonijevi ljudi su sa revolverima u ruci motrili na Rendina. Za to vreme, Rendin je netremice zurio u Holideja, očigledno nastojeći da se seti gde su se njegov i Dokov put ukrstili.

Videći da se Rendin muči Dok mu je pomogao. — Rio Bazen, prošle godine nekako u ovo vreme, Rendine. Jahao si sa Keleninovom bandom.

Rendinovo lice se ozarilo i izraz ljutine zamenio je ciničan, podrugljiv osmeh.

— Ime? — promrmljao je.

— Holidej. Dok Holidej.

Rendin je bezglasno ponovio ime, i pre nego što ga je obuzela strašnija mržnja, oči su mu sevnule. Tek tada je klimnuo glavom da se svega seća.

Dok Holidej je okrenuo glavu od njega i obratio se Mahoniju. — Pa, lepo, mister, prodajete li vi vašu stoku ili ne?

Mahoni ga je izvesno vreme ozbiljno gledao, očigledno još uvek

nespreman da prihvati ovako naglu izmenu svog položaja. Dok je poterao svog konja pored ograde i stručnim okom počeo da odmerava i procenjuje stoku, ali su se trojica trgovaca već bili uputili ka mestu gde su vezani stajali njihovi konji.

Mahoni je doviknuo za njima. — Gde ste se do vraga, uputili?

Sva trojica su se okrenuli i izmenjali zabrinute poglede, pre nego što je jedan od njih, najkrupniji, debeljka uhvatio za rame baš u trenutku — Nema rezona da ovde kupujemo stoku Mahoni. Zemlja je suviše osušena da bismo je mogli napasati, a ovi vagoni nisu slobodni za transport...

— Postaraću se da budu slobodni — grmnuo je Mahoni prilazeći energičnim korakom.

Trojica trgovaca su se nešto kratko dogovorili pre nego što su zabrinuto pogledali prema Rendinu. Neprijateljski izraz revolveraševog lica naterao ih je da se ćutke okrenu i pođu svojim putem. Mahoni je prasnulo i pošao za njima. Stigao ih je posle nekoliko koraka i velikog debeljka uhvatio za rame baš u trenutku kad je stavio nogu u uzengiju.

U tome se ponovo umešao Rendin. — Kažem ti da je sve po zakonu, Mahoni — promrmrljao je. — Harp Mek Fi ima preče pravo na svaki teretni vagon koji izađe iz ovog depoa. Ako ti se ne sviđaju njegovi uslovi, a ti pokupi svoje krdo pa ga teraj negde dalje.

Mahoni se okrenuo žustro kao na federima. — Ne mogu i ti to vrlo dobro znaš Rendine! Odavde do Tou Sprigea nema nijednog izvora, a dok bih ja sa stokom stigao, možda

ga ni tamo neće biti, jer će presušiti od ove žege. Neću da mi stoka pomire, ali neka sam proklet ako dopustim da me neko natera da je prodam za pet dolara za grlo. A sad se gubi kao što sam rekao dok ja u ovoj takozvanoj poštenoj gospodi probudim nešto hrabrosti.

Trgovac stokom se otrgao iz Mahonijeve ruke, dočepao se svog konja i stao iza njega. Za to vreme, Dok Holidej je mirno sedeo i motrio samo na Rendina, sećajući ga se kao čoveka koji je znao da bude grub i nasilan, ali se uvek kretao u granicama zakona. Sećao se takođe, da je Rendin bio poznat kao vrlo brz na revolveru. Ali, to je bilo pre nekoliko godina u Rio Bazenu.

— Pusti Mahonija da razgovara sa kupcima, Rendine. Nemoj da ga prekidaš — rekao je Dok.

Rendin se okrenuo skoro crn u licu od ljutine. — Do đavola...! — zaustio je.

— Stvarno je tako — prekinuo ga je Dok Holidej. — Ovo je zaista bio težak, vruć dan.

Pogladio je rukom cev revolvera sada već s izgledom čoveka koji potpuno vlada svojim nervima, ali, kao što su Mahonijevi kauboji mogli da naslute, ispod tog prividnog mira krila se čvrsta, otvorena zamka, ili otvorena čeljust zmije spremne na skok.

Pošto je još jednom radoznalo pogledao u Holidejevom pravcu Mahoni je klimnuo glavom, čime mu je stavio do znanja da mu je zahvalan za njegovu intervenciju, a onda se okrenuo na petama prema kupcima. — Bakli, kada si bio na mom ranču, rekao si da su moja goveda naj-

bolja koja si ovog meseca video, s obzirom na sušu i nedostatak hrane u pokrajini. Ne znam stoga zbog čega sada odstupak? Čega se bojiš? Jednog običnog revolveraša sitnog kalibra koji je tek nedavno došao u ovaj kraj, i neće se ovde ni svrte-ti.

Bakli je obrisao znoj sa crvenog lica i nervozno se promeškalo na sedlu. Očigledno da mu je bilo neprijatno. Na kraju je s mukom prevatio preko usana. — Niko nije uplašen Mahoni. Jednostavno, nemamo nikakve koristi od stoke koju ne možemo da transportujemo tamo gde želimo. Možeš i da mi pokloniš, ništa mi ne bi vredelo. Ako nemamo teretne vagone, ne možemo ni posao da sklopimo. Do vruga čoveče, zar ne možeš to da shvatiš?

— Ja samo vidim da odustajete od onoga što ste rekli, vrug vas odneo! — Prasnuo je Mahoni nezadovoljan razvojem situacije. — Odustajete meni naočigled. Šta ste vi, kakav ste to čovek? Čovek od pihtija, kukavica, je li?

— Nisam to, nego jednostavno razuman čovek. Ako nema teretnih vagona, nema ni transporta stoke, a to znači da nema ni prodaje. Kad nema prodaje, nema ni zarade niti interesa za bilo kakav posao. Stvarno mi je žao, ali... Možda iduće godine kad dođem...

— Čistite se! — rekao je Rendin oštro, i Bakli je okrenuo konja kao da ga je neko ošinu po nosu. Znoj mu je još jače izbio po licu i počeo da se sliva niz obraze i on je glasno duboko uzdahnio.

Dok Holidej je pojahao konja i pošto se namestio u sedlu, poterao ga

malo bliže Rendinu. — Rekao sam ti da se ne mešaš u ovo Rendine.

Rendin je besno sevnio očima. — A ja tebi to isto kažem Holideje. Bilo bi za tebe najbolje da gledaš svoja posla. Čovek za koga radim, iznajmio je ove vagone i pošteno platio za njih. Prema tome, on njima raspolaže i nijedno grlo stoke neće biti utovareno na ovoj stanici ako ne nosi na sebi Mak Fijev žig. To treba svakome da bude jasno.

— Znam... ali, cena ne miriše. Tu nešto zaudara — primetio je Dok Holidej, gledajući pored Rendina. — Ceo taj posao mi zaudara na nešto trulo.

— Onda okrenite nos uz vetar i odmaglite odavde, mister. To vam niko ne brani — promrmlija je Rendin.

Dok Holidej je stisnuo usne. Pogledao je s interesovanjem starog Mahonija i shvatio da su Mahonijevi naponi da blefira došli do kraja. Na licu starog rančera sada se ogledala zabrinutost.

Do tog trenutka trojica kupaca su se okupila u grupu i po njihovom ponašanju se videlo da nameravaju da pođu. Mahoni je tada promenio držanje i okrenuvši se pogledao žestoko u oči Mak Fijevog plaćenika. — Zašto? — zapitao je. — Kakve koristi ima Mak Fi od toga ako drži prazne vagone u ovoj smrdljivoj rupi? Šta on tu profitira?

— Profitiraće samim tim, što ćeš ti biti primoran da mu prodaš stoku Mahoni. Sada ćeš to morati, jer drugih kupaca nemaš, niti ćeš ih imati. Na prostoru odavde do tvog ranča nema ni trave ni vode. Prodaj stoku za pet dolara po grlu i dobićeš bar

nešto novca i to u gotovini. Nije najbolje, ali je nešto. Ako nećeš da se pogodimo, onda će biti vrlo loše po tebe.

Dok Holidej je primetio da se Mahonijevo lice zgrčilo pod plimom strašne unutrašnje borbe. Znao je da starog rančera muči nešto mnogo značajnije i ozbiljnije, nego što je gubitak jednog unosnog posla. U stvari, učinilo mu se kao da su njegova ramena umorno klonula i da je Rendin na neki način zadao poslednji udarac Mahoniju. Radilo se, izgleda o nečem mnogo krupnijem, o biti ili ne biti. Pa ipak, nije video nikakvog načina, ako tu ne računa mogućnost da Rendina ukloni sa stanice o kojoj mogućnosti nije mogao ozbiljno da računa; bar u tom trenutku, da ishod stvari preokrene u Mahonijevo korist. Rendina nije voleo, jer ga je poznavao. Mahonija nije poznavao, ali mu je bio simpatičan i činilo mu se da je u pravu. Ali, nije mu mogao pomoći. Potegao je lako konja za uzdu s namerom da se okrene i pođe.

Mahoni je kliznuo pogledom do stranca i u njegovim očima Holidej je mogao da pročita razočaranje. Slegnuo je ramenima, jer se nije osećao krivim. — Izgleda da on drži u rukama sve adute — rekao je tihim glasom.

Mahoni je izustio tešku kletvu i razdraženo pljunuo na zemlju. — Vraga on drži! Sto mu gromova, nemam nameru da prodam za pet dolara po grlu, makar ih nikada ne prodao. Mak Fi može da se nosi znate gde?

Rendin je stajao oslonjen na odbojnik na šinama i osmehivao se. Likovao je. Smatrao je da je odneo po-

bedu i to ga je veselilo. Izgledalo je da nimalo nije zabrinut zbog prisustva Doka Holideja, niti Mahonija, niti bilo koga od njegovih ljudi. Posle izvesnog kolebanja, trojica kupaca su se okrenuli i poterali konje u kas.

Mahoni je ostao da stoji proklinjući i lupkajući nemoćno rukom po butini, dok je ruku primeo grlu, kao da ga vrućina i prašina guše.

— To je bila cena mog gazde, Mahoni — rekao je Rendin, kao neko koga nije briga šta će se desiti. Okrenuo se i mahnio rukom prema kompoziciji praznih železničkih vagona, koja je nepomično stajala u nizu sa lokomotivom ispred njih. Dok je ugledao kako je iz kabine na lokomotivi izašao prsat, gojazan mašinovođa i kako se uputio pored pruge ka mestu, gde su stajali Dok, Mahoni i Rendin.

Došavši do njih, mašinovođa je rekao. — U čemu je stvar, Rendine?

Rendin je pokazao prstom prema Holideju i Mahoniju. — Ako bi se desilo da neko pokuša da utovari stoku u vagone bez mog odobrenja, šta bi ti u tom slučaju učinio, Ladse?

Mašinovođa se namrštio kao da duboko razmišlja i vrhovima prstiju počeo se po potiljku. Osmeh koji mu je lagano razvukao usne, nije njegovom mrgodnom licu dao izraz veselosti. — Pa, mislim da bih morao da se suprotstavim takvom pokušaju, mislim da bih u svakom slučaju morao da se suprotstavim, makar zbog toga došlo i do pucnjave, mister Rendine. Rečeno mi je da je mister Mak Fi zakupio celu kompoziciju i sve teretne vagone na ovoj stanici i da sam za utovar odgovoran lično njemu ili vama.

— A kada bi došlo do pucnjave ti bi, normalno, očekivao da ti pružim podršku? — zapitao je Rendin.

— Pa, naravno. Vi i ja bismo morali da se suprotstavimo svakome, ko bi pokušao da prekrši zakon ili da uzurpira pravo nekog drugog čoveka. Morali bismo da se suprotstavimo, makar to značilo da se prolije neka kap krvi, je li tako?

Rendin je klimnuo glavom i obratio se Mahoniju. — Jeste li sad shvatili? Prihvatate li pet dolara po grlu, ili ne prihvatate. Odlučite se. Mućnite tom vašom glupom glavicom. Pet dolara je ipak više nego ništa. Rešite, jer prema mnom je dugačak put.

Iz Mahonijevog lica je nestala i poslednja kap krvi. Doku Holideju je bilo jasno da je za staroga kraj bio blizu, da u njemu nije više bilo snage za borbu. A onda, odjednom, Mahonijeve oči su sevnule ledenim sjajem.

— Ne, Rendine — rekao je odlučno. — Nema pogodbe. Ti si oterao moje kupce i na taj način si učinio da sam uzalud gonio stado čak dovede. Ali, časnu reč, Mak Fi neće praviti profit na mojoj grbači, ne, to nikako! Poteraću moju stoku nazad na ranč, i radije ću gledati kako mi jedno po jedno goveče, crkava, nego što ću ih dati za tu njegovu cenu.

Rendin se zlobno nasmešio i dao znak Ladsu da se vrati na svoje mesto u lokomotivi. Pri tome se potapšao po futroli revolvera. Lads je klimnuo glavom i pre nego što se udaljio, oštro je pogledao Holideja. Mahoni je još jednom duboko udahnuo i vazduh je šišteći prošao kroz njegove stisnute usne. Uz to je dodao još jednu kletvu.

Zatim se okrenuo prema Doku Holideju i promrmljao kroz zube. — U svakom slučaju, zahvalan sam vam što ste mi pomogli, mister. Možda ste mi spasili život, jer onaj nitkov bi gledao sledeći put da me ubije. Po vašem stasu i razumevanju, pretpostavljam da ste stočar, ali vaše odelo mi govori drukčije.

— Odelo ne znači ništa. Uostalom, razumem se dosta u stoku, iako nisam stočar.

— Da smo na nekom drugom mestu, hoću da kažem da sam bliže kući, ja bih vas pozvao da dođete kod mene i ugostio bih vas kao što dolikuje takvom čoveku kao što ste vi. — Slegnuo je klonulo ramenima, oborio glavu i trepćući pogledao prema koralu u kome se komešala stoka. — Međutim, kako sada stvari stoje, za to neće biti prilike, jer mi predstoji mučno gonjenje stoke.

— Teraćete goveda kući? — zapitao je Dok.

— A šta bih drugo? — odgovorio je Mahoni u vidu pitanja.

— Onda ću i ja poći sa vama, pa ćete mi pokazati put za Redemption.

— Za to ne brinite — rekao je Mahoni i prošao pored Rendina, praveći se da ga ne primećuje. Prišao je vratnicama ograđenog prostora za stoku, otvorio ih i rukom dao znak ljudima da poteraju stoku.

Dok Holidej je prošao pored otvorenih vratnica pre nego što je prvo grlo izašlo iz ograđenog prostora. Zapazio je da su goveda mršava, ali još uvek u dovoljno dobrom stanju za prodaju, pogotovu ako bi se transportovala vozom i na kraju puta malo uhranila.

Mahoni je prišao jednoj zelenoj kobili i vinuo se u sedlo. Pod nega-

ma živinčeta koje je žustro zaigralo, digao se oblak prašine koji ga je obavio, no, on je ostao da sedi u sedlu miran, bez pokreta, lica izbraždanog dubokim borama višegodišnjeg brižnog života. On je pripadao onoj vrsti ljudi, Dok Holidej je to naslućivao, koji su se borili da ovlađaju tom zemljom i uspeli u tome, koji su u njen razvoj uložili sve do poslednjeg centa i koji nisu živeli ni za šta drugo sem za vetar, prašinu i stado koje hodajući lagano pase.

Rendin je sačekao da krdo isprazni ograđeni prostor, a onda je i sam pošao niz prugu do mesta gde je stajao jedan osedlani vranac. Pojahao je, okrenuo se i pogledao netremice u Holideja i potapšao se po futroli u koju je već ranije bio vratio revolver, koji mu je Dok izbio iz ruke.

— Redempton — rekao je kratko i poterao konja uz šine prema mestu gde je stajala lokomotiva.

Mahoni je otresao glavom da bi se vratio iz razmišljanja o nekadašnjim i sadašnjim brigama i poterao konja uporedo sa svojim ljudima. Dok Holidej je malo sačekao, gledajući kako iz okruglih kompresora lokomotive sa strane izbijaju mlazevi pare pre nego što su točkovi počeli da se okreću. Znao je da je Mahoni skrhan i da se iz pada neće lako povratiti, ali ipak, razmišljajući o tome, nikako nije mogao da sračuna kakve je koristi čovek po imenu Mek Fi mogao imati od propasti jednog rančera.

Potisnuo je ime tog poslovnog majstora u podsvest i verovatno da bi ga potpuno zaboravio kada bi neko, ko je bio u bilo kakvoj vezi sa Rendinom, mogao biti zaboravljen.

Poterao je konja, pazeći da se drži što dalje od oblaka prašine, koji je

stoka dizala za sobom. Nekoliko drvenih koliba i kompozicija voza nestali su iza njega.

II

— Jašite pravo uz onu padinu — rekao je Tom Mahoni — zatim se probijte kroz šumu, i kada dođete na drugu stranu, videćete grad pravo ispred sebe.

Rančer je pružio ruku Doku Holideju i Doku se učinilo kao da su se na licu starog rančera još dublje urezale bore zabrinutosti. Provukao je kajase između prstiju.

— Možda će suša prestati — rekao je utešno.

— Možda ću i ja u lončetu za kafu naći grumen zlata — primetio je Mahoni na to.

Kauboži su oterali goveda iza kuće i ostavili ih tamo da čupkaju ono malo trave koja je još preostala. Prerija je sada bila ništa više nego siva, ispucala zemlja, i koliko god je pogled dopirao, nije se videlo ništa zeleno.

Dok Holidej je okrenuo konja i usmerio ga prema padini. Nešto malo vremena pre toga, sedeo je na verandi Mahonijeve kuće i pio kafu, slušajući priču starog čoveka o njegovom doseljavanju u ovaj kraj. Mahoni je došao u okrug Redempton deset godina ranije, i sav svoj novac utopio u ranč koji je kupio. Nije imao bogzna šta sa čime će početi, ali ga je pređan rad na ranču digao do stanja da se mogao pohvaliti stadom od sedam stotina goveda, deset krava muzara i tucetom dobrih konja.

Suša ih je pratila već više od

godinu dana, i ono malo novca koji je ostavio za crne dame, pojelo je angažovanje povećanog broja kauboja koje je morao angažovati da bi stado mogao brže izmeštati do pašnjaka na kojima je ostalo još nešto trave. Sada, kada je i sa tim pašnjacima bilo završeno, doneo je odluku da proda celo stado, isplatiti dug banci, i da se s ostatkom novca povuče i čeka bolja vremena. Nije računao na Mak Fijevu lupešku akciju i sada pošto mu je prodaja propala, nije znao šta da radi.

Dok su mu starčeve reči još uvek odjekivale u ušima, Holidej je stigao do vrha prevoja, bez napora prošao kroz šumu koja je rasla na bregu i izbivši na kraj, ugledao Redemption koji se pružao pred njim kao ubijena izdužena divljač. Grad je izgledao dosta veliki i napredan, i okupljao se oko tri glavne ulice koje su se pružale jedna pored druge od istoka prema zapadu, a koje su presecale četiri manje poprečne, deleći tako grad u dvanaest kvadrata približno iste veličine. Sunce je već bilo zašlo, na grad se spuštao prvi sumrak i vazduh je bio već nešto hladniji.

Holidej je pustio konja da sam izabere put do grada i vijugajući brižljivo biranim dijagonalama, njegov ždrebac ga je odneo do zapadne strane grada. U sve tri glavne ulice, život se razvijao vrlo živim tempom, i Dok je poterao konja u taj metež posmatrajući uz put izloge trgovina, fasade lepo obojenih kuća, i salun na sprat bleštavo osvetljen šarenim svetiljkama na čijoj su pred-

njoj strani krupnim slovima bile ispisane primamljive reči dobrodošlice.

Na visokoj verandi saluna, koja je u isto vreme bila neka vrsta nastrešnice za donji sprat, stajale su naslonjene na ogradu četiri mlade devojke i radoznalo piljile u nepoznatog stranca. Njegovo odelo, izgled i držanje pobuđivali su u njima više od običnog interesovanja. Holidej je izdržao njihove poglede, osmehnuo se i otpozdravio im mahanjem ruke.

Skrenuo je konja ka privezištu ispred saluna i izvadiвши nogu iz uzengije pošao da silazi s konja, kad je odjednom čuo zveket razbijenog stakla na ulici. Pogledavši u pravcu odakle je buka dopirala ugledao je četiri čoveka koji su stajali na sredini ulice i bacali kamenice u pravcu jedne zgrade na kojoj je pisalo „Banka“.

Dok je Holidej posmatrao jedan kamen je razbio i drugi prozor, i u tom trenutku vrata banke su se otvorila. Na njima se pojavio jedan visok, mršav čovek i Holidej je video da se od udarca kamenom u lice, taj visoki mršavi čovek zateturao i posrnuo nazad na zid zgrade banke.

Holidej se vratio u sedlo i okrenuvši konja poterao ga prema četvorici izgređnika. Ali, pre nego što je stigao do njih, čovek koji je izašao iz banke odlepio se od zida i koraćnuo napred. Iz rane na čelu niz lice mu se slivala krv. Bio je, očigledno, ljut do besnila, jer je pomamno potegao revolver i ne gledajući kuda cilja počeo da puca. Četvorica napadača su upaničeno

nagli u bekstvo pred kišom kuršuma, i u tom bekstvu zamalo da ih Holidej nije oborio konjem. U krajnjem momentu, uspeli su da odskoče u stranu i Holidej je zapazio da bar dvojica njih imaju u rukama revolvere.

— Nosite se u pakao svi koliko vas ima! — povikao je čovek na trotoaru ispred banke, kada su napadači ispalili nekoliko hitaca u njegovom pravcu. Jedan zalutali kuršum je proleteo blizu Holideja, on je uvukao glavu u ramena, pognuo se u sedlu i poterao konja trkom prema banci. Dok je još konj bio u trku, skočio je iz sedla i pritrčao službeniku banke.

Dva tela su se sudarila uz tup udar mišićavih tela, i Dok Holidej se sagnuo da bi izbegao udarac revolverom. Digao je ruku i uhvatio bankara za članak ruke u kojoj je držao revolver, a istovremeno ga je drugom rukom obuhvatio oko prsa i poneo ga do zida zgrade. Za to vreme, četvorica napadača bili su pobegli, i odjek ispaljenih hitaca zamro je u noći.

Dok Holidej se hrvao sa svojim protivnikom i dalje je držao njegovu ispruženu ruku a drugom ga je pritiskao na zid. Iako dosta snažan i mišićav, bankar se uzalud naprezao i pokušavao da se otme.

Videvši da bankar ne prestaje da se koprca Holidej je ljutito povikao. — Do đavola, Fine, prestani već jednom! To sam ja, Dok Holidej!

Redemptontski bankar Finč Rogan je zastao ukrućen u Dokovom stisku. Zurio je sa nevericom u Holideja, i prošlo je dosta vremena pre nego što ga je prepoznao. Onda je

izraz neverice na licu prešao u osmeh i on se izvukao iz Dokovog zagrljaja. — Do vraga Dok, pusti me. Sad je sve u redu, vidim da si to ti.

— Nadam se da jeste, Finč. Zamalo pa da me skalpiriš revolverom — rekao je Dok.

Finč Regan se okrenuo na stranu i rukavom obrisao krv sa lica. Povreda na čelu nije bila duboka, ali je krv i dalje tekla. Zatim je bankar sipajući kletve pogledao niz tihu i sada već opustelu ulicu, jer je pucnjava za tren oka rasterala prolaznike i naterala ih da bezbednost potraže iza uglova i u sporednim ulicama. Okrenuvši se, pogledao je dva razbijena prozora i vrata izbušena mecima. Okrenuvši se ponovo Holideju, rekao je. — Izvini Dok. Mislio sam da si ti jedan onih prokletih budala. Nisam ni u snu sanjao da bi ti mogao biti ovde.

Dok Holidej je odmahnuo rukom, što je trebalo da znači „nije važno sad je sve prošlo” i uputio se do svog konja da bi ga vezao za privezište ispred banke. Kada je vezao vođice oko grede, vratio se ponovo do Rogana. Zagledao se u njegovo krvlju umrljano lice i rekao. — Najbolje bi bilo da udemo unutra i da ti pogledam tu posekotinu, Finče. Za to vreme mogao bi i da mi ispričaš šta se ovde događa i zbog čega je izbila ova gužva.

Rogan je promrmrljao nešto sebi u bradu i otvorio širom vrata da propusti Holideja. Čim je on ušao Dok je pošao za njim, ali je načinivši samo par koraka zastao u dovratku, jer je unutra ugledao jednu mladu devojkicu koja je stajala pored pisa-

čeg stola zatrpanog gomilama dokumenata. Kad je video, Dokov prvi utisak je bio da je toliko uplašena da će se onesvestiti. Gledala ga je široko otvorenim praznim očima i izgledala je toliko uzrujana kao da iza tih široko otvorenih očiju stoji reka suza koja čeka da se izlije. Usta su joj podrhtavala, a jednu ruku pružila je prema Finču kao da traži oslonac.

Rogan je uzeo za ruku i izvukao je iza stola gde je do tada stajala, dok je Holidej zauzeo mesto pored prozora da bi osmatrao dalju aktivnost na ulici. Na trotoaru na drugoj strani ulice u međuvremenu se okupila poprilična gomila građana, a u sredini gomile stajao je jedan krupan čovek sa metalnom zvezdom na prsima košulje.

Dok Holidej se vratio do Rogana i devojke koja je u međuvremenu izvadila svilenu maramicu i počela da čisti i upija krv sa Roganovog obraza. Pogledala je preko Roganovog ramena i zadržala pogled na Holideju. Pogled joj je izražavao interesovanje i Dok je zapazio da je sada već sasvim pribrana.

Dosta dugo je tako stajala i ozbiljno posmatrala Holideja, a onda su joj oči poprimile izraz topline i ona je rekla. — Hvala vam. Mogli su ubiti Finča da nije bilo vas.

Dok Holidej je slegnuo ramenima. Nije delio njen utisak da je moglo doći do toga. On je bio mnogo više zabrinut da se moglo desiti da Finč Rogan ubije nekoga od napasnika na ulici, koji su očigledno zbog nečega bili rđavo raspoređeni prema bankaru, ali u svakom slučaju, nisu imali nameru da u nasilju idu do

kraja, kao što se Rogan bojao. Bar takav je bio Dokov utisak, a kada su u pitanju obračuni i ljudska mržnja, on je bio čovek dovoljno kompetentan da kaže svoju reč. Sećao se, takođe, da je na udarac kamenom u glavu Rogan reagovao tako žestoko da je to sasvim odudaralo od one smirene, sračunate i logične ličnosti sa kojom je Dok Holidej pre nekoliko godina praveo dosta teških dana.

Tada je Rogan udaljio devojku od sebe i zadržavši svojom rukom njenu maramicu na posekotini, pogledao svog prijatelja u oči. Već sasvim smiren rekao je. — Pa Dok, milo mi je što te vidim.

— I to u pravi čas, zar ne? — rekao je Dok.

Rogan se osmehnuo, i u njegovim sivim, duboko usađenim očima pojavio se blesak zadovoljstva. Dok Holidej je zapazio nekoliko promena na svom starom prijatelju. Odelo mu je bilo modernijeg kroja, možda čak malo kicoški šiveno. Ali, sve u svemu, Finč Rogan je još uvek bio visok, snažan čovek, s izrazom samopouzdanja u energičnim, tvrdim očima.

Onda je Rogan prišao devojci korak bliže, obgrlio je rukom oko pojasa i rekao. — Dok, ovo je Melisa Han. Mi smo vereni i imamo nameru da se venčamo. Vas dvoje treba da se upoznate.

Dok Holidej se učtivo poklonio devojci. Pažljiviji pogled otkrivao je kao jednu od najlepših žena koju je sreo u tim krajevima ako ne i uopšte. Njena lepota bila je tako uzbuđujuća da je u trenutku kada se njegov pogled sreo sa njenim slet-

kim očima morao da se namršti kao čovek koji sebi postavlja pitanje na koje ne može da odgovori. Taj pogled bio je tako sladak i omamljujući da se Dok počeo pitati ne izražava li on neko dublje interesovanje ili privlačenje. Onda je potisnuo tu misao. Ne, ne može biti privlačenja već je u tom pogledu verovatno bilo nečeg drugog, nečeg što je tu ženu označavalo kao osobu koja zna šta hoće. Ona se osmehivala ali, Dok je imao osećaj da je deo njene topline lažan, izveštačen i još jednom mu se učinilo da je njeno interesovanje za njega veće nego što bi trebalo da bude. A onda, opet, pomislio je da je to prirodno, jer je malo pre toga sprečio Finča Rogana da napravi nepromišljen potez na ulici, pa je otuda bilo sasvim normalno što mu je zahvalna za ono što je učinio da pomogne čoveku koga je volela.

Pa ipak, i ako nelagodna, sumnja je ostala, a on nikako nije mogao da objasni kakva je to sumnja i otkud dolazi.

— Zbog čega sve ove neprilike, Finč?

Rogan je primeo stolicu Melisi i pošto se devojka spustila u nju on je iz staklenog ormarića u uglu doneo flašu viskija i tri čaše. Nalio je piće u čaše i uzimajući jednu, pogledao Holideja.

— Novčane neprilike. Šta bi drugo moglo biti.

— Nezadovoljni klijenti? — zapitao je Dok.

— Da. Žele da iz kamena iscede krv.

Finč Rogan je blago potapšao Melisu po glavi i nasmešio joj se.

Melisin pogled je opet preleteo pored njega na Doka Holideja i Dok se ponovo osetio nelagodno. Nije mogao da razume kako to da je njeno interesovanje za njega bilo tako intenzivno, a u isto vreme kratkotrajno. Uhvatio je sebe da je posmatra isto tako pažljivo kao što je ona posmatrala njega. Ona je bila žena od glave do pete, žena u pravom smislu reči, nabujalih a naizgled ipak čvrsti grudi, glatkih zaobljenih kukova, malo izduženog srcolikog lica, male bradice sa rupicom ispod para najsočnijih, najprimamljivijih pumačkih usana koje je ikada video, kose dugačke i mekane, tako da su mu prsti trnuli od podsvesne želje da ih provuče kroz nju. Takva kakva je stajala ispred njega, Melisa je bila zreo sočan plod koji je prosto izazivao da bude uzbran.

— Intervenisali ste neverovatno brzo, mister Holideje — rekla je Melisa prekidajući ćutanje. — Videla sam kad su oni ludaci pogodili kamenom Finča, i videla sam kad je on potegao revolver. Posle toga je nastalo pucanje. Ja više nisam mogla da gledam. Mislila sam da će ga ubiti što bi se i desilo da se, srećom po njega, vi niste umešali.

— Ili bi on pobio njih, što bi bilo skoro isto toliko velika nesreća — primetio je Dok Holidej i zapazio da su se Roganove usne stisnule, a pogled postao tvrdi.

Melisa je upitno nabrala čelo. — Skoro isto tolika nesreća kao da je Finč poginuo? — zapitala je. — Ne mislite valjda...

— Mislim da je Finč bankar, a bankar se ne ponaša kao revolver-

raš. Koliko sam mogao da zapazim, za Finča nije postojala neka životna opasnost sve dok nije potegao revolver.

Rogan se žustro okrenuo i skoro se uneo Holideju u lice. — Čekaj malo, čekaj, Dok — pokazao je prstom svoj rasečen obraz. — Šta kažeš na ovo? To za tebe nije ništa?

— Video sam te u mnogo gorem stanju posle one kafanske tuče u Memfisu Finče, pa ipak nisi umro — rekao je Holidej mirno. — Video sam kako se kačiš za Hani Ledža i kako te je on premlatio u Lusku. A onda da ti pomenem još samo Čejen i Koriganovu bandu, a tamo dalje na istoku bilo je...

— To je bilo nekada — presekao ga je Finč žustro — i to je davno zaboravljeno. Ma do đavola, tim ljudima sam sve lepo i razumljivim rečima objasnio, sve sam im lepo predučio. A oni su se poneli kao obična nerazumna stoka kojoj se ništa ne da dokazati.

— A građani? — zapitao je Dok Holidej.

Rogan se ugrizao za usnu i promrmrljao u bradu neku psovku. U tom trenutku, vrata banke su se otvorila, i unutra je stupajući čvrstim ljutitim korakom ušao krupni čovek sa šerifskom značkom. Pogledao je Holideja mračnim pogledom, pre nego što je, potpuno ignorišući mladu Melisu, prišao Finču i počeo da ga grdi.

— Izgleda da si ovaj put preterao, Rogane — rekao je šerif. — Čuo sam da si pomahnitao i da si počeo da pucaš iz revolvera po ulici.

— Morao sam tako da postupim,

inače bih bio kamenovan — odgovorio je na to Rogan. — A gde ste vi bili, šerife? Kako se moglo desiti da gomila građana toliko izmakne kontroli da krene u razbijanje banke. Šta ste vi za to vreme radili Hane?

— Gomila? — zapitao je šerif začuđeno.

Kada je čuo šerifovo ime, Dok Holidej je ponovo pogledao mladu devojkicu. Zapazio je da je zbunila i uznemirila pojava šerifa koji je nosio isto prezime kao i ona. Grad je bio dosta veliki, Dok Holidej je to znao, ali, ipak je bilo malo verovatno da je činjenica da su šerif i devojkica imali isto prezime bila čista slučajnost. Čak mu se sve više činilo da u crtama njihovog lica nalazi neku sličnost a oboje su imali i jedva primetno prčast nos. Ali, svaka sličnost je tu prestajala, jer je šerif Han bio krupan i koščat čovek nasuprot devojci koja je bila srednjeg rasta i vitka, ali zaobljena.

Rogan se svadljivim glasom obratio šerifu očigledno razljućen njegovim ponašanjem. Promumlao je ljutito. — Za čoveka kao što sam ja i sa položajem koji u ovom gradu zauzimam, nije potrebno mnogo ljudi pa da nevolja počne, šerife. Ja vam preporučujem da potražite te ljude i da ih upozorite na pravila ponašanja.

Han je laganim koracima prešao na drugu stranu odaje, i zaustavio se u blizini devojkice. — Jesi li ih jasno video? — zapitao je.

— Ne, nisam. Čuo sam da me neko spolja doziva, i da nešto grdi, a onda je nastalo lomljenje prozo-

ra. Kad sam izašao na vrata, bio sam pogođen kamenom u lice. Smrklo mi se pred očima i onda sam izvukao revolver u očekivanju da će posle prvog kamena doći još žešći napad.

Kako je Dok Holidej mogao da zaključi na osnovu pažljivog praćenja šerifovog ponašanja, šerif je izgledao sasvim nezainteresovan. Han je pogledao devojkicu i zapitao je. — Jesi li ih ti videla?

Melisa je odmahнула glavom. — Ne, tata, nisam. Ja sam bila unutra.

Han je slegnuo ramenima. — Pa, Rogane, ako tako stoji stvar, ja ništa ne mogu da učinim. Ukoliko mi ne daš imena da ih potražim, nemoguć sam. I verujem da će ti ljudi, ljuti što si izneverio njihove nade, sami doći i prijaviti se da su razbili prozore na banci i prosuli ti nekoliko kapi krvi. Bilo pa prošlo i tačka, je li?

Finč Rogan je tiho opsovao, Melisa je sa stola uzela tanak šal i prebacila ga preko ramena, a zatim se malo nagnula napred i dodirnuvši Rogana lako usnama po obrazu rekla. — Bilo bi najbolje da sada pođem kući, Finče. Uverena sam da neće biti više nikakvih izgreda. — Zatim se okrenula šerifu i dodala. — Ideš li i ti, tata?

Han je odmahnuo glavom i koraknuo malo u stranu da bi je propustio da prođe. Melisa je u prolazu prišla sasvim blizu Holideju, osmehnula mu se i rekla. — Nadam se da ću vas još videti, mister Holideje.

Dok je klimnuo glavom — i ja se nadam.

Devojka je zatim izašla iz banke. Vrata je za sobom ostavila otvorena, tako da je Dok jasno mogao da čuje odjek njenih koraka na trotoaru. Dok su se koraci gubili u daljini, on je izvadio tabakeru iz džepa i uzeo tanku cigaru. Prinevši je nozdrvama, uživao je u njenom prijatnom mirisu. U međuvremenu, Han se udaljio od pisaćeg stola pored koga je stajao, i prišavši Doku zamišljeno se zagledao u nje-ga.

— A vi? — zapitao je.

Dok je digao obrvu. — Šta ja, šerife?

— Kako ste se vi stvorili ovde?

— Maločas sam dojahao.

— Imate li neko ime koje se ne plašite da kažete, mister?

Dok ga je pogledao preko plamčika šibice koju je u međuvremenu kresnuo. Prineo je palidrvce vrhu cigare i malo naherio glavu na stranu. — Imam... Džon Holidej. Vama možda poznatije kao Dok Holidej.

Han je žmirnuo očima, i Doku se učinilo da je u njegovim zenicama uočio senku neprijateljstva. — Imate li neki poseban razlog što ste došli u Redemption? — zapitao je.

Holidej je povukao nekoliko puta i gusti oblaci dima obavili su mu lice. — Naravno. Finč i ja smo nekada bili veliki drugari i od kako smo se rastali, ja sam često govorio sebi da ću ga jednog dana posetiti. Pa eto, taj dan je došao.

Han je pogledao najpre jednog pa drugog, ali srećom nije zapazio malo iznenađenje na Roganovom licu. Zatim je prišao vatima. Mala grupa građana još uvek se motala na dru-

goj strani ulice i on im je podviknuo oštro. — Okej, razidite se. Incident je okončan, a u svakom slučaju, bilo šta da se desilo, nema veze sa vama. Razidite se smesta.

Dok Holidej je sačekao dok je Han zatvorio vrata za sobom, i tek onda je privukao svoju stolicu bliže stolu. Na Roganovom licu još se ogledalo iznenađenje, ali i briga.

— Dakle, Finče?

— Šta? — Rogan je pogledao tmurno.

— Ovde je rečeno mnogo šta, a ja nikako ne volim ono što sam čuo. Ne sviđa mi se ni način kako si ono ranije reagovao koliko te se ja sećam ti si bio čovek koji bi onog što mu dosađuje jednostavno šutnuo u stražnjicu, i na tome bi se stvar završila.

Rogan je opsovao i skljojao se u stolicu, a onda je ljutitim pokretom zbrisao gomilu papira sa stola. Uzdahnuo je duboko, oprezno dodirnuo vrhovima prstiju naduven obraz, i pošto je zaključio da je krvarenje prestalo, gurnuo je Melisinu maramicu u fioku stola. Zatim se zavalio u stolicu, sastavio prste na rukama u vidu lepeze i dunuo preko njih kao čovek koji se igra.

— Prošlo je od toga dosta vremena, Dok — rekao je najzad.

— Četiri godine.

— Dovoljno vremena da se promeni mnogo stvari... i da se čovek i sam promeni. Tako je to. Ako bi trebalo da opet počnem od početka, ja bih ostao ono što sam bio. Jurio bih za pustolovinama, gonio bih stoku, ostao bih možda s tobom, ali, nikada ne bih izabrao ono što sad radim.

Dok Holidej ga je slušao pažljivo. — Šta je to što ne možeš da rešiš, Finče? — zapitao je najzad.

Crte Roganovog lica su se ponovo zategle i on je pažljivo odmerio Holideja. — Nisam rekao da postoji nešto što ne mogu da rešim.

— Nije uvek potrebno da se baš sve kaže — nastavio je Dok Holidej i provukavši jedan dim iz cigare, digao noge na ivicu stola. — Šerif je nešto rekao da građani misle da si ih izneverio ili prevario, Finče, i da je to razlog što su ti razbili prozore. Šta je mislio kada je to rekao?

— Proklete nerazumne budale — planuo je Finč Rogan. — Hoće da dobiju ono što ni ja nemam!

— Novac?

— Da, novac. Žele da dobiju puno vedro novca, a ja im tu ne mogu pomoći. Sam bog zna da sam učinio sve što sam mogao, ali, to je van moje moći.

Dok Holidej je zamišljeno zagrizao cigaretu zubima. — Banka nema više gotovine?

— Da, sve je počišćeno do poslednjeg centa. Što je još gore, čak i duguje novac. Rastegao sam sve fondove do krajnjih granica, čak sam dao svoju ličnu ušteđevinu, i sve što mi je otac ostavio. Misliš da ih je to zadovoljilo? Svaki normalan čovek bi pomislio da ih je to zadovoljio. Ali, nije.

Dok Holidej je povukao još jedan dim, ugasio opušak cigare i bacio ga u korpu pored stola. Gledao je netremice Rogana, i jedva primetno se osmehnulo.

— Obično ljudi ne budu zadovolj-

ni kad im treba više od onoga što pružaš.

— Znam to i sam. Klimnuo je glavom.

— Znaju li tvoji klijenti sve ovo što si mi rekao, Finče? — Zapitao ga je Dok.

— Naravno da znaju, ja sam im to dovoljno puta sasvim jasno kazao. Otvorio sam im i knjige, i dao pravo svakome da i pregleda ako hoće. Banka sada raspolaže samo sa nekim založnicima na nepokretnosti koje u ovom momentu više nemaju nikakve vrednosti. Ako suša potraje još nekoliko mesci, s ovim gradom je svršeno zauvek. Proveo sam četiri godine u ovom gradu, zatvoren kao mrav u mravinjaku, radio sam predano kao mrav, činio sam sve što sam smatrao za najpametnije, nikada ništa nisam rizikovao, štitio sam njihove interese kao svoje, nastojao da steknem i očuvam poverenje, a oni mi sada pljuju u lice. Svega mi je dosta, Dok. Sit sam do grla i ovog grada i ovih ljudi i svega što je ovdašnje.

— Nema izlaza? — zapitao je Dok.

Rogan je odmahnuo glavom. — Koliko ja vidim nema.

— To mi ne izgleda u redu, Finče. A što je sa bankama na istoku? Verovatno da ipak ima nekih izvora kapitala u koje nisi zavirio. Možda nije sve tako očajno kao što ti se čini. Na kraju, i suše su prolazne.

Finč Rogan je ustao i obilazeći oko stola, udario butinom o ugao. Izustio je neku oštru reč i zgrčio lice od oštrog bola koji ga je prostrelio. — Svuda sam pokušavao. Svi izvori za koje sam znao presušili su.

Dok Holidej je ustao. — Popijmo po jedno piće — rekao je. — Možda će nam ipak nešto pasti na um. Možda ćemo se setiti nekog novog izvora. Mora da u gradu postoji neko ko je profitirao od suše. Uvek ima nekoga ko profitira na nevolji drugih.

— Ne u ovom prokletom gradu. Prikupio sam sve do poslednjeg centa što sam mogao da iscedim iz ljudi, a plasirao to dalje. Čak sam preuzeo zalogu na imanje jednog klijenta koji će ostati bez igde čega ako stvari ne pođu nabolje. Svi putevi za izlaz iz čorsokaka su zatvoreni, Dok, ovdašnji ljudi to shvataju i što je najgore, za takvo stanje osuđuju mene. Preuzeli su rizik oslanjajući se na moje savete, a taj rizik im se nije isplatio.

Dok Holidej je imao utisak da mu Finč Rogan nije sve rekao, i da je nešto činjenica zadržao za sebe, ali, nije rekao ništa. Izašli su zajedno na trotoar pred bankom i kada je Holidej zakoračio na ulicu, Rogan je rekao. — Videćemo se kasnije, Dok. Ko zna, možda neće biti ni toliko tragično da ponovo okušam sreću negde na drugom mestu.

Holidej je klimnuo glavom i pošao svojim putem. Nameravao je da svrati u salun, popije čašu ili dve piva, pokupi gradske novosti i posle toga ode na spavanje. Ali, jedva da je stigao do polovine kolovoza kad je sa krova jedne od obližnjih kuća planuo crvenkastožut plamičak i pucanj je prolomio tišinu. Pri slaboj svetlosti ugledao je oblačak barutnog dima i kroz koprenu dima sivkastu senku jednog čoveka koji se žurno pognut kretao preko krova. Is-

paljeno tane proletelo je, blizu pored Dokove glave i zapljusnulo ga toplim vazduhom ne ostavljajući ni najmanje mesta sumnji kome je bilo namenjeno.

Ruka mu se munjevito spustila do bedra, revolver je poleteo iz futrole i trgao se od pucnja. Metak je pogodio begunca u bok, ali je on nastavio da beži po krovu i sekund kasnije nestao je sa vidika. Dok Holidej je potrčao za njim dok je sa trotoara na drugoj strani ulice do njegovih ušiju dopro povik iz usta Finča Rogana.

Došavši na trotoar na drugoj strani, Dok je potrčao, dok nije stigao do ulaza u jednu zamračenu sporednu ulicu. Zastavši za trenutak, čuo je neko kretanje na njenom kraju i potrčao dalje. Ali, kada je došao do jednog izloga iz koga je širok snop svetlosti obasjavao ulicu i okolne zgrade, ugledao je begunca zgrčenog na vrhu krova. Svetlost karbidske svetiljke blesnula je na njegovom dignutom revolveru baš u trenutku kada se na izlazu iz cevi rascvetao žućkastocrveni plamičak. Dok je skočio u stranu i tane ga je promašilo, a onda je uspravio revolver uvis i opalio. Tane je prosviralo napadaču kroz prsa i zavrtilo ga u krug, posle čega je čovek na krovu pao, zakačio se vrhovima prstiju za vrh krova a onda glavačke poleteo na drugu stranu. Vrhovi prstiju ostali su nekoliko minuta zakačeni za ivicu krova, a onda je težina tela odnela prevagu. Čizme su kliznule i telo se skotrljalo niz strminu da bi se nekoliko trenutaka zakačilo samo jednom nogom za oluk, i na kraje srušilo se glavačke na zemlju.

Čovek je udario glavom o tlo i ostao nepomično da leži pred Holidejevim nogama.

Dok Holidej je prošao pored njege i osmotrio donji deo ulice jer je čuo odjek koraka osobe koja se žurno udaljavala drvenim trotoarom. Zatim se vratio do poginulog i vrhom cipela ga okrenuo na leđa. Ali, mrak je skrivao njegove crte lica.

Tada je ugledao da mu se približava šerif Han praćen Finčom Roganom, a odmah iza njih išla je žagoreći gomila radoznalih građana. Dok Holidej se okrenuo spreman na raspravljanje sa šerifom, čije je držanje u nedavnom incidentu sa Finčom Roganom nagoveštavalo da ima više simpatije za građane nego za bankara koga je smatrao odgovornim za stanje u gradu.

Dok Holidej je bio uveren da šerif ima još manje simpatije za strance... naročito za one koji nekim slučajem naprave grešku pa ubiju nekoga u njegovom gradu. Sačekao je dolazak spreman na komplikacije.

III

— Holideje!

Šerif Luter Han je izgovorio Holidejevo ime reskim glasom koji je podsećao na lavež razljućenog psa i zaustavio se pred Holidejem. Gledao je mrko, a na licu mu se ogledala ljutina.

Dok Holidej je pokazao rukom mrtvog čoveka i rekao. — Pucao je na mene sa krova one kuće. Ranio sam ga dok je još bio gore, a onda sam došao ovamo da se objasnimo zašto je tu učinio i šta ima protiv mene, on je ponovo pripucao. Mo-

rao sam da ga dokrajčim jer bi, inače on meni učinio to isto.

Luter Han ga je pogledao smrknutim očima. — Kratko i jasno baš tako, Holideje? — progundao je nezadovoljno. — Vi ste lepo prelazili ulicu idući svojim putem i ne dirajući nikoga, a neko je iz čistog mira pokušao da vas ubije?

— Baš tako, šerife! — rekao je Dok, a kada je video da Finč Rogan prilazi, ućutao je i nije rekao više ni reči, ne želeći da svog starog druga uvlači u raspravu, ukoliko Rogan sam ne odluči da se umeša.

Rogan, međutim, nije hteo da ostavi Holideja da se sam nosi sa šerifom i odmah je rekao. — Zaista je bilo baš tako šerife Hane, bar ono što se maločas desilo na ulici. Ja sam izašao iz banke, zajedno sa Dokom i na ulici smo se razdvojili i pošli svako svojim pravcem. Tek što sam učinio nekoliko koraka čuo sam pucanj i kada sam se okrenuo, video sam nekog čoveka kako trči po slemenu krova. Onda je Dok pripucao. Mislio sam da je promašio, a onda sam ga video kako je pošao za napadačem u ovu ulicu. Začuo sam posle toga još jedan pucanj baš kad sam naišao iza ugla i video sam ovog čoveka kako pada. Ne mogu da shvatim kako uopšte možete...

— Niko nije ni tražio od tebe da nešto shvatiš, Rogane — zamumlao je Han. — Rekao si šta si imao da kažeš, i sad zaveži.

Rogan je opsovao nešto sebi u bradu, ali mu je Dok umirujući klimnuo glavom i on je ućutao. Onda je Dok lagano prišao do zida i vrhom cipela okrenuo mrtvog čove-

ka licem gore, gledajući za to vreme Hana u oči.

— Bilo bi dobro da donesete odnekuda malo svetlosti i osmotrite situaciju, šerife — predložio je.

Na Hanovom licu se pokazao izraz uzdržanosti kao da se usteže da poslušsa savet, ali je posle nekoliko trenutaka dovumljenja u kome se ogledalo njegova unutrašnja borba, zatražio da neko doneše svetiljku. Malo kasnije neki čovek je doneo petrolejku i Han je uzeo iz njegove ruke i primeo je licu mrtvog čoveka.

Dok Holidej je zapazio da se bore dublje usekle na Hancvom čelu i da je Finč Rogan napravio iznenađen izraz lica. On lično nije bio nimalo iznenađen. Lice koje je okrenuto nagore gledalo u njega pripadalo je mašinovođi sa kojim je Rendin sklopio savez na železničkoj stanici. Ne pokazujući na licu ništa od onoga što se zbivalo u njegovoj glavi, Dok je zapitao.

— Poznajete li ga, šerife?

Han je odmahnuo glavom. — Ne, ne sećam se da sam ga video u ovom gradu. Zna li ga vi, Holideje?

Holidej je ćutke odmahnuo glavom. Šerif Han mu se nije dopadao i nije video razloga zašto bi mu pomogao.

— Ne možete da ga se setite? Ničega u vezi s njim? Ne opominjete se odakle je možda došao? Ne sećate se da ste negde s njim ukrstili robove, negde na drugom mestu, a da je zbog toga on pošao za vama da bi vam se osvetio i tako ovom gradu doneo nevolju... a i vama u isto vreme.

Dok Holidej je ponovo odmahnuo glavom praveći se da sa razumevanjem prima šerifove sumnje. Za to kratko vreme koje je proveo u gradu, zaključio je da je šerif čovek neprijatne čudi i da će biti bolje ići niz vetar nego uz vetar.

— Kakvog bi onda razloga imao taj čovek da puca na vas, mister. A priznaćete da je nekog razloga morao da ima, jer se ubistvo ne pokušava ni zbog čega!? — planuo je Han.

Dok Holidej ga je hladno pogledao i žmirnuo očima. U tom kratkom žmirkanju, Han je mogao zaključiti žestoku ljutnju tigra povučenog za rep, jer Dok Holidej nikako nije voleo da se na njega više i to nije dozvoljavao. Počutao je trenutak dajući time Hanu do znanja da mu se njegov ton ne sviđa a onda odgovorio. — Možda me je zamenio sa nekim drugim. — Ponovo je pogledao mrtvog čoveka pored njegovih nogu i počeo u sebi da zbraja činjenice i razmišlja o razlozima koji su mašinovođu mogli navesti da pokuša da ga ubije, kada se kroz gomilu probio jedan omalen neobrijan kauboj koji je oko sebe širio miris velike količine popijenog viskija. Mali kauboj se progurao pored Hana i kleknuvši pored ubijenog, pažljivo mu osmotrio lice pre nego što je digao pogled do Doka Holideja.

— Zašto, proklet da si? — procedio je kroz stisnute usne. — Zašto si ga ubio?

— Samoodbrana — rekao je Dok kratko, ali, dok mu je poslednji slog reči još bio na jeziku, mali čovek je skočio i nasrnuo na njega. Ali,

Dok ga je hladnokrvno dohvatio za ramena, okrenuo ga i usmerio ga na Hana koji od sudara zamalo što nije izgubio ravnotežu i pao.

— Davola samoodbrana — povikao je mali čovek. — Lads nikada u životu nije pokušao nikoga da ubije, a najmanje bi nekoga ubio iz zasede. Ti si ga ubio i da znaš to je ubistvo sa predumišljajem.

Dok Holidej ga je nekoliko trenutaka ćutke posmatrao, a onda se okrenuo Hanu. — Izgleda da ste našli nekoga ko ovom čoveku zna više od mene, šerife rekao je tiho. — Smirite ga, pa ćemo zajedno pokušati da dođemo do suštine ovog događaja.

Oko njih se do tada okupila mnogo veća gomila sveta nego na početku i svakog momenta su pristizali sve novi i novi radoznali građani. Han je to primetio i prislonivši čovečuljka na zid okrenuo se okupljenim radozalcima i izdrao se na njih. — Do vraga, gubite se odavde, svi koliko vas ima! Dajte nam malo vazduha i prostora da dišemo na miru!

Gomila je malo ustuknula, neki su se odmakli nekoliko koraka, ali niko se nije udaljio. Han je iskolačenim očima odmerio Holideja i grmnuo. — Holideje, vi zavezite! Ja ovde vodim reč! — Hanov žestok pogled ostao je prikovan za Doka nekoliko trenutaka, a tek onda se šerif okrenuo i prodrmao malog čoveka. — Ti, ho si ti, do vraga? — zapitao je.

— Ja sam Vil Kros.

— A on? — Zapitao je Han i pokazao na mrtvog čoveka.

— Lads Šarp — rekao je Kros.

Han je klimnuo glavom kao da mu je sada nešto jasnije nego ranije. — Dobro, a sada mi reci za ovog čoveka. Jesi li ga do sada video?

Kros je mrgodno pogledao Holideja i tiho opsovao. — Ne, nikada ga ranije nisam video, ali, časne mi reči, još ću ga videti. Niko ne sme da zločinački ubije mog druga...

— Prekini s tim i odgovaraj ono šta te pitam — rekao je Han. — Je li Šarp pred tobom ikada pominjao ime Doka Holideja?

Kros je ponovo pogledao Holideja, ali ovoga puta u njegovim očima se moglo pročitati iznenađenje pomešano sa uvažavanjem ili čak strahom. Odmahnuo je glavom piljeći sve vreme u vitkog pustolova. — Ne, nije, a sam čuo za njega.

Han je izustio kletvu. — Zašto se, onda, do đavola, peo na krov i pucao na njega? Vrag te odneo, hajde reci već nešto logično! Ti si vidim, dobro popio, a svakako je i Šarp pio s tobom, pa je u jednom momentu izašao i u mraku od Holideja pomislio da je neko drugi. Možda je to objašnjenje.

— Ne znam — rekao je Kros sada već mirnije. — Lads nikada nije pio mnogo. Rekao je samo da treba sa nekim da se vidi, to je sve što znam. Posle toga je izašao, a ja sam pošao za njim tek kada sam čuo pucnjavu, kao što su i ostali učinili.

Rekavši to, Kros se istrkao iz Hanovih ruku i pre nego što se udaljio još jednom je neprijateljski pogledao Holideja. Samo što sada u tom pogledu nije bilo ubilačke mržnje kao nekoliko minuta ranije. Han je nad-

lanicom obrisao znoj sa čela i ponovo se obratio Holideju.

— O kej, mister, izgleda da ste vi u ovoj stvari čisti, možete ići — promrmljao je preko volje. — Ali da znate, ja nisam zadovoljan ishodom ovog događaja. Što je još gore, nisam zadovoljan vašim prisustvom u ovom gradu. Čim sam vas video rekao sam sebi da ste vi čovek koji donosi neprilike. Zato pazite šta radite, mister, a ujutro, ne želim više da vas vidim u ovom gradu! Ni u gradu ni u blizini grada!

Dok Holidej je slegnuo ramenima i udaljio se od mrtvog čoveka a onda pogledao Hana. — Šerife, ja u svakom gradu ostajem koliko ja želim i nijedan šerif me neće učiti šta da radim, jer sam dovoljno odrastao da se sam staram o sebi. Tako će biti i u ovom gradu, svidelo se to vama ili ne. — Zatim je prolazeći pored Krosa dodao — ubuduće pazite da se vaši prijatelji pristojno ponašaju kad sam ja u blizini.

Dok Holidej je prošao pored Hana koji je otvorenih ustiju buljio u njega. Tek tada je pustolov odmakao nekoliko koraka, šerif je doviknuo za njim. — Hej, čekajte Holideje, treba da pokopate ovog čoveka!

— Ja ne sahranjujem nepoznate ljude — odgovorio mu je Holidej i nastavio hod, pošto je u prolazu uzeo Finča Rogana pod ruku i povukao ga sa sobom.

Han je gromko opsovao, ali na Holidejevo iznenađenje, nije dalje isterivao stvar. Okrenuvši se niz ulicu levo i desno, Dok je rekao Roganu. — Mislim da bi nam sada odlično leglo po jedno piće, a uzgred ćemo malo porazgovarati. Treba da mi ob-

jasniš neke stvari. Poruči mi pivo dok ja smestim konja u štalu. Gde je štala?

— Odmah tu u sporednoj ulici iza saluna.

— Odmah ću doći čim završim — rekao je i prešao preko ulice do privežišta. Odvezao vođice od grede i poveo konja sporednom ulicom do štale pred kojom je u pomrčini dremao štalski momak. Posto se objasnio s njim šta da radi s Migom i dao mu dva dolara za seno i zob, Dok se uputio nazad ka salunu, vadeći uz put cigaru iz tabakere. Stavio je u zube i pošao preko dvorišta ka salunu.

Približavajući se zadnjem ulazu u kafe, ugledao je u mraku svetlućanje zažarenog vrha cigarete. Da li je to neki gost saluna izašao da udahne svež vazduh? Ili neko ko je želeo da neko vreme bude sam? Ili je taj čovek čekao njega?

Ne prekidajući hod, otkopčao je osigurač na revolveru i probao da li se lako vadi iz futrole. Kada se nalazio na petnaestak metara daleko, vrata saluna su se naglo otvorila i mlaz žute svetlosti ga je obasjao i za trenutak zaslepio. Klopka — pomislio je i mahinalno odskočio u stranu do iza jednog stuba, očekujući prasak revolvera i neprijatan cik kuršuma! Ali, nije se desilo ništa. Vrata su i dalje stajala otvorena, i kada se malo navikao na blesak svetlosti, Dok je primetio da čovek koji je dotle stajao u tami potpeticom drži vrata otvorena. Zapazio je, takođe, da je čovek čije je lice još uvek bilo u senci, bio visok, mršav i odeven u crno.

Videvši da se ne radi o napadu,

Dok Holidej je izašao iz zaklona i rekao. — Zdravo Rendine.

— Zdravo Holideje — rekao je revolveraš. — Čuo sam da si napravio dar-mar u ovom gradu.

— Da, bilo je malo vruće, dobro si čuo. Zao mi je za tvog prijatelja, Rendine.

Rendin se trgao i ispravio se. — Tiše mister, — rekao je nervozno.

Dok Holidej se suvo osmehnuo i lagano prišao otvorenim vratima. Rendin nije reagovao. Iz nekih razloga večeras nije hteo da se upušta u otvoreni obračun. Zbog čega, to Holidej nije mogao da dokuči, ali, i njemu je odgovaralo da u tom momentu ostavi po strani svoju svađu i račune sa Rendinom. Nije gajio nikakvih iluzija da ga se revolveras plaši, i da je zbog toga večeras izašao. Za njegovu uzdržljivost, morao je postojati neki drugi razlog.

Znao je sasvim dobro da se Rendin nije bojao nikoga na svetu, i da za to ima dosta razloga. Dok je imao prilike da vidi jedan njegov obračun u salunu kada je sam samcat protiv četvorice ustrelio trojicu na licu mesta, a četvrtog stigao i ustrelio na ulici dok je ovaj bežao da spase goli život. Sećao se, takođe, izraza ledenog zadovoljstva koje je tada uočio u njegovim crnim očima. Nikada nije mogao, niti će moći da zaboravi taj kratak prodor u crnu dušu tog zločinca.

Dok Holidej je već bio zakoračio jedan korak pored Rendina, kad mu je ovaj dobacio. — Šarpa je iznajmio neko drugi a ne ja, Holideje. Kad hoću nešto da obavim, ja to činim lično, a ne šaljem budale.

— Nikada nisam ni pomislio da si ga ti poslao, Rendine. Znam da ti nisi od te vrste ljudi.

— Onda znaš kojoj vrsti ja pripadam, Holideje? — izustio je Rendin promuklo, glasom koji je podsećao na graktanje gavrana.

Holidej je klimnuo glavom u znak da zna, ali je mirno prošao dalje ne pokazujući da ga to makar najmanje zabrinjava. — Znam — rekao je i prošao kroz vrata ostavivši Rendina da gleda za njim i psuje sebi u bradu.

Ušavši u glavnu prostoriju saluna, zatekao je Finča Rogana okruženog grupom razdraženih građana koji su svi uglas vikali. Rogan je stajao stisnutih usana i bez protesta slušao uvrede kojima su ga sa svih strana obasipali. Stajao je ledima naslonjen na tezgu i sa čašom u ruci.

Dok Holidej je prišao gomili otpozadi i rekao mirnim glasom. — Izvinite, gospodo, samo da prođem. — Proturio je ruku između ramena dvojice i lako ih pomerio u stranu, a onda je između njih utisnuo svoja snažna, široka ramena i prisilo ih da mu naprave prolaz. Izvadio je novac iz džepa i stavio ga na tezgu pored lakta Roganove ruke. Uzevši praznu čašu od Finča, zapitao ga je.

— Još jednu čašu, Finč?

Građani su se odjednom utišali i očima punim sumnjičavosti pogledali su Holideja. Dok se, međutim, nagnuo preko šanka, pozvao konobara i naručio piće, ali pre nego što se ponovo okrenuo masi jedan glas je odjeknuo iza njega. — Kakav je tvoj cilj, Holideje? Videli smo te kad si dojahao u grad, i videli smo kad si se odmah po dolasku upleo

u gužvu pred bankom. Posle toga videli smo kad si ubio čoveka, istina u samoodbrani, ali to u krajnjem ishodu nije važna razlika, a sada si došao ovamo da se umešaš u našu raspravu sa Roganom. Šta hoćeš ti, da od celog grada napraviš sebi neprijatelje?

Dok Holidej je preko ramena nemarno pogledao krupnog čoveka crvenog lica obučenog u obično gradsko odelo koji ga je netremice posmatrao.

— Došao sam u Redemptom da potražim starog prijatelja, mister — rekao je Dok Holidej smirenim glasom. — Sada, pošto sam ga našao, a nismo se videli dosta godina, želim da s njim pojedem komad dobro pečenog mesa i da ispijem onoliko pića koliko pošten građanin može da podnese da se previše ne napije. Da li vas to zabrinjava?

Krupni čovek se isprsiio i odgovorio oštro. — Da, mene sve to ipak zabrinjava, Holideje. Ja sam Džef Leonard. Ja vodim trgovinu mešovitom robom.

— Alko mi bude trebalo žita, svratiću do vas — rekao je Dok Holidej tiho, i pri tome zapazio da je nov talas ljutine obuzeo Leonarda, što se videlo po još većem crvenilu njegovog lica.

Trgovac je ustuknuo korak nazad i rekao žustro. — Ne zavirljavajte se sa mnom, mister! Jasno je da vas je Rogan zvao da mu pomognete i izvučete ga iz blata. Pa dobro, da vam odmah kažem, mister, vaš revolver me neće uplašiti niti materati da ustuknem. Rekao sam i ostajem pri svome: Rogan nas je izigrao?

— Pozajmljujući vam novac? — zapitao je Dok Holidej.

Leonard je dunuo kroz nozdrve kao razljućeni bik, a dvojica drugih građana su počeli do govore uglas, ali ih je grdosija utišao jednim energičnim pokretom ruke.

— Čekajte, dajte da ja to objasnim — rekao je oštro. Uperio je debeli kažiprst prema Roganu i nastavio glasom koji je sve više prelazio u viku. — Da, pozajmio nam je novac i obavezao nas da potpišemo založnice na naša imanja, sve to po njegovom nagovoru. Rekao je da će sve biti u redu. A sada... sada imamo samo dugove. Mi smo nasamareni, Holideje i nećemo više dozvoliti da nas dalje laže.

Holidej je s interesovanjem pogledao Finča Rogana i video da su se bankareve usne čvrsto stisnule. U tom je konobar doneo piće i on je jednu čašu tutnuo Roganu u ruke. Zatim se okrenuo oslanjajući se i dalje jednim laktom na šank.

— Leonarde, vi ste poslovan čovek, je li tako? — zapitao je.

— Naravno. Zašto pitate?

— Na osnovu toga pretpostavljam da nikada ništa ne potpišete pre nego što pročitate šta potpisujete.

Leonard ga je samo mrko pogledao ali se u njegovom pogledu videlo šta misli.

— Dakle, potpisujete bez čitanja ili ne, mister — ponovio je Holidej pitanje sa naglašenom nestrpljivošću.

— Uglavnom tako radim, to je tačno.

— Tako — rekao je Holidej mirnim glasom naumljenim da snizi temperaturu. — Prema tome, ja

razmišljam otprilike ovako. Bilo šta da ste potpisali, vi ste to pročitali i znate sadržaj. A ja pretpostavljam da tamo piše, pošto u ugovorima uvek tako piše, da ako do određenog vremena nešto određeno ne učinite, da će se nešto desiti. Je li tako?

Leonard je pobledo i ozbiljnog izraza lica klimnuo glavom.

I Dok Holidej je nekoliko puta značajno klimnuo glavom. — Onda nemojte optuživati čoveka koji vam je savetovao šta da radite da bi ste u jednom momentu profitirali ili eventualno neki od vas sačuvali kožu — rekao je Dok Holidej. — Mogli ste ga poslušati, ali niste morali. Uostalom, po onome što mi je Finč Rogan rekao, ja verujem da je on ovom gradu učinio samo dobro. Šta bi inače dobio?

Leonard je tmurnim pogledom ošinuo Rogana, a onda opet pogledao Doka. — E, to baš nismo sigurni. On nam je pozajmio novac i rekao da ćemo još dobiti ako nam treba. Tvrdio je da treba samo da budemo jedinstveni, da se držimo jedan drugoga i sve će biti u redu. Mi da podržavamo stočare i farmere, a on će podržavati nas. Okej, mi smo poslušali. Davali smo robu na kredit stočarima i farmerima, a on je nama dao novac da ponovo dobavimo robu. I tako je to išlo. Sad robe više nema, niko nam ne plaća, a mi smo dužni do grla i ne možemo da platimo naše dugove. I oni će nas zatvoriti... prodati na doboš.

— Oni? — zapitao je Dok dižući obrve. — Ko su to oni?

Leonard je zlovoljno pružio optužujući prst prema Finču Roganu. —

Banka, ko drugi? U stvari on, jer on je taj koji drži naše založnice.

— Ja ih samo držim u kasi, Leonard — presekao ga je Finč Rogan pružajući uvis pesnicu po prvi put od kako je došao Dok Holidej. — Banka nema novca, sve je prazno! Bio sam prinuđen da postupim za račun jednog poverioca.

Leonard se sa nevericom na licu nasmejao glasno. — Ko je taj? Reci nam njegovo ime pa ćemo poći da ga potražimo i da razgovaramo s njim.

Rogan je odmahnuo glavom. — Nikako ne bih smeo sebi da dozvolim takav nedopustiv prestup u bankarskom poslovanju i da otkrijem ime klijenta koji želi da ostane anonimn. To sam vam već rekao. Imam s njim sporazum koji me obavezuje na krajnu diskreciju i...

— Onda znači da nas lažeš, mister — rekao mu je Leonard u reč. Nema u tom poslu niko drugi nego samo i lično ti. Obmanuo si nas sve tvojim lepim pričama i tvojom velikodušnošću koja je daleko od prave. Ti si jedan prokleti bedan lopov, Rogane, i ja ti to jasno, glasno i u lice kažem.

Finč Logan je jurnuo napred i pesnicom zadao Leonardu udarac u vrh brade. Grdosija se zaljujao, izgubio ravnotežu i zakovitlao rukama, da bi se održao na nogama više iznenađen nego povređen. Posrnuo je unazad i pao na trojicu svojih pratilaca koji su se glasno psujući, zataketurali pod njegovom težinom.

Rogan je ostao na mestu, čvrsto ukopan nogama, stisnutih pesnica spuštenih pored tela, kao da očekuje napad. Glave oborene kao bik, spre-

man da ubode, prevaljao je preko usana. — Sam si tražio to što si dobio, Leonard, vraški si to tražio. Nemoj se ponovo kačiti upozoravam te. Meni su ruke vezane, ne mogu da kažem ono što mi profesionalni moral ne dozvoljava a ti misli šta hoćeš. Ali ono što misliš razmišljaj za sebe i ne govori glasno jer meni je već dosta vaših lajanja za mnom. Pustite me već jednom na miru.

Leonard je ostao nem. Stajao je na mestu i trljao bradu. Ostali su stajali okupljeni oko njega i sa mešavinom podozrenja i zabrinutosti gledali Rogana.

Tek posle kraćeg vremena, Leonard je rekao. — Okej, Rogane, ti si rekao svoju reč, a mi smo rekli ono što mi imamo da kažemo, a šta je u stvari to će na kraju izaći na videlo. Ali sada, u ovom momentu, čuj me šta ću ti reći. Nema nam nameru da dozvolim da budem opljačkan za sve ono što sam godinama mukotrpno stvarao. Boriću se protiv tebe sve dok pod nogama budem imao makar jednu stopu poda u mojoj trgovini, a kada dođe do toga da i to izgubim, ja ću i dalje ostati na mojoj zemlji i neću ti dozvoliti da me izbaciš. Kunem ti se da ću tako učiniti i da bih tako postupio čak i kada bih bio sam ali, srećom, nisam sam, jer imam pored sebe dobre, poštene ljude koji će me podupreti. Ne samo one ljude na čiji biznis imaš založnice, već i druge ljude, rančere i farmere koji su na sličan način kao i mi uhvaćeni u mrežu tvojih laži i obećanja. Znaj da ćemo se boriti do smrti.

Leonard je posle tih reči obrisao znoj sa čela, okrenuo se na petama

i energičnim koracima ljutito izašao iz odaje. Ostali su odmah pošli za njegovim primerom.

Dok Holidej je pritajeno odahnuo. Bojao se da će ogorčenje građana doći do belog usijanja u kom slučaju bi bilo teško kontrolisati razvoj događaja. U slučaju neke nevolje osećao se obaveznim da stane na stranu svog prijatelja koga je, uprkos optužbama, smatrao poštenim, a to je moglo imati teških posledica. Zadovoljan ishodom, rekao je. — Čuvaj se Finče. Taj čovek je sada ukrotio oluju u sebi, ali, možda to sledeći put neće biti.

Rogan nije pokazao da je opomena ostavila bilo kakav utisak na njega. Okrenuo se i nalaktio se na tezgu na kojoj je stajalo njegovo piće. Uzeo je čašu i sručio sadržinu u grlo a onda je ponovo napunio iz flaše koja je stajala na stolu. Sasuo je i drugu čašu i pošto je progutao jednim gutljajem, huknuo je isprekidano između zuba kao što čini čovek kada u usta stavi nešto ljuto.

Dok Holidej koji ga je sve vreme pažljivo posmatrao izustio je u tom trenutku. — Kako je ime tom čoveku, Finče?

Rogan je samo odmahnuo glavom.

— Harp Mek Fi? — Zapitao je Holidej direktno, prisativši se imena koje se zakleo da ne zaboravi, ako ni zbog čega drugog ono zbog toga što je znao ko je Rendin, i što je smatrao svakoga ko je u vezi s njim treba proveriti.

Finč Rogan je zinuo i zabuljio se u njega s izrazom neverice na licu. Dok Holidej je mirno klimnuo glavom i nagnuo se nad tezgu obuhvatajući obema šakama čašu s pivom.

— Računao sam da je to on, Finče. Ko bi drugi mogao da bude. — Odmahnuo je glavom i usnama napravio kiselu grimasu. — Izgleda mi da si naseo i dopustio da te proguta veća riba, stari moj.

Rogan se žustro okrenuo i ljutito ga pogledao. — O čemu ti to govoriš, Dok? Šta ti o svemu tome znaš, do vraga?

Dok ga je pogledao ispod oka. — Ništa naročito, ali, i ono što znam dovoljno je da ponešto zaključim.

— Na osnovu čega, kako i šta? Ne razumem? — zablesnuo se Finč.

— To što znam, samo je deo celine, ali ipak ukazuje na nešto. Sećaš li se kad sam te pitao da li je neko profitirao zbog suše?

— Sećam se, i ja sam ti rekao da nije niko.

— E pa, vidiš, to nije tačno. Profitirao je, ali, ako hoćeš baš tačno, profitiraće — rekao je Dok Holidej.

— Ne shvatam kakve to veze ima sa mnom i Mek Fijem. Uošte ništa ne razumem — bunio se Rogan.

— Odmah ćeš razumeti — rekao je Holidej i osvrnuo se oko sebe da proverj da li neko sluša. I pošto se uverio da u blizini nema nikoga sem dremljivog barmena koji je stajao naslonjen na drugom kraju šanka, nastavio je. — Znaš li kako sam došao u Redemption? Vozom do poslednje stanice... do iste one stanice na kojoj se utovara stoka. Otuda sam došao na konju.

— I... šta? Zašto mi to govoriš?

— Govorim ti zbog toga što sam silazeći iz voza naišao na malu predstavu... u kojoj se glavni glumci nisu igrali lažnim nego pravim oružjem.

— Nisi mi to rekao — izustio je Rogan.

— Nije bilo važno. Ali, sada sam povezao neke stravi. Tamo je utovarna stanica za prevoz stoke da

velikih tržišta je li tako? — zapitao je Dok.

Rogan je klimnuo glavom.

— I onaj ko u rukama drži stanicu odnosno železnicu, taj u stvari drži i celu ovu pokrajinu. On po volji može da ubrza ili uspori izvoz stoke, što znači da drži za gušu sve rančere u pokrajini.

— Pa u neku ruku je tako — složio se Rogan — ali, koliko znam, železnička kompanija ima interesa da napravi što veći promet, što znači...

— Odmah da te prekinem — presekao ga je Dok. — Tvoje rezonovanje je logično, ali nije tačno. Stvar stoji sasvim obrnuto. Sve vagone koji dođu na železnički terminal zakupio je jedan čovek. I on je sada glavni gazdal!

— Ko je taj? — zinuo je Rogan.

— Mak Fi — mirno je rekao Dok.

Saznanje da je Mek Fi gospodar transporta od Redemptona ka istoku, zaprepastilo je bankara. Za trenutak je stajao poluotvorenih usta kao udaren maljem po glavi a onda je počeo da razmišlja. — Pa šta? I to je biznis. Naplaćivaće prevoz uz dobar profit i nema tu ničeg lošeg.

— Nema — složio se Dok Holidej — sve dok profit ne preraste u pljačku. Poznaješ li lično čoveka koji se zove Mahoni?

— Kako da ne. To je jedan rančer čiji se ranč nalazi na pola dana jahanja od Redemptona. Vrlo pošten čovek. Šta je s njim?

— Juče je morao da odustane od prodaje stoke, jer mu je Mek Fi nametnuo nemoguće pljačkaške uslove.

— Nemoguće! — skoro je jauknuo Rogan sluteći da teško saznanje tek nailazi.

— Nemoguće — potvrdio je Dok Holidej. — Ja sam lično prisustvovao događaju. Mek Fi ne dozvoljava

da se transportuje bilo čija stoka sem njegova. To onemogućava trgovcima da kupuju drugu stoku sem njegovu.

— Ali, on nema toliko stoke! — zaprepastio se Rogan.

— Nema, ali će imati kad je kupi po bagatelnoj ceni. Juče je, tek koliko da znaš, nudio Mahoniju pet dolara po grlu.

— Pa, to je pljačka.

— Tačno. To je rekao i Mahoni i vratio je stoku na ranč. On je imao srce da to učini, ali mnogi drugi to neće moći, i tako će Mek Fi sprovesti svoj lukovo smišljen plan.

Rogan je opsovao i tresnuo pesnicom o tezgju. — Počinje da se uklapa — prasnuo je. — Mek Fi mi je pozajmio novac da ga dalje ja pozajmim rančerima i trgovcima. Rančeri su kupili stoku, počeli biznis, a uz to su dobili kredit kod trgovaca. Na kraju je Mek Fi blokirao transport, tako da rančeri ne mogu da izvezu njihovu stoku na tržište. Pošto ne mogu da prodaju stoku, oni ne mogu da pribave novac da isplate dug banci i trgovcima, a trgovci, opet, ne mogu da plate svoje dugovanje banci. Rogan je pobledo. — Sto mu muka, Dok, pa ovo je najpakleniji i najprljaviji posao za koji sam ikada čuo... a ja sam ga organizovao ne sluteći šta će biti.

— I sve je legalno i po zakonu — primetio je Dok.

Rogan je ustao da dođe, ali ga je Dok Holidej čvrsto uhvatio za mišicu. — Sedi i razmisli o svemu, Finče — posavetovao mu je.

Ali, Rogan je skinuo njegovu ruku sa mišice i prasnuo. — Ne, ne mogu. Moram nešto da učinim.

— Šta to?

— Da nađem Mek Fija i zavrnem mu šiju.

Dok Holidej je ozbiljnog izraza lica odmahnuo glavom. — To je ono što će on očekivati da učiniš, Finče.

Gledaj razumno i logično na stvar. On te je spetljao u sve četiri, ceo grad je spetljao u sve četiri. Ja ću biti ovde da pripazim da te ljude ne linčuju, a u međuvremenu, ti moraš da se ponašaš mirno kao da se ništa nije desilo i da pustiš Mek Fija da do kraja otkrije karte. Leonard je na mene ostavio utisak čoveka koji je spreman da se bori, a isto tako i Mahoni, kad sam s njim razgovarao na njegovom ranču. To je vrlo važno, jer ništa se ne može postići sa ljudima koji pri najmanjem udaru pokorno pognu glavu.

— Ako žele borbu i imaće je — rekao je Rogan ozbiljno. — Imaće je koliko god žele, čak i više.

U tom trenutku, Dok Holidej je primetio Hejza Rendina kako prolazi sredinom saluna. Rendin je uhvatio njegov pogled, kiselu se osmehnuo i nastavio hod. Holidej je sada sasvim dobro znao koliko je Mek Fi bio pametan i opasan čovek, čovek koji je sve gledao nadaleko unapred. Zahvaljujući toj njegovoj dalekovidosti, napravio je vrlo vešt plan, izabrao aktere i žrtve, pa čak i iznajmio Hejza Rendina najboljeg i najpoznatijeg revolveraša u celoj pokrajini. Predviđao je da pred Roganom stoje krupni problemi i teški dani, ali, kao i obično, zaključio je da je bolje od njega pripremljen da se uhvati ukoštac s onim težim i opasnijim aspektom događaja.

Razmišljajući o tome rekao je vrlo tiho. — Nešto će se već desiti. Finče. U međuvremenu ti izbegavaj svađe sa ljudima u gradu, i potraži tvoju devojkicu. Ne treba je zanemariti, jer koliko sam mogao da vidim, ona u sebi ima dosta toga što čoveka navodi da zaboravi sve muke i nevolje.

Rogan se zagledao u Doka. — Ona je fina žena koja zaslužuje ljubav, Dok.

— Niko nije rekao drukčije, Finče, — složio se Dok. Pođi, dakle, njoj i opusti se. Potrudi se da ne razmišljaš o svemu ovome bar nekoliko časova. Ko zna, možda će se do sutra ujutro nešto iskristalisati. Uostalom, po danu svaka nevolja izgleda manje teška, to sam lično iskusio.

Rogan je završio svoje piće i iznenada se ispravio. Oči su mu zasijale kao da je odjednom došao do saznanja koje ga je oduševilo. Lupnuo je šakom po tezgi i rekao. — Neka me nosi vrag, ali ja sam zaista prava budala. Melisa. Kako se nje ranije nisam setio?!

— Je li nešto u vezi sa novcem? — zapitao je Dok Holidej mršteći obrve. Nije računao da se žena kao što je Melisa Han, kćerka jednog običnog šerifa, previše kupa u novcu.

— Ranije sam za njen račun pravio neke novčane transakcije koje su se dobro isplatile, Dok. Do vraga, u početku sam joj doneo dobre pare, a ona nije baš velikij trošadžija. Možda ću ipak biti u stanju da pomognem Mahoniju. To bi bio početak. Posle toga, mogli bismo da pokušamo da nađemo način da pomognemo i drugima, možda čak i onim zaludenom Leonardu. — Finče se široko osmehnuo zadovoljan što je na horizontu ugledao vesnika boljih dana, isprasio se samouvereno i ispružio ruku. — Mnogo ti hvala Dok. Mnogo si mi pomogao što, uostalom, nije ni čudno za tebe, to sam i očekivao. Pazi se, drži se po strani i prepusti meni da vodim stvar.

Kada se Finče Rogan okrenuo i pošao prema izlazu, Dok Holidej je ugledao jednog visokog, gospodski obučenog čoveka koji je tog trenutka ušao u salon i dokonim korakom se uputio ka sredini odaje, gledajući zadovoljno oko sebe kao je-

len na pašnjaku punom sočne zelene trave. Dok Holidej je odnekuda bio uveren da je taj čovek niko drugi nego Harp Mek Fi.

Zatim je ugledao starog Toma Mahonija koji je žurnim korakom ušao u salun za visokim gospodinom, dočepao ga za rame i prasnuo. — Ti mora da si poludeo, Mek Fi. Onemogućio se me da za moju stoku dobijem dobru cenu, a posle toga si mi ponudio pet dolara po grlu. Za kakvog me budalu ti smatraš, do đavola?

— Posao je posao — odgovorio mu je Mek Fi i stresavši Mahoniju u ruku sa ramena nastavio hod.

Tom Mahoni je za trenutak zastao u nedoumici, a onda ponovo pohitao za Mek Fijem. No, ovog puta iz gomile se izdvojio Hejz Rendin i stvorivši se ispred starog rančera kao da je iz zemlje iznikao dohvatio ovoga za ramena i odgurnuo ga u stranu.

— Mister Mek Fi ne voli da ga neko vuče za rukave, mister. Gubi se! — dreknuo je Rendin.

Tom Mahoni se zaljuljao na petama, i jedva se zadržao da ne padne. Pocrveneo je u licu od ljutine. Ali, u momentu kada je Mahoni krenuo da jurne na Rendina, kroz gomilu se hitro probio Finč Rogan i starca povukao nazad.

Rogan se izvesno vreme gušao sa rančerom pre nego što ga je obuzdao i umirio toliko da je mogao da ga zapita. — Koliko iznosi dugovanja vašeg ranča, Tome, i kad dospeva plaćanje?

Mahoni se tupo zagledao u njega. — To bi vi trebalo da znate, vrag vas odneo Rogane. Vi ste pripremili taj posao sa založnicama i nagovorili me da uđem u taj glup rizik. Ta prevara je vaše maslo.

Rogan ga je prodrmusao grubo. — Ima vas i suviše mnogo da bih se mogao sećati svakog poimence,

Tome, verujte mi kad kažem. Recite mi koliko i kada.

Pošto je samo jednim okom pratio šta Rogan radi, a drugim motrio šta se događa u sali, Dok Holidej je ugledao kad je Mak Fi prišao i stao pored Rendina, bacajući otrovne poglede prema Roganu. Tom Mahoni je nastavio da se mršti na bankara i za trenutak žagor u salunu je potpuno zamro i nastala je grobna tišina. Kauboji, stočari, farmeri, građani, svi su pažljivo slušali da čuju odgovor starog rančera.

— Hiljadu prokletih dolara koje treba da platim prekosutra — proškipao je kroz zube Mahoni.

Rogan mu se osmehnu zadovoljno. — Onda prestanite da se brinete, Tome. Dobićete taj novac na zajam sa normalnim interesom i otplatama, odnosno, odložiću vam plaćanje postojećeg duga. Sutra rano ujutro dođite u banku.

Mahoni je zinuo od iznenađenja i šumno ispustio vazduh iz pluća. — Da ne terate šegu sa mnom, Rogane, da se ne šalite?

— Sutra rano dođite, pa sami vidite, Tome — rekao je Rogan i pošto se pobeđonosno poklonio Mek Fiju izašao iz saluna.

Tom Mahoni je izvesno vreme stajao zbunjen, ne shvatajući u potpunosti smisao Roganovih reči. Onda je ugledao Doka Holideja, primetio da mu ovaj klimanjem glave daje znak da priđe i uputio se ka njemu. Holidej se okrenuo leđima, naslonio se na šank i mašio se čaše. Video je kako Rendin i Mek Fi nešto poverljivo razgovaraju. Posle toga je Mek Fi izašao iz saluna.

Hejz Rendin je ostao na svom mestu. Prešao je zamišljeno šakom po licu pre nego što je nabrao obrve kao da o nečemu ozbiljno razmišlja, a onda prošetao do stolova za kartanje i naslonivši se na zid,

počeo da posmatra igru koja se rasplamsavala.

Dok Holidej je zaključio da je za tu noć sa neprilikama bilo završeno, i da se više ništa neće desiti. Ostao je stoga u Mahonijevom društvu zadovoljan olakšanjem i nadom koja se ogledala na starčevom licu. Zračak sunca probijao se kroz tmurne oblake nesreće i to ga je radovalo.

IV

Tom Mahoni je primeo čašu usnama da ispije ostatak pića i već malo u prijatnom raspoloženju od viskija osmehnuo se Holideju, kada je na ulici odjeknuo pucanj. Namah je žagor prestao i u salunu je zavladała tišina.

Dok Holidej je preleteo pogledom do mesta gde je maločas ostavio Hejza Rendina i video ga da još uvek stoji naslonjen na zid. Rendinov podsmešljiv, ciničan osmeh izmamio je kletvu sa Holidejevih usana. Potrčao je kao da mu od toga zavisi život, i probivši se između leptirastih vrata na trotoar ispred saluna, ugledao Finča Rogana kako teturajući se ide prema banci. Već je bio skoro stigao do trotoara na drugoj strani ulice, kad su ga noge izdale i on se skljkao na prašnjavo tlo. Dok je prvi stigao do njega, samo nekoliko trenutaka pre nego što je odnekuda dofrčao šerif Han.

Dok je prihvatio i digao sa zemlje Roganovu glavu i ramena. — Gde? zapitao je, ali nije bilo nužno da sačeka odgovor, jer je osetio da mu se između prstiju na ruci sliva nešto toplo i lepljivo. Otkopčao je Roganov žaket i košulju i izustio psovku sebi u bradu kada je malo ispod ključne kosti ugledao otvorenu crvenu ranu veličine taneta.

Han je skoro zarežao. — Opet vi, Holideje.

— Prestanite da pridikujete kao matora školska učiteljica, Hane i pomozite mi — dreknuo je Holidej dižući Roganovo rame da bi ga Han mogao obuhvatiti rukama. Istovremeno je pogledom šarao ulicom da bi ugledao ko je to mogao da učini. Ali bez rezultata, na ulici nije bilo nikoga. Mir i tišinu noći remetila je samo gomila gostiju iz saluna koj su kao izbačeni katapultom izleteli na trotoar.

Han je pomogao Roganu da ustane, a kada je bankar pokušao da ga odgurne, žaleći se na paklene болоve koji su ga mučili, Han je zapitao kratko. — Jesi li video ko je pucao na tebe, Rogane.

Rogan ga je ošinuo pogledom žešće nego što je šerif ikada imao prilike da vidi od njega. — Kako sam koga vruga mogao da ga vidim, Hane? Pa noć je, zar to niste primetili?

— Nemoj se brecati na mene, Rogane. Samo sam ti postavio jedno važno pitanje.

— Onda je moj odgovor na to pitanje ne. I nemojte da počinioce ovog dela tražite među građanima za koje smatrate da bi mogli gajiti mržnju prema meni. Potražite ga na nekom drugom mestu, možda kod Mek Fija ili među njegovim ljudima. Možda je pucao onaj njegov revolveraš ili neki drugi nitkov koji se šunja i puca iz njegovog okrilja.

Han je izustio sebi u bradu nekoliko reči negodovanja. — Znači li to da za ovaj napad optužuješ Mek Fija? — zapitao je.

Dok Holidej je pridržavao Rogana da ne padne. Šerifova pitanja su mu se u ovom momentu učinila neumesnim i on je rekao. — Pustite sad to, šerife. Čovek je ranjen, i sad ima prećih potreba od toga.

— Neću dopustiti da stoji i bulji kao živina u mene, Holideje. Ja preduzimam ono što mislim da je za

ovaj grad najbolje. Nije toliko teško ranjen da ne može da govori, a kad je već tako, onda ili je nekoga video ili nije video. Sumnje i ostale gluposti kod mene ne vrede i neću dozvoliti da optužuje nekoga za nešto a da za to nema nikakvih dokaza.

Rogan je počeo da klizi u Dokovom zagrljaju i Holidej ga je čvršće prigrlio i pola pomažući mu, a pola noseći ga, dovukao ga do trotoara. Zatim je zapitao za adresu gradskog lekara i pošto mu je Rogan slabim glasom objasnio kojim pravcem da pođe, njih dvojica su se tako zagrljeni uputili trotoarom ostavljajući šerifa Lutera Hana da nezadovoljno zuri za njima.

U prizemnoj kući doktora Elhina, Holidej je položio Rogana na sto za previjanje, i kada se hankar sklopljenih očiju i teško dišući našao u ležećem položaju, rekao je da ga ohrabri. — Samo mirno leži Finč i ne brini. Rana nije opasna i ovde će ti noćas biti isto tako dobro kao na bilo kom drugom mestu.

Rogan je otvorio oči, a onda ih pred trenutnom navalom bola ponovo grčevito stisnuo, a graške znoj izbile su mu po licu. U međuvremenu mu je doktor Elhim prišao i rasekavši košulju ulepljenu od krvi, počeo da razgleda ranu.

Kada se udaljio od stola, Holidej je pošao za njim i shvativši šta Dok hoće da ga pita, rekao je. — Ništa opasno. Tane je okrnulo kost, ali je prošlo skroz. Krvarenje nije jako i pošto je Finč snažan čovek, ne verujem da će dugo morati da leži. Dan dva u postelji biće sve.

— Možete li ga za noćas zadržati ovde? — zapitao je Dok.

— Mogao bih, ali ne vidim da je to potrebno. Da budem iskren, ne volim da pacijente zadržavam u kući više nego što je neophodno, zarada nije moj cilj, mister. Ja ću ga

sada lepo previti, daću mu neke lekove za umirenje bolova i spavanje, a vi možete naići za jedno pola časa i odvesti ga njegovoj kući. Koliko sam mogao da zaključim vi ste njegov prijatelj.

— Da, tako nešto.

— On ima stan iza prostorija banke, znate već. Odvešćete ga posle tamo, i ja ću ujutro svratiti da ga obiđem. Za ovakav slučaj to će biti sasvim dovoljno.

Dok Holidej se okrenuo i zapazio da se Rogan sada više znoji nego maločas. Ležao je sklopljenih očiju, očigledno polusvestan, ali, kada se Holidej okrenuo da pođe, on je otvorio oči i promuklim glasom protestovao. — Potraži Melisu. Reci joj da sam sasvim dobro, Dok. Posetiću je kasnije kada budem mogao da ustanem. Moram da je vidim još noćas.

Holidej ga je umirio. — Samo polako, Finče, sve će biti u redu. — Posle toga je izašao iz doktorove kuće i vratio se na ulicu. Na prostoru ispred kuće čekao ga je šerif Han sa rukama ležerno zadenutim za predicu opasača zategnutog preko njegovog gojaznog trbuha. Očigledno da šerif nije imao nameru da na večerašnji događaj sa bankarom stavi tačku.

— Dakle? — zapitao je Holideja kada je ovaj zatvorio vrata za sobom.

— Ostaće živ kao što po svemu izgleda, šerife. Ali, recite mi gde bih mogao da nađem vašu kćer u ovo doba noći?

Han se namrštio. — Zbog čega želite da je vidite, Holideje? Ako je nešto u vezi sa Roganom, onda nema potrebe. Znam da nije toliko zabrinuta da bi je trebalo zbog toga uznemiravati u ovo doba noći, a ako je u pitanju nešto drugo...

— Samo vi meni recite gde mogu

da je našem, mister — presekao ga je Dok.

Han se usiljeno ispravio i pustio ruke s opasača gde ih je dotle držao. Izvesno vreme je mrgodno posmatrao Holideja, a onda mu rekao. — Od kako ste došli u ovaj grad, mister, ja sa vama nisam imao ništa drugo sem neprilika. Najpre pred bankom, pa u salunu i sad ovo sa Roganom. Dosada sam prelazio preko vašeg ponašanja, ali kažem vam najozbiljnije da se držite što dalje od moje kćeri. Ne pokušavajte da vaše gluposti i ludorije istresete na njenom pragu. Može biti da je na neki način vezana za Rogana, i da ima simpatije za njega, ali, ja sam to budno motrio od početka, i smatram da je Melisa počela da se osvešćuje i da stvarima daje njihovu pravu dimenziju. A što se tiče vas, to sam vam već rekao i sada vam ponavljam, kad svane dan, neću da vas vidim u ovom gradu. Do tada se počistite odavde.

Dok Holidej je nemarno kažiprstom otresao prašinu sa revera svog sakoa. Razmišljao je šta da odgovori Hanu. Već mu je rekao da u svakom gradu ostaje koliko želi, ali, to je bilo za onaj momenat. Sada je morao da bude oštriji. Sa jedne strane sam grad mu se nije mnogo dopao, a činjenica da je na njega pucano iz zasede nije doprinela da ga više zavoli. Na drugoj strani, Finču je sada bio najviše potreban, jer su Mak Fi i Rendin bili suviše jaki protivnici za njega, pa mu ukrštanje mačeva sa šerifom Hanom nije moglo doneti ništa dobro. Odlučio je da pokuša pomirljivijim tonom.

— Ne verujem da će odsada biti nekih neprilika, šerife — rekao je. — Može biti da će grad opet biti miran kao ranije. Ja nemam nikakvog interesa da to stanje kvarim. Sigurno da ne želim da mi neko puca u leđa.

Holidej se okrenuo i otišao. Osećao je na leđima ujede Hanovih otrovanih pogleda, ali ga šerif ipak nije nimalo zabrinjavao, jer je znao da na jedan ili drugi način može s njim izaći na kraj. Dok je hodao, u mislima se vratio na događaje od tog dana. Mek Fijevo ometanje Mahonijeve prodaje stoke i priznavanje poraza od strane starog rančera. Pucanje iz zasede najpre na njega, a onda i na Rogana. Saznanje o Mek Fijevom zamešateljstvu u bankarskim transakcijama i njegovim mahinacijama. Sve je to uobličavalo sliku o dosta truleži u gradu, i nezdravoj psihozi građana. Ali, zasa sada nije hteo da donosi nikakve zaključke.

Nastavio je da hoda trotoarom zagnat u razmišljanje. Trudio se da nađe neki konkretan način da bez prolivanja krvi, pomogne Finču Roganu. Dani provedeni sa Finčom bili su ispunjeni burnim i raznovrsnim događajima, a Dok Holidej ih se sećao sa zadovoljstvom. Nikako nije želeo da se u njegovoj svesti izbriše trag o tim uspomenama. Finč je bio čvrst i pouzdan prijatelj kakvog je svaki čovek samo mogao da poželi. Sada je taj prijatelj bio priteran u tesnac i trebalo mu je pomoći. S obzirom na stara dobra vremena, Dok je znao da će mu tu pomoć pružiti, samo se pitao do koje granice treba ići i kada se treba umešati.

Prošao je pored saluna na drugom kraju bloka zgrada i uputio se prema kraju grada. Na ulicama u centru a i dalje, vladala je još uvek velika aktivnost, kauboji su u grupama napuštali salune i kockarnice, i vraćali se svojim stadima, građani su se vraćali kućama, a pod dahom hladnog noćnog vetra galama je polako jenjavala i na grad se spuštao mir.

Holidej se došetao do kraja ulice i naslonio se na ogradu korala. Zagledao se zamišljeno u prostranu ravnu preriju koja se pružala pred njim, pokrivena noćnom tamom, nedokučiva ljudskom oku. Pomislio je koliko je ljudi prošlo tom prerijom tokom poslednjih vekova, a da za sobom nisu ostavili nikakvog vidljivog traga. Izvadio je cigaru iz tabakere i kresnuvši palidrvce prineo ga vrhu. Zučkasta svetlost obasjala mu je zamišljeno lice i markantne, fino izvajane, upitno dignute crne obrve. Odbio je prve dimove i setio se još jedne zagonetke tog dana: Melise Han.

Ta mlada žena bila je neubičajene lepote i raskošno građena. Pored lepog lica i misaonih krupnih očiju, priroda je bila obdarila skladnim gracioznim telom i jedrim nalivenim primamljivim oblinama koje je ona svesno ali diskretno isticala. No, to joj nije uzimao za greh, jer ženska lepota kao i ptica u kavezu, želi da pobegne u svet, u slobodu bez granica. Nešto drugo ga je mučilo. Odnekuda ga je prožimala slutnja da Melisa ne voli Finča. Sem kratkih radoznalih pogleda koje mu je prilikom prvog susreta uputila, nije imao drugog povoda za takvo

mišljenje, ali, svejedno je pri tom mišljenju ostao i posle dužeg razmišljanja.

Vreme je lagano odmicalo i Dok je popušivši cigaru a ne našavši odgovore na pitanja koja su ga mučila, uzdahnuo i okrenuo se da pođe prema centru grada, gde je na jednoj kući video krupnim slovima ispisan natpis: sobe za prenoćište. Prešavši jedan deo ulice gde pešačke staze nisu bile uređene, tek što je zakoračio na trotoar, kada je ugledao Melisu Han kako izlazi iz jedne poslovne prostorije u glavnoj ulici, samo nekih dvadesetak metara daleko od njega. Istog trenutka pokrenut nepogrešivim instinktom Zapadnjaka i kockara, kliznuo je u dovratok jedne trgovine i stao da posmatra. Video je kako se okrenula prema vratima odakle je izišla i kako se nagla napred, dignuvši se na prste. Neka muška ruka u crnoj košulji obgrlila je oko struka i ona je okrenula lice nagore prema muškarcu koji je zagrljio.

Onda se odnekuda iz buzine začuo neki dubok glas. — Do vraga, zar vas dvoje ne možete da se strpite? Devojko, hajde pođi i učini ono što treba da uradiš.

Dok je pri slaboj svetlosti svetiljke primetio da se devojka s negodovanjem namrštila, ali je ruka u crnoj košulji popuštala zagrljaj i iz dovratka se pojavio Hejz Rendin. On je rekao mirno. — Tako će biti najbolje, Melisa. Još nekoliko dana i uspećemo.

Na to se Melisa razvedrila i pošla, a kada se ona udaljila, vrata su se bučno zatvorila. Nastojeći da hođa tiho, a da ipak ne izgleda da se

šunja, Dok Holidej je nastavio da je prati sve do pansiona gde su se izdavale sobe za prenoćište. Neprimetno je prišao prozoru i provirio unutra. Video je kako stoji pored portirske lože i nešto razgovara sa portirom. Glavati portir joj je dao komad papira i pero, i ona je na papiru napisala nešto kratko. Vrativši papir portiru ona mu se osmehnula i nešto rekla.

Holidej je sačekao dok je devojkica nestala na tepihom zastrtim stepenicama koje su vodile na sprat, a onda je i on sišao u pansion. Dok je prilazio portirskoj loži, službenik ga je posmatrao radoznalo.

— Izvolite putniče? — zapitao je portir.

— Hoću jednu sobu za noćas — rekao je Dok.

— To je dva dolara i to unapred.

Portir je okrenuo knjigu gostiju prema Holideju i pružio mu pero koje je Melisa Han maločas upotrebila. Držalja je još uvek bila topla i malo vlažna tamo gde su je njeni prsti dotakli. Dok je napisao svoje ime, vratio držalju portiru i okrenuo knjigu tako kako je stajala pre njegovog dolaska. Izvadio je iz džepa prsluka dva dolara u srebru i šumno ih spustio na tezu. Portir je pogledao u knjigu, mahinalno pružio ruku prema tabli za ključeve, a zatim se mašio džepa i izvadio papir koji mu je ostavila Melisa.

— Hej, čekajte malo — rekao je kada je Holidej uzeo ključ od njega i okrenuo se da pođe. — Vi ste Holidej, je li tako?

— Tačno tako.

Portir je još jednom pogledao ko-

mad papira, a zatim uz stepenice kuda je maločas otišla Melisa i najzad se njegov pogled ponovo vratio do Holideja. — Pa neka lajem kao pas na mesec ako nisam u pravu — promrmljao je. — Vi ste se mimoišli samo za dlaku. — Mis Han je ostavila ovo za vas.

Dok Holidej je uzeo pisamce i otvorio ga. Kad ga je pročitao obrve su mu se digle kao da ga je začudilo ono što je pročitao, a onda je savio papir i stavio ga u džep. Ne rekavši ni reči, popeo se uz stepenice i skrenuo u hodnik, pažljivo zagledajući brojeve na vratima.

U Melisinom pismu je stajalo da se ona nalazi u sobi br. 7. i da bi volela da ga vidi ako bi nekim slučajem navratio u pansion. Njegova soba je nosila broj 11, i nalazila se na kraju istog hodnika. Prolazeći pored njene sobe, Dok je ugledao svetlost ispod vrata. Nastavio je hodnikom do kraja, ušao u svoju sobu i zatvorio vrata za sobom. Prišao je do kreveta, seo i ponovo pročitao sadržinu pisma, a zatim se zamislio o zagonetki koju mu je ta devojkica naturila.

Melisa Han... šerifova kći, verenica Finča Rogana po svemu što je video bilo je u nekim vezama sa Rendinom, što znači i sa Mek Fijom a uz to, koliko je mogao da zaključii, i Rendinova ženska.

Dok Holidej je zaključio da je večeras po prvi put od kako je došao u Redempton, sudbina počela da se naginje na njegovu stranu. Da nije pošao u noćnu šetnju, što je bio njegov običaj uvek kada se nalazi u nepoznatom gradu, nikada se ne bi desilo da Melisu i Randina vidi za-

jedno. Sasvim sigurno, nisu ni najmanje strahovali da ih Dok može videti zajedno, jer, ako su bili odgovorni za metak ispaljen na Finča Rogana, onda su kao logično mogli očekivati da će još uvek biti pored njegove postelje. Činjenica da Melisa nije bila pored svog ranjenog verenika, i da je njen otac Luter Han u jednom trenutku nagovestio da je veza između Rogana i devojke vrlo labava, činilo se Doku vrlo interesantnim. Ako je tako kao što je izgledalo, onda je Rogan bio sam protiv svih drugih, žrtva prevare i zavere, i Dok je u skladu sa njegovom skoro patološkom naklonošću za sve ono što je slabije, tek tada još jače zaželeo da mu pomogne.

Oprao je lice i ruke na malom umivaoniku u uglu, obrisao se ubrusom i ponovo seo na ivicu kreveta. Zaključio je da grad Redempton nije raširio ruke dobrodošlice prema njemu, ali da bez obzira na sve to, mora ostati tu gde je. Sem toga, zaključio je, takođe, da je negde u niti događaja Finč Rogan izigran. Možda se dogodilo tako zbog toga što budući suviše blizu izvora događaja Finč nije mogao jasno da razazna njihovu suštinu. Ali on, Dok Holidej, kao stranac i potpuno neupućen u probleme grada i ljudi koji su u njima umešani, mogao je, bar tako je mislio, jasno da ih sagleda i nađe za njih odgovor.

Izvadio je cigaru iz tabakere i mahinalno je omirisao pre nego što je kresnuo palidrvce i počeo da odbija dimove. Zatim je očetkao odeo, pa čak očistio prašinu s elegantnih poluvisokih cipela. Melisa Han... Setio se kako je privlačno i izazovno izgledala toga dana u

banci. Bila je to žena koju nijedan čovek, kada bi mu se samo pružila prilika, ne bi bio lud da ispusti iz šaka. Rendinova devojka ili... pitao se koliko daleko je stigla.

Rekao je sebi da Finču Roganu duguje obavezu da proveri Melisinu lojalnost. I odmah je priznao sebi da je to laž, neistina kojom zavarava svoju savest. Podsetio se da je prošlo dosta vremena od kako ga je neka žena, lepa i privlačna kao Melisa Han, pozvala u svoju sobu. Razgolitivši tako svoje podsvesne namerе, podmukle koliko i želja da se po svaku cenu osvoji partner dostojan ljubavi, zastao je u nedoumici. Da li da ide? Kolebao se samo još trenutak a onda je radoznalost nadjačala. Izašao je iz sobe, zaključao vrata i stavio ključ na zidni ispust za svetiljku. Zatim se uputio niz hodnik i zakucao na vrata.

Melisa je skoro istog trenutka otvorila vrata, nekoliko sekundi ga ljubopitljivo posmatrala, a onda se osmehnula i stupila korak nazad da ga propusti. — Udite mister Holideje, — rekla je ljubazno.

Dok je prošao pored nje i dok je prilazio sredini sobe čuo je kako je devojka zatvorila i zaključala vrata. Njen miris ispunjavao je odaju izazivajući u njemu već dosta dugo zanemarivane želje. Prišao je prozoru i pogledao napolje na grad koji se prostirao pred njim, miran i spokojan, toliko miran i spokojan kao da ga nikada nikakva nevolja neće pomeriti iz sna. Pa ipak, osećao je da se u delu tog mirnog grada, u Melisinoj sobi, priprema bura kojoj je teško bilo predvideti ishod.

— Drago mi je što ste došli,

mister Holideje — rekla je. — Vrlo sam zabrinuta.

— Zabrinuti? — zapitao je i zagledao joj se u oči.

Ona je skinula šal i otkrila mlečnobela, nežna glatka ramena. Digla je ruku i rastresla dugačku plavu kosu koja ih je pokrivala, a zatim je pustila da ponovo padne po mekanjoj koži kao svilenkast vazdušast slap. Osmehnula se i njene oči su zasijale istovremeno sa pokretom njenih lepih usana.

Oh, pomislio je Dok, ovo je nešto. Finče, prijatelju, bio si prava budala što ovo nisi kontrolisao i čvrsto držao samo za sebe. Devojku kao što je ova, samo bi ludak mogao dozvoliti sebi da ispusti, a ispuštanje kontrole bio je prvi uslov za to.

— Tiče se Finča — rekla je. — Nikada mi nije mnogo govorio o vama. Pomenio vas je samo nekoliko puta i to uzgred. Zbog toga je razumljivo da se ja lično za vas nisam interesovala niti sam o vama znala nešto više. Ali sada, kada ste tu, moram da vam priznam da se moj stav izmenio.

— Zaista? — primetio je kratko Dok.

— Koliko ste vi i Finč bili prijatelji? — zapitala je.

— Dosta smo bliski. Proveli smo dosta vremena zajedno i više od jedne nevolje preturili smo zajedno preko glave. To nešto znači.

— A jeste li preduzimali neke zajedničke poslove? Nešto kao zajednički biznis ili slično?

Dok Holidej se ugrizao za usnu. — Ne. Znam da je Finč u nekoliko mahova kupio nešto malo stoke, podgodio je, a zatim prodao. Pozajmljivao je tada novac od mene i

pošto bi stoku prodao s profitom, novac mi je vraćao. Ali, nešto stalno nismo imali.

— Trebalo je da se Finč i dalje zadrži na takvim sporadačnim poslicima — rekla je Melisa tiho. Njemu nije mesto u banci, ne leže njemu bankarski poslovi. Mislim da mu uopšte ne leži gradski život, bar ne život u jednom gradu. On se, priznajem, mnogo trudio da se uklopi i da uspe u svom poduhvatu i izvesno vreme verovala sam da će uspeti u tome. Ali sada mi je jasno da on ne može da se s uspehom uhvati u koštac sa finansiranjem, zajmovima, kreditima, bankarskim poslovima uopšte. Uspeo je samo u tome da ga ceo grad mrzi. Ja to vidim i ne mogu da podnesem.

Dok Holidej je digao obrve što je njegovom licu dalo izraz čuđenja. — Ne možete? Ja sam verovao da žena ako se veže za jednog čoveka prima i podnosi s njim sve što se njemu desi bilo to dobro ili zlo.

Melisa je ponovo pokretom glave zabacila kosu unazad i prišla mu bliže. Oči su joj sijale, a vlažne usne podrhtavale. — Ako se žena veže za nekog čoveka ona će učiniti baš tako kao što ste rekli, Holideje. Ali, ja nikada nisam rekla Finču da sam njegova. Možda sam ga svojim držanjem dovela dotle da poveruje da postoji mogućnost da se uzmemo, ali, nikada se nisam definitivno izjasnila o tome. Tako stoji stvar ako želite da znate.

— Niste, dakle, vereni? — zapitao je Dok.

Melisa je odmahнула glavom i žuta svetlost svetiljke zaigrala je na

njenoj svilenoj kosi, što je u Doku izazvalo želju da je pomiluje. U njenim očima mogao je da vidi otvoren poziv kao i u ubrzanom dizanju i spužtanju njenih grudi. Zašto ga je mamila, zašto mu se tako otvoreno nudila nije mogao da pretpostavi, sem ako to nije bila neka klopka.

Ali, kakva vrsta klopke? U svoju sobu došla je pravo iz Mek Fejove poslovne kancelarije, i pri dolasku mu je ostavila pismenu poruku da dođe kod nje u sobu. Da li je taj poziv bio deo nekog smišljenog plana ili njene spontane želje za igrom? Dok je rekao sebi da mora ostati oprezan i da treba da je pusti da odigra svoju igru. Po sjaju njenih očiju činilo mu se da će to biti đavolski vatrena igra... najvatrenija u gradu.

— Nikada nisam bila verena za Finča — rekla je devojkica odlučno, a pri tome je ispitivački posmatrala Doka, očekujući da vidi njegovu reakciju. — I sada, sasvim sigurno znam da se nikada neću udati za njega, jer ću uskoro otputovati oдавде. Zbog nekog meni samoj neobjašnjivog razloga, želela sam da to znate.

— Zašto? — zapitao je Dok direktno.

Melisa je ovlažila jezikom ružičaste poluotvorene usne i gledajući Doka, otkopčala gornje dugme na bluzi. Dokov pogled je kliznuo u udoljicu na početku njenih belih grudi. — Zato što me je Finč razočarao.

Holidej ni najmanjim pokretom nije nagovestio da li će nešto učiniti. Stajao je i upitno je gledao.

— Izneverio me je i obmanuo

kao i mnoge druge u ovom gradu. Često sam pokušavala da u njemu pokrenem osećanja, ali on se pokazao kao hladan čovek. Moram da priznam da u tome nisam uspela i ne stidim se da to priznam. Meni ja potreban čovek, Dok. Sve drugo malo mi znači. Spazila sam vas na ulici, videla sam kako ste razjurili one budale i kako ste pomogli Finču. Videla sam i kada ste ustrelili onog čoveka koji je sa krova pucao na vas. Od tog momenta nešto me je teralo da vas upoređujem s njim i moram da vam kažem da u tom poređenju on nije prošao dobro. Nameravate li da još neko vreme ostanete u ovom gradu.

Sad se nalazila već sasvim blizu njega, i otkopčavala je drugo dugme. Holidej je osetio da mu krv brže teče kroz žile, da mu puls brže kuca. Neka je nosi vrag, rekao je sebi, ima u njoj nečeg paklencg.

— Hoćete li ostati, Dok? — ponovila je.

— Ne znam.

— Ako ne znate, onda pođite sa mnom. Finč je upropašćen. Napravio je negde neku tragičnu grešku koju mora da plati. Cela ova pokrajina je upropašćena, ljudi odlaze, napuštaju svoje domove i svoja imanja. Vrlo uskoro niko sem budala neće ostati ovde u prašini i paklenoj vrućini. Nema nikakvog smisla ostati dalje ovde. Mogli bismo otići u Čejen.

Digla je ruku do njegovih ramena, a onda ga je sasvim slobodno obgrlila oko vrata. Rendinova ženska, pomislio je u sebi. Ona u stvari nije bila devojkica Finča Rogana, mada je znao da bi ga stajalo teške duševne borbe da se savlada i oka-

ni je se, čak i da je verovao da je Finčova. Kao da je osećala šta se u njemu odigrava Melisa se naslonila na njega i on je osetio čvrstinu njenih butina, toplu zaobljenost njenog trbuha i grudi i golicavi miris njenog tela i koše koji ga je plavio i u njegova čula unosio neku prijatnu obamrlost.

— Želim vas, Dok — rekla je glasom koji je prelazio u šapat. — Moram vas imati, moram vas doživeti. To će biti bar nešto po čemu ću se sećati ovog grada. Ostali su potpune budale... ili kukavice... Nema u njemu ničeg vrednog.

Dok Holidej joj je podmetnuo prst ispod brade i zabacio joj glavu. Zaronio je pogledom u njene plave oči i u njihovoj dubini ugledao iskričavo svetlucanje želje za čovekom.

— Je li to način kako uvek odlučujete, Melisa. Brzo i neposredno bez okolišanja?

U njenim očima zaigrao je plamičak ljutnje i ona je otrgla bradu van domašaja njegovog kažiprsta. — Ne razumem vas, Dok. Šta hoćete time da kažete?

— Šta sa Finčom?

— Kako „šta sa Finčom“? To je vrlo prosto. Finč Rogan je čovek koji me je želeo, ali nije učinio ništa da me zadrži.

— A šta je trebalo da učini?

— Mnogo. Pre svega, morao je da pazi šta radi. Ljudi sada gledaju na mene kao da sam kužna, samo zato što je on svima i svuda razglasio da sam ja njegova verenica.

— Ah, to — rekao je Dok Holidej. — Za mene se ta stvar postavlja drugačije: da li je kriv za gu-

bitak ugleda ili nije. Ako nije...

— Za mene je to sasvim isto, jer su posledice iste — prekinula ga je Melisa. — Uostalom, verujem da i vi mislite tako. Gledala sam vas kada ste razgovarali s njim u salunu. Niste na mene ostavili utisak čoveka koji baš mnogo mari za Finča. A ako sam pogrešila i ako vam je mnogo stalo do njega, zašto se onda niste pojavili ranije? Prošle su četiri godina od kako se niste videli. Za pravo prijateljstvo to je mnogo vremena, zar ne?

— Živeo sam svoj život, kao što je normalno da živi zreo čovek — rekao je Dok i prišao još bliže, tako da je na svojim prsima još življe osetio pritisak njenih čvrstih okruglih grudi. Melisa je pružila ruku, otkopčala mu dugme na košulji i zavukla ruku unutra. Mekanim prstima nežno ga je pomilovala po golom mišićavom telu. Holidej je primetio da su joj se usne neprimetno razdvojile i osetio je njeno duboko ubrzano disanje.

Bez obzira kakve mu je laži do tog trenutka ispričala, znao je da su te laži zaboravljene.

Uzeo je obema šakama ispod potiljka i zabacio joj glavu unazad. Njene usne su se pružile prema njemu, poluotvorene, mesnate i vlažne. Njeno krilo naslanjalo se čvrsto priljubljeno uz njegovo, a njen pogled nagoveštavao je potpunu pokornost i predavanje. Izvesno vreme stajali su tako priljubljeni, pogleda zaronjenih jedno u drugo, Holidej, začuđen onim što se događa.

— Dok?

Njegovo ime izgovorila je više kao šapat, kao dah umirućeg. Dok joj

je još malo zabacio glavu i poljubio je u rastavljene usne, sočne kao raspukla trešnja. Posle kratkog kolebanja, Melisa mu je odgovorila, najpre lagano neodlučno, skoro nežno, kao da je zaneta tek probuđenim osećanjima. A onda je zakopala nokte u njegova leđa i njen odgovor je postao žešći, vatre-niji, sve dok se Holideju nije učinilo da se u njoj rasplamsao neugasivi pakleni požar. Zastenjala je jedva čujno i Dok Holidej je prihvatio na ruke i tako naslonjenu skoro je odneo do kreveta. Zastao je onda, držeći je zagrljenu.

Melisa je pustila da joj ruke klonu sa njegovih ramena. Gledala ga je očima zaokrugljenim od radosnog iščekivanja i neke neodređene strepnje.

Zatim je raskopčala bluzu i pustila da svileni tkanina klizne sa njenog tela na pod. Ne skidajući pogled sa njegovih očiju kao da u njima traži ohrabrenje, otkopčala je prsluče i pustila da i ono padne sa nje. Konačno je sa njenih bedara na pod nečujno kliznula i suknja i ona je koraknula iz nje. Sela je na ivicu kreveta sa rukama prekrštenim na krilu i obrazi su joj se obojili rumenilom. Zatim je bez reči legla na leđa puštajući da joj ruke sa krila kliznu pored tela.

Ležala je tako bez pokreta nekoliko sekundi, nežno bela i naga. Pogled joj je počivao prikovan na njemu, a grudi su joj se zategle i nabrekle od plime osećanja koje joj se razlivalo telom. Disala je ubrzano i snažno, kao da se bori za dah.

Pružila je ruke prema Doku Holideju i on se nadvio nad nju kli-

zeći usnama po njenim dojčkama i vratu, milujući rukama nežni prelaz od struka ka trbuhu i zaobljena bedra kao da istražuje nešto nepoznato i opasno. Melisa je sklopila oči, privukla ga bliže sebi i počela grozničavo da ga ljubi. Dok je sačekao dok se nije pribrala, i tek kada je malo ovladala svojim raspaljenim strastima, zbacio je cipele sa nogu.

— Dok, želim te!

Njene reči su doprle do njegovih ušiju kao šum uzburkanog mora, a na njenom licu žudnja se iskazala skoro kao očajnički, neizdrživ bolan grč. Njene usne su željno grabile gore dole njegovim licem, a njeni prsti su kao otvorene kandže pritiskali njegova leđa privlačeći ga sve bliže i sve čvršće. Dok je odbacio sve misli o Finču Roganu, Hejzu Rendinu, Harpu Mek Fiju i celom Redemptonu. Nije mislio više ni na koga sem na nju, njeno toplo uzburkano telo, njenu pomamnu želju koja ga je osvajala sve više.

— Ti i ne slutiš kakav je bio moj život, Dok — prošaputala je užarenim usnama. Niko to ne zna. Niko u ovom gradu niko od ovih ljudi. Ja sam bila sužanj, okovani sužanj. Ja moram izaći iz tog zatvora, Dok, moram izaći što pre. Uzmi me, Dok, za ime božje, uzmi me!

Uprkos burnom kucanju svog srca i sve jačem narastanju žudnje za njom, Dok Holidej se još uvek kolebao. Sumnje su ga držale na oprezu. Izvukao se iz njenog zagrljaja, uspravio se i prišao vratima. Pred vratima je zastao za trenutak, a onda navukao rezu. Vraćajući se ka postelji, primetio je da se Melisa

okrenula i legla potrbuške i prigrivši čvrsto jastuk meškolfila se s jednog boka na drugi, pri čemu se prižučkastoj svetlosti petrolejke njeno savršeno zaobljeno telo uvijalo kao zmija.

Brzim pokretima skinuo je odelo sa sebe i kliznuo u postelju pored nje, a osetivši njegov dodir, Melisa mu se okrenula licem, raširila ruke kao u očajanju i dograbila ga rukama kao kandžama. Celo njeno telo pripilo se uz njegovo kao da traži da se sjedini s njegovim, da ga upije u sebe.

Dok Holidej je načuljenih ušiju slušao šumove sa spoljne strane vrata. Revolver mu se nalazio nadohvat ruke. Nemoćan da se odupru toplom pozivu divne ženke, sve sumnje su ga napustile i povukle se u neki zaboravljeni kutak podsvesti. Melisa se ponašala kao da je nesvesna vremena i mesta gde se nalazi. Strast je sve više obuzimala, i postajala sve vatrenija, neobuzdanija. Bacila se na njega gladna ljubavi kao izgladnela zverka, podrhtavajući i gibajući svakim delom tela. Njena kosa milovala ga je po licu, a miris njenog tela ga je nepoštedno mučio.

Odjednom, Dok Holidej je osetio, da joj se ne može odupreti, da su njegov razum i prkos suviše slabi za plimu njene i njegove strasti. U njegovom naručju je ležala suviše ženstvena i topla ženka, a u njegovom životu bilo je suviše mnogo dana ispunjenih samoćom. Mesto i vreme mu odjednom nisu značili više ništa. Ona je bila toliko ženstvena i poželjna, toliko primamljiva i izazovna. I što je u svakom slu-

čaju bilo najvažnije, ta ženka mu je pripadala.

Tamo napolju, s druge strane vrata nije se čulo ništa sem tišine. Unutra, pak, u odaji, besnila je oluja, vulkanska bura koja ga je nosila na zapenjenim zakovitlanim talasima.

— Oh, bože, Dok, oh bože moj!

*

Kada se Dok Holidej posle izvesnog vremena odvojio od nje, Melisini prsti su se zadržali obavijeni oko njegove mišice, a zatim su kliznuli preko ramena i njena ruka ga je obgrlila oko vrata. Gledala ga je polusklopljenim očima iz kojih je izbijao mek sjaj zadovoljstva i smirenost.

— Molim te ostani još malo, Dok — prošaputala je, a njen pogled je izražavao molbu.

Dok nije odgovorio ništa ali je sedeći na ivici kreveta, pružio ruke i prihvatio je čvrsto u naručje. Osetio je da se u njemu ponovo budi želja da je čvrsto prigrli i još jednom uzme. Pomislio je preko revajući sam sebe da je bio nepravilan prema njoj kada je sumnjičio za neiskrenost. Melisa je tog trenutka izgledala toliko topla, podatna i nežna, da jednostavno nije bilo moguće da sem tih emocija u njenoj glavi može biti i nekih drugih misli. Ležala je u njegovom naručju čvrsto pripijena uz njega i njegove misli su se okrenule prema budućnosti, najbližoj budućnosti, jer o dalekoj budućnosti Holidej nikada nije razmišljao. Mada je u kutovima razuma bilo još uvek ne-

kih neverica, sada je bio skoro sasvim siguran da Melisa ne pripada Rendinu ništa više nego Finču Roganu. Zašto onda ne bi mogla biti Holidejeva kad joj je telo tako toplo i zamamno, a zagrijaji tako vatreni i slatki?

Sakrio je svoje misli od nje i rekao kratko. — Trebalo bi da pođem.

— Ne Dok, nemoj molim te. Moraš ostati kod mene.

— Mogu doći drugi put — rekao je, i zapazio kako su njene ruke klonule sa njegovih ramena. — Tu sam u istoj kući sasvim blizu tebe. Nema prepreke da se često vidamo.

Njeno lice se trenutno bolno zgrčilo, a u plave oči uvukao se izraz ogorčenja. Međutim, zadržala je u svemu onu ljupkost koja ga je privlačila uprkos zadovoljenoj želji. Melisa je i dalje delovala na njega kao magnet.

U jednom momentu, dok se oblačio, osetio je da bi trebalo da kaže nešto što bi joj vratilo raspoloženje i sjaj u očima, ili da bi možda trebalo da nađe neko opravdanje što odlazi. Konačno, ipak nije učinio ni jedno ni drugo, završio je oblačenje u tišini koja je postajala sve neprijatnija, i prišao vratima. Ne osvrćući se, povukao je rezu.

Kada je otvorio vrata, pred njim je iz polutame odjednom iskrsnula silueta Finča Rogana. Rogan je zastao sa rukom pruženom prema bravi, a na licu mu se ogledalo pravo zaprepašćenje pomešano sa nevericom.

— Dok — rekao je nesigurno — šta ovo, do đavola, treba...

Dok Holidej se malo uklonio u stranu da bi omogućio Roganu da pogleda u odaju. Melisa je sedela u krevetu i skrivajući rukama nage grudi, poluotvorenih usta zurila u njega.

Dok je zapazio kako je Melisa neprimetno digla glavu i spazio da u njenim očima raste plima prkosa. Pogledao je u Finča Rogana i video kako su neverica i otpor da shvati ono što vidi, preobrazili njegovo lice u krečnobelu masku. Sa njenih stisnutih usana sletela je glasna psovka. Okrenuo se na petama prema Doku Holideju, nastojeći zbog previjenog ramena da taj pokret ne bude nagao kako se ne bi povredio.

— Proklet da si, Dok! — Prasnuo je. — Nosi se u pakao!

Holidej je primetio da za psovkom dolazi udarac, i lako je izbegao Finčovu pesnicu. Gurnuo je Rogana na otvoreno krilo vrata i prošao pored njega. Ali, kada je Finč Rogan dohvatio dršku revolvera, Dok je zaključio da u tom momentu bilo šta da kaže i bilo kakvo objašnjenje, da izloži, ono neće utišati Roganov bes.

Zadao je stoga jedan kratak i odmeren „svong“ po ručnom zglobu svog nekadašnjeg salunskog pajtaša od koga je ovaj ispustio revolver na pod. Odgurnuo je nogom oružje van opasnog radijusa, a kad je Rogan ponovo nasrnuo na njega, Dok Holidej je učinio jedan korak u stranu, i plasirao jedan udarac u vrh brade.

Kad se Rogan ošamućen udarcem skljkao, Holidej ga je prihvatio i poneo ga u sobu. Pribravši se od

prvog iznenađenja Melisa je skočila sa postelje, zgrabila haljinu i počela žurno da se oblači dok je Holidej prineo Rogana postelji i položio ga na nju.

— Odlazite — rekla je. — Odlazite!

Mlada žena je prišla Roganu i digla mu noge na krevet, tako da je sada ležao sasvim ispružen. Zatim se ponovo okrenula Holidej crvena u licu, ali sa zadovoljstvom u očima. U njenom držanju nije bilo više ničeg umilnog, toplog i podatnog, već samo odbojnog i hladnog.

— Zнала si da će doći — rekao je Holidej tiho. — Zašto si me, onda, zadržavala?

— Sami ste se zadržali, mister Holideje. Ušli ste u moju sobu i prisilili me da vam se podam. To ću reći kad bude trebalo da objasnim šta se desilo.

Holidej je zastao zapanjen, ali je uspeo da ne pokaže zaprepašćenje. Posmatrao je dignute obrve, naizgled hladno, alig ga je saznanje da je prostački prevaren i izigran, dovodilo do ključalog besa. Za trenutak je dozvolio da odbaci uobičajeno pristojno ponašanje.

— To je igra dostojna drolje — rekao je jetko.

— Možda jeste, mister Holideje — rekla je, i lice joj je zadovoljno zasijalo. — Možda jesam drolja, ali biti drolja još uvek je bolje nego biti budala.

Finč Rogan se pomerio i pošto je još jednom pogledao Melisu sa mešavinom ozbiljnosti i prezira, Dok Holidej je učinio korak nazad i zatvorio vrata. Pošao je niz hodnik i vratio se u svoju sobu.

Pogledao je svoju još neraspakovanu putnu torbu naslonjenu pored kreveta i opsovao sebi u bradu. Upao je u nevolju iz koje se neće izvući lako. U opisivanju događaja stajace samo njena reč protiv njegove, i najverovatnije da će njen otac prihvatiti njenu verziju; Finč Rogan će ga omrznuti iz dna duše, što nije mogao da ne razume, a tamo u pozadini, vrebaće ga i dalje Harp Mek Fi i Hejz Rendin. Budućnost zaista nije izgledala nimalo ružičasto.

Skinuo je cipele i gurnuo ih pod krevet, a onda se ispružio po postelji. Bio je umoran, prepun utisaka i trenutno nesposoban da utiske logično sredi i razmisli. Ljutio se, više na sebe nego na devojkę. Kao i obično u sličnim situacijama, nije nameravao da beži, mada je znao da će ostajući u gradu, imati da se suoči sa mnogim neprilikama bez kojih bi mu bilo lakše. Ali, nešto u njegovoj prirodi teralo ga je da ostane i suoči se sa budućim neizvesnim događajima. Sem toga, neki nepoznat impuls do tada skriven u nekom kutu podsvesti, hranio je njegovu odlučnost da ostane i bori se.

Učinio je nažao Finču Roganu, ili bolje rečeno, bar tako je Finč morao osećati, mada u suštini on nije učinio ništa što u mislima Melise Han nije već davno postojalo. Ali svejedno, ono što je učinjeno, otvorilo je još jednu slabu tačku Roganovog položaja u gradu, a tu slabu tačku otvorio je on. Morao je nekako popraviti to do čega je doveo.

Pre nego što je odbacio sve uznemirujuće misli i utonuo u san,

Dok Holidej je još uvek na svom telu mogao da oseti prefinjen miris ženskog tela.

V

Sledećeg jutra, Dok Holidej je prilikom izlaska iz pansiona gde je proveo noć poneo i deo svoje opreme koju je ostavio na čuvanje štalskom momku. Činilo mu se da će tu biti na sigurnijem mestu.

Posle toga se vratio u glavnu ulicu, prešao na drugu stranu do trotoara koji je vodio pored banke, i tek što je zakoračio prema sporednoj ulici koja je vodila pored banke, ugledao je Toma Mahonija koji se zadovoljnog i samouverenog izgleda približavao s druge strane grada. Iz suprotnog pravca dolazio je šerif Luter Han.

Dok je primetio da je grimasa nezadovoljstva zgrčila Hanovo lice, ali, kada je šerif skrenuo u sporednu ulicu pored saluna, Holidej je nastavio putem kojim je pošao. Zavirivši sa zadnje strane bančinih prostorija, zakucao je na vrata i povukavši se korak nazad izvadio iz džepa srebrnu tabakeru i cigaru iz nje. Nekoliko trenutaka kasnije, vrata su se otvorila i iz njih ga je netremice gledao Finč Rogan. u prvom momentu zamišljeno, a kasnije, kada je prepoznao posetioca, s izrazom negodovanja i neprijateljstva na licu.

— Došao si da likuješ... glavni? zarežao je.

— Došao sam da razgovaramo, Finče.

— Nemamo o čemu da razgovaramo mister, ni sada ni ikada ubuduće. Trebalo bi da ti ispraznim

revolver u tvoje trulo pokvareno srce, to bi jedino imalo smisla.

Dok Holidej je stegao cigaru zubima i povukao dim. Kroz kolutove dima posmatrao je svog prijatelja. — Ti to nećeš ni pokušati, Finče, znam dobro. Pre četiri godine bili smo vrlo bliski jedan drugome, bili smo takoreći prijatelji.

Roganove oči su besno sevnule. — Zar možeš to da kažeš, pakao te progutao, posle svega što si učinio? Prošle noći, da sam samo imao prilike i mogućnosti, ja bih te ubio. Ali, i tada je trebalo da znam, da budem svestan, zar ne? Ti si glavni, uvek si bio. Ti si uvek bio suviše jak takmac za mene, zar nije tako?

— Nešto si pogrešno shvatio, Finče — rekao je Holidej.

Rogan je sevnulo očima na njega i nasmejao se gorko. — Naravno da jesam. Pogrešno sam shvatio nešto važno, Dok, pogrešno sam shvatio kakav si ti čovek. Mislilo sam da si drukčiji. Učinio sam najveću pogrešku u svom životu, ali časne mi reči, neću učiniti više nijednu. A sada se nosi do đavola iz mog dvorišta i ne prilazi više mojoj kući. Ako ostaneš u gradu, drži se što dalje od Melise ili ću, sledeći put kad pokušaš da joj priđeš, doći da te ubijem i ubiću te ili ću sam poginuti.

Dok Holidej se namrštitio, ali je oćutao. Hodajući nogu pred nogu u tom momentu je u dvorište naišao Tom Mahoni i kad je video Holideja i Rogana kako stoje i razgovaraju, osmehnulo se i rekao. — Fino jutro, zar ne? Časna reč, ni-

kada u životu nisam tako malo spavao, a reklo kada sam se osećao bolje.

Dok Holidej je primetio kako se Finč ispravio i kako mu se lice zateglo. Pošto je smrknutim pogledom prostreljio Doka rekao je. — Udite unutra, Mahoni. Voleo bih da je ovaj dan već završen.

Tom Mahoni ga je pogledao i namrštio se. — Da se niste možda predomislili, Rogane? Do vraga, sinoć ste mi rekli...

— Svet i sve oko nas pa i ono što se kaže ima osobinu da je podložno promenama, Mahoni, voleli mi to ili ne. Rekao sam vam da dođete, tačno. U to vreme nadao sam se da ću biti u mogućnosti da vam pomognem, jer sam očekivao da ću privući sredstva jednog mog prijatelja. Ali, ta nada se rasprsla kao mehur od sapunice, a posledica toga je da nemam novac koji sam očekivao da ću imati na raspolaganju. Otuda ne mogu da vam dam zajam.

Mahonijevo lice je pobledelo i on se upitno okrenuo prema Doku Holideju. — Jeste li vi taj čovek? — zapitao je, a boja glasa mu više nije bila srdačna kao maločas.

— Ja nisam finansijer, Mahoni. Kad bih bio taj, verujte da biste vi imali prednost nad svima ostalima. Na žalost moja sredstva su vrlo skromna.

Mahoni se ponovo okrenuo Roganu. — Ko je, onda, taj čovek? Vi ste mi ponudili taj novac i od tog momenta ja ni našta drugo nisam ni mislio. Ja sam pred propašću, čoveče, razumete li. Ja molim, preklinjem. Nikada u životu

nisam ni za šta molio, ali sada molim. Mek Fi me je sprečio da za moju stoku dobijem razumnju cenu, a sada i vi odbijate da mi pomognete. Moram negde naći gotov novac da bih mogao da preživim. Potrebna mi je hrana za stoku, ili će sva moja goveda poćrkati.

Finč Rogan je nemoćno odmahnuo glavom. — Ništa ne mogu da učinim, Tome, žao mi je, ali stvarno ne mogu. Sinoć, kad sam vam rekao da dođete, čvrsto sam verovao da sam našao jednu mogućnost, ali ta mogućnost se izjalovila. Sada stvar stoji kao i pre. Iscrpeo sam sve izvore koje sam imao, i uvalio sam se u tešku novčanu zbrku. Ako bi pala kiša, svi bismo se nekako izvukli. Ali, kako sada stoje stvari s tim plavim nebom bez jednog oblaka, ne vidim šta se može učiniti, izgleda da je sve završeno.

— Iza toga stoji Mek Fi — rekao je Tom Mahoni sumorno. On me je sprečio da utovarim stoku u vagone, on je poslao Rendina da otera moje kauboe i mene. On je svakako taj koji će tražiti prinudnu naplatu dugova. Samo on može biti taj čovek u senci, je li tako Rogane?

Finč Rogan je kratko pogledao Holideja koji je mirno stajao naslonjen na zid banke i naizgled nezainteresovano grickao cigaru zubima. Ohlađeni dima kolotali su se ispred njegovog lica i zamagljivali su pogled upravljen negde u stranu. Najzad je rekao. — Nemam ovlašćenja da otkrivam ime bilo kog mog klijenta ili poslova.

nog partnera banke, a to važi i za ovaj slučaj.

— Neka se nosi taj poslovni partner — presekao ga je Tom Mahoni. — Ta prokleta hulja me je zgrabila za gušu i sada hoće da me zadavi, da mi uzme dušu. Došao sam u ovaj kraj voljan i spreman da troim. Izneo sam na plećima svoj deo patnje i truda, pa čak i više od toga i nikada se nisam žalio. Ali, tako mi svega na svetu, neću se dati da me neko obori bez borbe, i boriću se do poslednjeg daha. Prema tome, boriću se, i protiv tog vašeg poslovnog partnera ma ko on bio. Recite mi njegovo ime. Rogane, ja ću ga sutra ili nekomesutra ionako saznati.

Finč Rogan je promumlao neku kletvu sebi u bradu i prešao zdravom rukom po previjenom ramenu. Duboko je uzdahnio i pogledao Doka Holideja sa manje ogorčenosti nego nekoliko minuta ranije.

— Da, Mek Fi — rekao je na kraju posle nekoliko trenutaka razmišljanja. On je to sve zakuvao, ali, kada je počeo, nije mu izledalo da će doći do ovoga, činilo mi se da ću realizovati običan bankarski posao. Pozajmio sam od njega mnogo novca i naravno, morao sam da mu dam založnice na vaša imanja, Tome, vaše i imanje drugih. Nisam imao gde na drugu stranu da se obratim, a ni u jednom trenutku nisam pomišljao da me je on podupro kapitalom, samo da bi se na taj način dočepao kontrole nad rančevima i trgovinama u pokrajini. Vidim sada da sam pogrešio, jer, ono što se vama desilo na utovarnoj stanici desilo se i dru-

gima. Sada je kasno, ne može se ništa učiniti i sve što mogu, to je da kažem da mi je mnogo žao što se ovako desilo.

Dok Holidej je video kako su Mahonijeva ramena klonula. Stari rančer se tromo izmakao od Rogana, umorno uzdahnio i bez reči se udaljio.

Rogan se netremice zagledao u Holideja i duboko udahnuo vazduh. — To je tako zahvaljujući tebi, Holideje. Bilo je nade da se ljudi spasu, ali ti si tu nadu uništio. Da si pametan, ti bi se pokupio i otišao iz grada.

Holidej je izdržao njegov pogled, zatim se okrenuo i mirno rekao. — Ponovo ti kažem, Finče, da si mnogo šta pogrešno shvatio, ali vidim da nema toga što bih ja mogao da kažem ili učinim što bi te navelo da promeniš mišljenje. A što se tiče odlaska iz grada, ja ću sam doneti odluku kad nađem da treba razmisliti o tome.

Rekavši to, Holidej se udaljio, ostavljajući Finča Rogana da grdi za njim. Skrenuvši ponovo u glavnu ulicu, Dok je ugledao Mahonija koji je, vukući tromo noge, suprotnim trotoarom išao ka Salunu. Pošao je za njim, prateći pogledom liude koji su se u te jutarnje sate bez žurbe kretali ulicom. Jutro je bilo tiho i nikakav glasniji šum nije remetio tišinu koja je dopirala iz prerije.

Glavni ulaz u salun bio je zatvoren, ali videvši da se Mahoni uputio u sporednu ulicu, pošao je za njim. Zadnji ulaz bio je otvoren, i kada je stupio u salun. Dok je čuo razgovor između dvojice

gostiju koji su se nalazili u glavnoj prostoriji. Prošavši kroz vrata zakriljena zavesom, Dok se odjednom našao licem u lice sa barmenom, koji ga je pogledao zabrinuto.

Holidej se napravio kao da ga nije video, prišao je Mahoniju i rekao. — Ja plaćam piće.

Mahoni ga je kratko pogledao i nije odgovorio ništa. U tom trenutku, on se Holideju učinio kao čovek kome nije stalo ni do čega.

Izvadio je novac iz džepa i glavom dao znak barmenu da ih posluži, a kada se ovaj, pošto je nasuo piće, ponovo udaljio da bi nastavio sa brisanjem čaša, Dok je počeo. — Nemojte biti suviše ogorčeni na Finča Rogana, Mahoni.

Ne dižući glavu, Mahoni je promrmljao. — Navukao me je na tanak led i ostavio na cedilu, zar ne? Šta drugo mogu da budem nego ogorčen?

— Kad sve sumirate, na kraju ispada tako. Ali, ja sigurno znam da je prošle večeri govorio istinu i da je želeo da vam pomogne. Ono što je imao na umu, na žalost nije se ostvarilo.

— Prošle večeri on je imao na umu da se napravi važan, da ispadne veliki čovek u očima ljudi. Zašto je, kog vruga, imao potrebu da u meni probudi nadu? Ja sam bio očajan i beznadežan, ali, kada me je pozvao da dođem danas ujutro, ja sam pomislio da se nešto desilo. Sad znam da je sa mnom svršeno, i to mi teže pada nego juče.

— Hiljadu dolara nije novac za koje se može dobiti vaš ranč, Ma-

honi — rekao je Dok Holidej. — Na slobodnom tržištu vaše imanje će vredeti deset puta toliko.

— Nema slobodnog tržišta, na žalost — izgovorio je Mahoni glasom koji je ličio na stenjanje. — Ko bi, do đavola, u ovakva vremena hteo da kupi zemlju, ko se za nju uopšte ne interesuje? Niko ništa ne kupuje. Meni nije važno ko me drži za rogove, da li je to Rogan ili Mek Fi. Taj, ko bude bio, izložiće moje imanje javnoj prodaji i pošto niko nema novca da ga kupi, dobiće ga za svega hiljadu dolara. Eto tako je.

Mahoni je žestoko psovao, i mršteći se nekoliko trenutaka nastavio da daje izraza svojoj ljutnji, a onda je uzeo čašu i ispio piće. Dok Holidej ga je pažljivo posmatrao neraspoložen što ni na koji način nije u mogućnosti da podrži rančera. Naručio je drugu rundu pića i zamišljeno nastavio da srkuće. U glavi je preturao svoje sopstvene brige i pokušavao da nađe rešenje za probleme koji su mu se nametali zbog poslednjih događaja u gradu.

Brinulo ga je na primer, zašto se dosada nije pojavio šerif Han, i zašto nije digao galamu zbog incidenta sa njegovom kćeri, kao što je očekivao. Razmišljao je koliko daleko će Melisa otići u lažnom interpretiranju susreta s njim, i, za svaki slučaj, još uvek je čuvao u džepu njen poziv da je poseti u njenoj sobi.

Više od svega, međutim, zbunjivala ga je činjenica zbog čega mu se Melisa uopšte ponudila i dala. Bio je čvrsto uveren da je ona odnekud znala ili očekivala da će

se Rogan pojaviti i da će ih zateći u kompromitujućem položaju. Da li je objašnjenje za njen postupak bilo jednostavno to da je ona pripadala onoj vrsti žena koje vole i žele da se muškarci tuku oko njih? Tu misao Holidej je od ac o skoro istog trenutka kada mu je pala na um. Bilo je u pozadini tog njenog postupka još nečega, nečega dubljeg, nečega što je unapred smišljeno i planirano. Zurio je u piće preturajući u glavi razne pretpostavke, ali mu nikako nije dolazilo na um neko logično rešenje.

Desetak minuta kasnije, pošto je Tom Mahoni ćutao i nije pokazivao želju da nastavi konverzaciju, Dok Holidej se okrenuo od šanke s namerom da pođe i proveriti kako je smešten i hranjen njegov Mig, kada je kroz sporedan ulaz u salun ušao Mek Fi.

Pre nego što je stao uz šank pored Mahonija, Mek Fi je nekoliko trenutaka stajao zagledan u Holideja. Kada je pridošlica stao pored njega, Mahoni je digao glavu i pogledom iz koga su izbijali ne-skrivena ljutnja i protest, odmerio bogato odevenog snažnog čoveka.

— Čujem da imaš nevoljike, Mahoni — rekao je Mek Fi.

Mahoni je buknuo rumenilom, i besno se odmakao od šanka, pri čemu se zakačio i spotakao o Holidejevu desnu nogu. Progundao je nešto što je moglo da liči na psuvku, i Dok je zaključio da to nije bilo izvinjenje uočeno niemu, već reči pogrde za onog ko ga je osvojio.

A onda se mali rančer okrenuo Mek Fiju i prasnuo. — Čuo si da imam nevoljike, je li Mek Fi?

Kakva je to idiotska vrsta primedbe? Pa, ti si me, nosi se u pakao, spetljao u sve četiri da ne mogu ništa da učinim, ti me daviš i ne daš mi da dišem!

Mek Fi je mirno stajao nadohvat ruke od Mahonija, naslonjen na šank, i na njegovom licu nije se micala ni crta. Bezizrazno je gledao rančera, praveći se da ne zapazi Holidejevo prisustvo. — Rekao sam prošle večeri, Mahoni, a posle toga nije se desilo ništa zbog čega bih promenio mišljenje. Posao je posao! Pozajmio sam banci mnogo novca i u zamenu za to kao garanciju dobio sam založnice za imanja. Oni koji su pozajmili novac od banke, dali su izvesne obaveze u pogledu otplate duga, i te obaveze dosada nisu podmirene. Ali, ja sam razuman čovek, poslovan čovek pre svega, ali i razuman čovek, i verujem da ti mogu pomoći i sada, ako želiš da ti pomognem.

Mahoni je slegnuo ramenima. — Kako, Mek Fi? Zar onim glupim predlogom koji sam sinoć čuo? Zar onom ponudom?

— Glupim predlogom, Mahoni? — rekao je Mek Fi praveći začuđeno lice i usne mu se iskriviše u jedva primetan osmeh. — Žao mi je, ali ja ne vidim kako se bilo kakva ponuda za pomoć može nazvati glupim predlogom u okolnostima u kojima se ti nalaziš. Ponuda je možda nepovoljna za tebe, ali, ima trenutaka kada čovek mora da bude grub i da izgleda neprijatan sa ljudima, ili će potonuti zajedno sa njima, a ja vam kažem da ne nameravam i nikako neću dozvoliti da mi se to desi. Ne, moja ponuda stoji i dalje onakva kakva je.

— Rekao sam već šta mislim o tvojoj ponudi — rekao je Mahoni mračno.

— U redu, ali, da bih ti pokazao dobru volju, nudim ti zajam od hiljadu dolara da isplatiš obavezu i otkupiš založnicu na ranč kojiu drži banka.

Mahoni ga je pogledao pogledom ispod smrknutih obrva. — Zašto Mek Fi?

Mek Fi je slegnuo širokim ramenima i nasmejao se otvoreno. — Za kamatu, naravno.

— Za interes od dvadeset procenata mesečno, mister? — planuo je Mahoni.

Mek Fi je raširio ruke. — Može se desiti da nikada ne dobišem nazad taj novac, Mahoni. Prema tome, taj rizik povlači za sobom povećan zahtev. Logično je da u nesigurnom poslu više profitiram nego što je normalno i uobičajeno. To je način kako posluju stočari. Je li tako? Čekaj pravi trenutak za prodaju kao što treba čekati pravi trenutak za kupovinu.

— Nosí se u pakao i ostani tamo! — prasnuo je Mahoni. — Nosí se dalje od mene i ne kuži mi vazduh svojim smradom!

Mek Fi se, međutim nije uvredio. — Kako ja vidim stvari, ti treba da se održiš na svom ranču još tri meseca. Na kraju tog perioda, ako padne kiša, ti ćeš sačuvati zemlju i veći deo stoke. Prodaćeš to što ti ostane, isplatićeš mi dug i svi ćemo biti zadovoljni.

— Da ti platim šest stotina dolara za tri meseca? — povikao je Mahoni. — Do đavola, za kakvog čoveka me ti smatraš?

— Za čoveka koji se mora hvatati za poslednju slamku — rekao je Mek Fi ne trudeći se da prikrije širok osmeh. Očigledno je da je do krajnjih mogućnosti uživao u zadovoljstvu da muči svoju žrtvu.

— To je truo posao. Zelenaški. — Rekao je Holidej Mek Fiju.

Mek Fi je nemarno raširio ruke. — Malo je stvari u životu koje ako se malo zagrebe ispod lakirane površine, ne sadrži u sebi interes, mister Holideje. Nekada više nekada manje interesa, ali, uvek ga ima. Stoga, molim vas, ostavite nas na miru da odlučimo.

— Ja sam već odlučio — zaurao je Mahoni i prevrnuvši u okretu čašu sa viskiem, nasrnuo je na Mek Fija. Ali, brzinom začuđujućom za tako krupnog i snažnog čoveka, Mek Fi se uklonio ispred Mahonijevog nasrtaja. Protresao je istovremeno desnim rukavom i Dođ je u njegovoj ruci ugledao mali džepni revolver „deringer”. I Mahoni ga je blagovremeno primetio, i u pola koraka zastao kao ukopan.

— To je samo mera predostrožnosti protiv glupaka usijanih glava, Mahoni — rekao je Mek Fi slatkim glasom. — Ali, bez obzira na to, uveren sam da ćeš naučiti da se kontroliš. A sada, sedi i popij jedno piće i vidi da li možeš napraviti razuman izbor između totalnog gubitka i propasti još danas, i mogućnosti, naglašavam mogućnosti, da propast odložiš za tri meseca, za koje vreme može pasti kiša i doneti ti delimičan spas. Razmisli šta je od to dvoje razumnije a ja ne sumnjam da si ti pametan čovek.

Mek Fi je koraknuo nazad, naslonio se na šank i vratio pištoljčić na svoje mesto u rukav. Dok Holidej je primetio da Mahonija sve više obuzima očajanje i shvatio je da je taj put konačno dotučen i da sada samo predstoji odbrojavanje do nokauta. Setio se da je prethodne večeri samo nekoliko minuta pre nego što je Finč Rogan ranjen. Mek Fi izašao iz saluna. Setio se, takođe, da je Melisa, pre nego što mu se u njenoj sobi bacila u zagrljaj, napustila Mek Fijeovu kancelariju u glavnoj ulici.

Zatim je toj osnovnoj ideji počeo da dodaje dosta drugih pojedinosti kojima nije voleo ni izgled ni miris.

— Mek Fi — obratio se Dok Holidej špekulantu — to gospodsko odelo ne čini čoveka i ne skriva skitnicu koja ga nosi. Jašete suviše brzim tempom i pazite da konj pod vama ne padne od umora.

Osmeh je nestao sa Mek Fijeovog lica. — Je li to pretnja, Holideje! — izustio je resko.

— Ne, mister, vi ste suviše sitni za mene. Ja pravim račune samo sa ravnim sebi, sa revolverom ili bez revolvera. Uradite ono što vam je Mahoni rekao... čistite se.

Mek Fi je zaustio da nešto kaže. usne su mu se bezglasno pomerile, a onda je još malo povukao rukav naniže da bi zaklonio revolver prikopčan za nadlakticu. Koraknuo je još nazad, i hitro se osvrnuo oko sebe po odaji.

U tom trenutku, u salun su ušli Džef Leonard i još četvorica trgovaca i poslovnih ljudi. Ugledavši Mek Fija pogledali su ga neprija-

teljski pre nego što su prišli šanku i naručili piće.

Mek Fi je čekao izvesno vreme, a onda, kada ih je konobar posluzio, rekao. — Kad sklopim neku pogodbu, ja se te pogodbe držim. Očekujem da i ostali tako čine. Ako ne, to će biti vrlo loše za njih.

Leonard se okrenuo, i besnim pogledom ošinio Mek Fija. Ali, Harp Mek Fi je bio suviše samouveren i suviše siguran u svoj položaj u gradu, da bi pokazao da je zabrinut. Pre nego što je laganim korakom pošao pored šanka ka izlazu, on je namestio revere svog korektno krojenog kaputa. Zatim je izašao iz saluna, ne gledajući nikoga oko sebe.

Tom Mahoni je žestoko opsovao, a Dok Holidej je poručio još jednu rundu pića da bi ga umirio. Najviše od svega, bunila ga je njegova sopstvena neodlučnost. Znao je dobro da je za njega bilo najbolje da pojaše konja i pođe svojim putem, ali, nešto je i dalje gicalo njegovo interesovanje, i on je sve dalje odlagao odluku o odlasku. Zadržavao se u gradu dobrim delom i zbog toga što je nešto izazvalo njegovu ljutnju i dok se ne smiri, moraće da ostane gde je.

— Zašto ste se mešali? — zapitao je Mahoni kad je konobar doneo pune čaše.

Dok Holidej je slegnuo ramenima. — I vi biste, verovatno učinili isto, Mahoni. Ne biste mogli postupiti drukčije. Od ljudi kao što je Mek Fi utroba mi se prevrće.

— To je tačno — promrmljao je Mahoni i prihvatio se čaše.

Dok Holidej se naslonio laktovima

na šank i ozbiljno, ali bez prevelikog interesovanja, pogledao Leonarda i ostalu trojicu biznismena. Napetost na njegovom licu bila je ista ona napetost koja je mračila lice svih stanovnika grada. Nigde se nije zapažala radost, nigde se nije čuo smeh. A za sve to, bio je odgovoran samo jedan čovek.

Do tada je barmen bio završio brisanje čaša i počeo je sa pranjem šanka. Pažljivo je motrio na Holideja kao da je očekivao da ovaj svakog momenta može izazvati neku gužvu u kojoj on nikako nije želeo da uzme učešća.

Serif Luter Han je provirio unutra, ozbiljnog lica se zagledao u Holideja, ali, na Dokovo iznenađenje, nije prišao ništa ga je oslovio. Posle kratkog zadržavanja, Han se udaljio, ostavivši za sobom leptirasta vrata koja su se škripeći ljuljala.

Leptirasta vrata su se otvorila i propustila još nekoliko posetilaca koji su dobivši piće zauzeli mesto u raznim delovima saluna. Bio je to, kako je Holidej zaključio, sasvim običan dan kao i svi drugi, sa brigama koje su ljude morale, i koji je otuda bio sve dosadniji. Bio je to grad koji za Doka nije imao više nikakve privlačnosti i koji kao da nikada nije ni imao privlačnost.

Završio je svoje piće, pružio ruku Mahoniju i kada je ovaj prihvatio čvrsto se rukovao s njim. Mada se obično nije opterećivao novim poznanstvima, ovaj starčić mu je bio simpatičan, i zato je dodao. — Pa dobro Tome, tako je to u životu. Ja sada odlazim. Nadam se da će se naći nešto što će vam pomoći da se izvučete.

Mahoni je prihvatio ispruženu ruku i čvrsto je stisnuo. — Baš je šteta što ne mogu da vas zadržim da ostanete kod nas. U svoje vreme, ovaj grad je bio prijatan za život. Ali, sada je nešto drugo Holideje. Verujem da bismo, da je neke sreće, mogli provesti dosta prijatnih časova.

— U to ne sumnjam — rekao je Dok Holidej i spremajući se da ode, navukao šešir dublje na čelo. Ali, baš kada je hteo da se okrene, leptirasta vrata su ponovo škripnula.

U odaju je ušao Hejz Rendin. Zastao je na ulazu i pažljivo osmotrio odaju, šetajući od jednog do drugog gosta, sve dok se nije zadržao na Doku Holideju. Na njegovom mršavom licu mrtvačke žuto-crne boje, nije bilo ni traga od uobičajenog sadiističkog osmeha. Držao je ruke zadenute za predicu opasača, a iznad ruku dizala su se njegova široka prsa i četvrtasta ramena.

— Drago mi je da nisi pobegao, Holideje — rekao je Rendin završavajući razgledanje odaje i gostiju. Pošao je još par koraka napred i zadržao se na pet-šest metara daleko od Holideja. — Dan je suviše vruć da bi mi prijalo da te gonim.

Među prisutnima u salunu zavlada je tišina, i niko nije učinio ni pokret, čak kao da niko nije disao. Sve oči su se okrenule prema Hejzu Rendinu, svi su u sebi odmeravali ima li njegova samouverenost i drskost osnova u njegovoj revolveraškoj veštini.

Dok je primetio da se iza njega Tom Mahoni pomerio i kratko mu je dobacio. — Ne mešajte se Tome.

Zatim je pošao prema Rendinu po-

gleda netremice sučeljenog sa njegovim. — Ja ne bežim Rendine, to nije moj običaj. Bilo da imam bilo da nemam razloga, ja nikada ne bežim.

Rendinove usne su se zategle u preteći osmeh koji je više podsećao na keženje. — Ovoga puta imaš razlog za bežanje, veoma jak razlog.

— A to je?

Rendin se lupnuo pesnicom u prsa. — Ja sam taj razlog, Holideje. Od prvog momenta kada si tamo kod utovarne rampa ugurao svoj nos u ono što te se ne tiče, žarko sam želeo da nađem povod da se obračunam s tobom. I časne mi reči, uvredom koju si maločas dobacio Mek Fiju u lice, pružio si mi baš ono što sam tražio.

Dok Holidej se namrštio. — Mek Fija je lako uvrediti, Rendine, ma da to što sam mu rekao, za njega u stvari nije uvreda. On radi takve stvari zbog kojih bi bilo sasvim prirodno da mu čovek pljune u oči.

Tom Mahoni se u međuvremenu nećujno privukao Rendinu iza leđa i čim je Dok začutao on je preuzeo reč. — Čekaj malo Rendine. Holidej baš ništa nije učinio Mek Fiju. Ja sam taj koji ga je nazvao huljom, ja sam taj koji je hteo da ga ščepa za gušu. Ali, Mek Fi je pri ruci imao skriveni revolver, što je poznajući ga, trebalo da očekujem, i ja mu ništa nisam mogao. Završilo se na tome. Zato se čisti odavde kao što sam i njemu rekao da se čisti.

Rendin je saslušao malog rančera sa oiničnim osmehom na licu. — Mahoni, kada bi ti bio neki čovek jačeg kalibra, ja bih te uzeo na odgovornost zbog tih reči. Ali činjeni-

ca je, bilo šta da kažeš, učiniš ili pomisliš, to me ama baš ništa nije briga. Zato zaveži gubicu, i pusti me da tvom prijatelju Holideju kažem zašto sam ovde.

Holidej je Mahoniju dao znak rukom da se ukloni. Imao je utisak da se ovaj sukob između njega i Rendina neće završiti dok jedan od njih ne padne. Zaključio je da je to osećanje postojalo u njemu još od izlaska sunca.

Sadašnje neprijateljsko držanje Finča Rogana malo ga je pogodilo, ali, sada je znao da taj osećaj nije imao mnogo veze sa njegovim zadržavanjem u gradu. Želeo je da sa svojim prijateljem uspostavi stare odnose i da mu dokaže svoju dobronamernost. S tim su isto tako malo veze imali Melisa Han i njen otac. Podsvesno ili voljno, njegovo zadržavanje u gradu svodilo se, dakle, na Rendina i obračun s njim.

— Reci šta još imaš da kažeš — pozvao je Dok Holidej mršavog revolveraša da se izjasni.

Rendin je klimnuo glavom. — I nameravam to da učinim. Kao što sam već rekao, od prvog trenutka kada sam te video, u meni je nešto počelo da gori. Mučilo me i neodoljivo me vuklo ka tebi. Gledao sam te, pratio tvoje ponašanje, mister, i priznajem da mi je od toga pucalo žuč. I sada, zbog pretrpljenih muka i zbog silnog iščekivanja, odlučio sam da se obračuna s tobom. To ću učiniti i nikakvog oprostaja nema.

— Ja ću otići da dovedem Lutera Hana — rekao je Mahoni glasno, da su ga svi mogli čuti. — Nećemo sedeti po strani i gledati kako ubijaš nedužnog čoveka, Rendine. Suviše

je bilo toga, i mislim da je dosta bilo igranja po tvom sviranju.

— Sedite tu i uživajte u vašem piću, Mahoni — rekao je Dok Holidej. — Han nema šta da traži u ovom slučaju. — Pošao je nekoliko koraka prema Rendinu i došavši sasvim blizu, zastao je i zagledao mu se pravo u oči.

— Još uvek imaš jake nerve? Još ne drhtiš, Holideje? — iscerio se Rendin u lukavom nastojanju da Holideja navede na nepromišljenu akciju.

Ali, Dok Holidej je ostao hladan. Otresao je prstom prašinu sa revera i rekao mirno. — Rendine, nije mi prvi put u životu da se sukobljavam sam lupežima kao što si ti... i čovek za koga radiš. Rođen si kao nevaljalac i tako ćeš umreti.

Na te reči, Rendinovo lice se zgrčilo od plime ljutine i neutoljive mržnje. Slab šum u uglu saluna iza njegovih leđa naterao ga je da se okrene i pogleda u tom pravcu. Dokov pogled je pošao za njegovim, i pustolov je ugledao Melisu Han, a pored nje Harpa Mek Fija naslonjenog na zid odmah pored ulaza.

Samo trenutak kasnije, u odaju je stupio i šerif Luter Han i ne pogledavši ni svoju kćer niti Mek Fija, zastao na ulazu malo raširenih nogu, dajući sebi izgled čvrstine i odlučnosti. Dignute glave prešao je pogledom po salunu i zastavio se na dvojici koji su stajali jedan naspram drugog, spremni da svakog trenutka poseju smrt.

Hejz Rendin je spustio pored tela ruke, do tada spremne da potegnu revolver. Ležerno se premestio s no-

ge na nogu, i stisnuo usne kao da je nezadovoljan njegovim dolaskom.

— Imate nameru da se umešate, Hane? — rekao je.

Luter Han je odmahnuo glavom. — Ne. Koliko sam čuo Holidej je dojahao i počeo da vređa mister Mek Fija. Ti radiš za Mek Fija, prema tome, smatram da imaš pravo da istupiš u njegovo ime jer si plaćen za to.

Rekavši šta je hteo, Han je prišao bliže šanku i ozbiljnog lica odmerio Leonarda i njegovo društvo, a zatim se lagano okrenuo i pogledom obuhvatio ostale goste u salunu. — Neka se niko ne meša — rekao je čuvar reda. — Holidej je došao u naš grad, ustrelio je jednog čoveka na ulici, pravió je nered i zadavao glavobolju i nevolju svima i svakome. Čak, koliko sam čuo, i svom nekada vrlo dobrom prijatelju Finču Roganu. Ali, uvek je sve išlo tako da nemam neposrednog razloga da ga uhapsim i proteram iz grada, mada sam od početka smatrao da bi to bilo najbolje. Zato mislim da treba pustiti Hejza da se obračuna s njim.

Završivši svoj monolog, Han je klimnuo glavom prema Rendinu kao da mu daje odobrenje da nastavi ono što je započeo, a Rendin mu je uzvratio takođe klimanjem glave. Dok Holidej ih je posmatrao kroz poluspuštene trepavice, ali su u senci trepavica njegove oči budno sijale. Zaključivši da se bliži čas obračuna, razmaknuo je noge da bi se čvršće oslonio na tlo i svu pažnju usredsredio na Hejza Rendina koji je sada znajući da ima Hanovu po-

držku, izgledao opet samouveren kao na početku sukoba.

Ipak, Dok Holidej nije hteo da počne prvi. Čak i onda kada mu je život bio ugrožen, kada mu je glava bila u torbi, priželjkivao je da do obračuna ne dođe, jer se svaki takav obračun završavao smrću jednog ljudskog bića. Na žalost, nalazio se pred neminovnošću koju nije mogao izbeći. Rekao je vrlo tiho. — Ti si izazivač, Rendine, prema tome, ti potegni prvi.

Krajičkom oka, Holidej je video kako se Melisa Han odmakla od svog oca, verovatno da bi imala bolji pogled na poprište obračuna. Nije mogao sasvim jasno da joj vidi lice, ali, da bi znao šta oseća, to mu nije bilo ni potrebno. Bio je uveren da je Melisa uzbuđena, da se unapred naslađuje užitkom doživljene bitke dva mužjaka. Činjenica da je jednu noć pre toga bio obuzet njome nije ga više nimalo brinula. Ono što mu je pružila bilo je lepo, na izvestan način nesvakidašnje, ali ipak, slično onome što je već imao prilike da doživi. Ne, Melisa, rekao je sebi, ne treba žaliti ni za čim što je prošlo.

Holidej je zapazio da je Rendin odjednom postao ukočen, telo kao da mu se zgrčilo od unutrašnje napetosti, i u odaji je zamukao svaki šum. Odmičući se od Doka Holideja, Mahoni ga je pogledao kao da očekuje da će pustolov još nešto reći, ali je u Holidejevim očima video ledenu, hladnoću, a na licu krajnji nedostatak osećanja. Dok Holidej je, pred očekivani obračun, bio više mašina nego čovek, i rančer je zaključio da je pustolov za njega potpuni stranac isto kao što je bio on-

da kada ga je prvi put video na utovarnoj stanici.

U tom trenutku, Rendinova ruka je munjevito pošla naniže, a preko zgrčenih usana, kroz stisnute zube iz njegovih grudi se otelo kratko, oštro stenjanje. Potegao je neprijetno i munjevito. Revolver mu je već bio izvan futrole i on je počeo da ga diže prema Holideju.

U istom deliću sekunde, Holidejev revolver se podigao da preduhitri Rendinov. Za jedan kratak trenutak, ne duži od treptaja oka Rendina je napustila samouverenost i u njegovim očima se pojavio izraz nesigurnosti. Zatim je njime ovladao strah.

Tane ga je pogodilo u grudi, i raznelo mu grudnu kost. Rendinov revolver je grunuo, ali se od udara Holidejevog taneta revolveraševa ruka zanela malo udesno, tako da je metak namenjen Holideju proleteo pored njega i zario se u drveni zid na nepun metar daleko od Hanovog ramena.

Serif je glasno opsovao, dok je Hejz Rendin zurio u Holideja sa nevericom. Kroz čvrsto stisnute usne, na bradu mu se slivao tanak mlaz krvi. Niko se nije micao. Rendin je stajao mlitav i nesiguran kao lutka na labavom koncu, a zatim se posle nekoliko sekundi skljkao na pod kao bezoblična, rugobna gomila.

— Za ime božije! — povikao je Tom Mahoni koji je stajao kao ukopan i očima razrogačenim od zaprepasćenja posmatrao prizor. Na licu Džefa Leonarda ogledala se duboka neverica i tek kada je odjek pucnjeva zamro, svi su počeli užurbano da žagore.

Dok Holidej se okrenuo da se suoči sa Hanom, Melisom i Harpom Mek Fijem. U ruci je još uvek držao revolver, a njegove oči još uvek hladne, blistale su kao odsjaj kose smrti. Rekao je bez uvoda. — Nemojte slučajno okvalifikovati ovo što se desilo nikako drukčije nego njegovim pravim imenom.

Rekavši to, Dok Holidej se uputio prema izlaznim vratima, pazeći da leđima bude okrenut šanku. Izraz Hanovog lica upozoravao ga je da treba da bude vrlo oprezan prema krupnom šerifu. Ali, prvi pokret učinila je Melisa. Kad je do njene svesti doprlo šta se desilo, ona je vrisnula i skočila, a Mek Fi nije uspeo da je zadrži da ne otrči do mesta gde je nepomično ležao Rendin.

Dok Holidej je pogledao, shvativši konačno kojoj vrsti žena Melisa pripada. Shvatio je kakvu su budalu od Finča Rogana napravili ona, Mek Fi i Hejz Rendin. Ne osvrnuvši se više, izašao je na leptirasta vrata.

VI

Tom Mahoni je pošao za Dokom na ulicu, ali je zakoračivši na trotar zastao u nedoumici i okrenuo se da pogleda iza sebe u salun. Video je kako se Melisa bacila na kolena pored Rendina, zgrabila glavu mrtvog revolveraša i grčevito je pritisnula na svoje grudi. Suze su joj potokom linule niz obraze.

— Do đavola, pa ona je njegova ženska — rekao je stari rančer. — Viđao sam je sa Roganom, pa sam računao...

Dok Holidej ga nije slušao. Stajao je zagledan u Finča Rogana koji je

hitajući dolazio iz banke. Videvši ga, Rogan je usporio hod i ozbiljno se zagledao u njega. Čuvši komešanje i žagor u salunu prasnuo je. — Opet neka tvoja smicalica Holideje?

Holidej ga je pogledao, ali mu nije odgovorio. Ovaj grad mu više nije značio ništa. Odsada će Finč Rogan morati da sam završava svoje poslove i da svoje mogućnosti iskorišćava onako kako sam najbolje bude umeo. Da li je nešto naučio na svojim dotadašnjim greškama i da li će se odsada drugačije postaviti u ovom gradu, bila je njegova lična stvar, nešto što se Holideja više nije ticalo. Sačekao je dok je Rogan ušao u salun, i video kako je pri ulasku, zastao kao da se trgao pred onim što je video. Zapazio je kako su se bankareve obrve nabrale u jednu duboku boru.

Dok Holidej je začeošljao rukom kosu na zaliscima, i čvršće namestio šešir. Mahoniju se učinilo kao da je u taj pokret slio svu odlučnost i ogorčenje i ne znajući šta se u Dokovoj duši događa rekao. — Najbolje bi za vas bilo da sada odete iz grada, Holideje, i da se više nikada ne vraćate ovamo. Vrag ih odneo, ali, svi su se sada udružili protiv vas. Možda je čak i Rogan s njima.

Holidej je mlegnuo ramenima. Nije davao ni pet para za bilo koga od njih. Redempton je bio privlačan grad, jedan od onih u kome on lično ne bi imao ništa protiv da provede izvesno vreme. U drugim okolnostima, možda bi uticaj Melise Han na njega bio još i dublji, možda bi pokleknuo kao Fin Rogan i postao njen rob. Ali, doživeo je u tom gradu dosta neprijatnosti, imao je nemilih

utisaka i nije se kajao ni za šta što je učinio.

Okrenuo se i pošao trotoarom. — Možda ste u pravu, Tome — rekao je. — Radovao bih se ako bi me na putu kroz nekoliko dana uhvatila kiša, jer bi to značilo da ćete se izvući. Ako se tako nešto desi, možda ću vas potražiti sledeći put, kada budem u Redemptonu.

— Najbolji i najlakši put iz grada je onaj koji vodi za Mūn — rekao je Tom Mahoni i otpozdravio rukom Holideju.

Kada je skrenuo u sporednu ulicu pored saluna, i uputio se ka gradskoj štali, Dok Holidej je iza sebe začuo škripanje leptirastih vrata, Roganovo dozivanje, a zatim odjek koraka neke osobe u trku. Usporio je hod i preko ramena pogledao iza sebe.

Ugledao je Melisu Han, koja je prstiju zgrčenih u kandže grabila rukama prema njegovom licu. Holidej je dočepao za ruke i zadržao je na pristojnoj udaljenosti, a Melisa je nastavila da se otima, da maše rukama ne bi li mu noktima iskopala oči, udarala ga je nogama i sve vreme ga ogorčeno proklinjala i grdila na sav glas.

Holidej je pogledao preko njenih ramena i ugledao Finča Rogana kako se u trku približava, a odmah iza njega dolazio je i Luter Han. Rogan je izgledao uzbuđen, a i Luter Han je očigledno bio naoštren protiv nekoga. Nije moglo biti sumnje da je taj neko Dok Holidej.

Kad ga je Rogan stigao i dohvatio ga za ramena, Dok Holidej je prasnulo. — Zar nikada nećeš shvatiti, Finče? Oni su od tebe napravili budalu, pravu veliku budalu.

— Ne — zaurao je Rogan — ti hoćeš da mi zamažeš oči. Nikada ti neću oprostiti ono što si učinio Melisi.

— Onda zaista nisi ništa nego budala i zaslužio si ono što si dobio, mister — rekao je, i u tom trenutku Melisina ruka se nekako provukla pored ruke kojom se štitio i dok je on nastojao da odgurne Rogana, oštar vrh njenog nokta zakačio ga je po obrazu.

Dok Holidej je prigušeno zastenjao i zadavši Roganu žestok udarac u vrh brade odgurnuo devojkicu od sebe. Melisa se zateturala i pala bi na trotoar da nije pritrčao njen otac i prihvatio je.

Luter Han je okrenuo devojkicu u svom naručju i ozbiljno je pogledao u oči, pre nego što je rekao. — Je li istina ono što je Mek Fi rekao u salunu?

Melisa je pokušala da se otme iz njegovog stiska, ali Han je prodrmusao grubo, i kada se najzad primirila, ona je tihim glasom progovorila. — Da, tata, provalio je u moju sobu i napastvovao me.

Na to je Finč Rogan opsovao i ponovo jurnuo na Holideja. Dok se izvlio i uklonio mu se s puta, dobacivši jetko. — Do vruga Finče, shvati već jednom činjenice.

— Shvatio sam ih, Holideje — razdrao se Rogan. — I zbog toga što sam ih shvatio, ja ću te ubiti! — Očiju užagrenih od ljutine, bacio se na svog nekadašnjeg prijatelja.

Holidej ga je dočekaao najpre desnom a onda levom pesnicom. Čuo je kad je Rogan od udarca jauknuo i kad je zastenjao pri udaru ranjenim ramenom o zid. Zakotrljao se nekoliko puta duž zida, i onda se srušio

na kolena, uhvativši se zdravom rukom za ranjeno rame. Između prstiju pocurio mu je tanak mlaz krvi, a lice mu je pobledelo kao smrt.

Luter Han je prošao pored Rogana zgrčenog na zemlji, odgurnuo svoju kćer iza sebe i preteći zamumlao. — Okej, Holideje, ti si se dovoljno zabavljao u ovom gradu. Sada je vreme da se drugi ljudi malo poigraju.

Dok Holidej je digao pogled da se sukobi sa njegovim, i zapazio da se Han maša revolvera. Jedan kratak trenutak pomislio je da će morati da potegne i ubije Hana. To mu nikako ne bi odgovaralo, jer ubiti šerifa značilo je mnogo stotina milja mučnog bežanja, a moglo mu je doneti i uce-njenu glavu. Ponovo je opsovao, jer mu takva perspektiva nije nimalo odgovarala.

Ali se u tom momentu umešao Mahoni, koji je iz neposredne blizine pratio događaj. Sićušni rančer je izvukao revolver i prasnuo. — Stani, Hane! Dosta je bilo maltretiranja ovog čoveka.

Na to se Han žustro okrenuo sav crven u licu. — Ne mešaj se Mahoni! — dobacio mu je preteći.

— Ja sam u ovaj posao odavno umešan, Hane, još od onog trenutka, kada je ovaj nitkov Mek Fi, kome tvoja kći svesrdno pomaže, uzeo na nišan moje imanje. Holidej je jedini čovek u ovom kraju, koji je stao na moju stranu i pokušao da mi pomogne, i neka me nosi vrag, ako budem mirno stajao i gledao kako mu se pripisuje više od onoga što je zaslužio. Prema tome, Holidej ne snosi nikakvu odgovornost i nema nikome da podnosi račune.

— Opominjem te. Mahoni — počeo je Han silazeći sa trotoara prema

starom rančeru. Stav mu je bio preteći. — I ti mi već odavno sediš u glavi, ako nisi znao. I tebe mi je dosta.

— Onda radi ono što ti je volja, Hane. No, sad mi je baš palo na pamet da mi se nimalo ne dopada tvoje držanje u ovoj aferi. Imam utisak kao da si se nadao da će Holidej biti ubijen. Možda ćeš hteti da meni i mojim prijateljima objasniš zašto je tako... ako je tako?

— Neću vam reći ništa, olinjala ptico grabljivico — prasnuo je Han. — Ne drži revolver uperen u mene.

Mahoni je odmahnuo glavom i čvršće se oslonio na noge kao da je time hteo da pokaže svoju rešenost da ne odstupa. Stari rančer je bacio kratak pogled prema Holideju i posavetovao ga. — Za vas bi bilo najbolje da se sada izvučete odavde, Holideje. Niko mi neće praviti neprijatnosti i zato mirno idite.

Holidej se zamišljeno osvrnuo oko sebe i pogled mu se zaustavio na Finču Roganu, koji je ustajao sa zemlje. Melisa Han je stajala sasvim blizu njega, ali mu nije posvećivala ni najmanje pažnje, i kada je Rogan pružio ruku prema njoj tražeći i očekujući da mu pomogne, ona se odmakla od njega, kao da je zmiju videla i prosiktala. — Dalje od mene, budalo. Ne bih mogla da podnesem da me dotakneš.

Rogan je zastao u pola pokreta i zaprepašćeno otvorio usta. Na njegovom licu već iskrivljenom od fizičkog bola, iskazao se grč duševne patnje. Zatresao je glavom kao neko ko je ošamućen, očigledno nesposoban da shvati da je to što čuje iz njenih usta stvarno izgovorila.

— Ali, do vraga, Melisa, pa, ti i ja smo...

— Idiote! — prasnula je devojka još jednom i prišavši bliže svom ocu prostrelila Holideja pogledom koji bi ga ubio, samo kada bi to bilo moguće. Za pogledom je došao izliv besomučnih reči.

— Neće se završiti na ovome — ciknula je stiskajući zube. — Nije važno kuda ćeš otići, jer ma gde bio, mi ćemo te naći. Hejz ima mnogo prijatelja. Oni će te loviti kao divlju životinju i ubiće te.

Holidej je klimnuo glavom i lagano pošao da se udalji. Ali, pre nego što je poslednji put obuhvatio pogledom ulicu u kojoj je za kratko vreme doživeo mnogo neprijatnih događaja, sa krova saluna odjeknuo je hitac. Dok se setio prošlog događaja, kada je neko sa krova pucao na njega. Setio se događaja, kada je neko pucao i ranio Finča Rogana. Prisetio se istog časa da u ovom gradu nije dovoljno da motri samo na Mek Fija i Hana, i da ima još ljudi od kojih se treba pripaziti.

Još se odjek pucnja nije utišao, a Tom Mahoni je posrnuo dok mu je iz duboke brazgotine na čelu potekla krv. Revolver mu je iskliznuo iz prstiju. Holidej je uočio da Han namerava da iskoristi trenutnu prednost i da se maši revolvera.

Holidej je bio brži za delić sekunde i kada je čuvar zakona naperio revolver prema njemu, on je opalio.

Tane je izbilo revolver iz Hanove ruke i od inercije udara, šerif se zaneo i grunuo na svoju kćer. Masivno šerifovo telo izbacilo je devojku iz ravnoteže i ona je kratko kriknula, ali je njen uzvik zaglušio iznenadni pucanj iza leptirastih vrata saluna.

Dok Holidej je osetio topli dah tane koja je proleteo pored njegovog obraza, i brzo se okrenuo. Leonard i drugi građani pritrčali su Mahoniju, koji je pao na kolena. Stari rančer je gledao Holideja s izrazom mučnine i bola na licu, koji je sada sasvim sam stajao na ulici i pucao u pravcu leptirastih vrata. Ali, na vratima nije više bilo nikoga.

Proklinjući podlog strelca iz zasede, Dok Holidej je potrčao, ali tek što je učinio prvi korak, sa krova je odjeknuo drugi hitac i tane mu je probilo kroz košulju i opeklo ga po grudima. Brzo je pogledao gore, tražeći revolverom cilj. Ugledao je jednog čoveka malog rasta kako se udaljava od ivice krova. Sledeći Dokov metak pogodio ga je u leđa, i on se stropoštao, svom težinom udario o limeni oluk i prevrnuvši se poleteo ka zemlji. Kada je uz potmuli udar tresnuo u prašinu, pucnjava je prestala.

Dok Holidej je prišao Mahoniju i pomogao mu da se dignu. Finč Rogan je stajao naslonjen na stub na kom je visio natpis firme i kao da se probudio iz ružnog sna, mrštio se na Holideja. Pridržavajući kontuzovanu ruku, Han je pomagao svojoj kćeri da se smiri.

— Tako stoji stvar, Hane — rekao je Dok Holidej predstavniku zakona. — Vi ste odigrali svoju igru i plan vam nije uspeo: Recite Mek Fiju, kad prestane da beži ili kad izađe iz skrovišta, da će, ako pođe za mnom, dobiti više nego što je zaslužio.

Rekavši to Holidej je, pridržavajući Mahonije ispred sebe, pošao sporrednom ulicom pored saluna. Tek što su zamakli za ugao Han je povi-

kao za njima. — Holideje, optužujem te za ubistvo.

— Ubistvo ovoga? — rekao je Holidej upitno, pokazujući revolverom prema mrtvom čoveku. Tek tada je prepoznao da je ubijeni Vil Hroz, čovek koji je pošao da uzme telo Ladsa Šarpa, prethodnog strelca sa krova.

— Da toga — potvrdio je Han. Kros je samo vršio svoju dužnost u ovom gradu, štitić je predstavnike zakona od napada jednog neobuzdanog rančera. Vi ste ga ubili, mister, i za taj zločin ćete posetiti na konopcu.

Dok Holidej je žmirnuo i odmahnuo glavom. — Ne vidim ovde nikoga dovoljno sposobnog da mi namakne omču na vrat, Hane. Možda vi mislite da ste to vi? — rekao je i prezrivo se osmehnuo. — Pa, pokušajte i ja ću vam pružiti priliku da se dobro oznojite.

Holidej je dao znak Mahoniju da nastavi hod i kada se mali rančer udaljio, ponovo je pogledao Finča Rogana. U tom pogledu bilo je kolebanja između sažaljenja i ravnodušnosti. Rogan je izdržao taj pogled. Grizao je usnu, ali ništa nije rekao.

— Možda ćeš to što si hteo moći da mi kažeš nekom drugom prilikom, Finče — rekao je Holidej, i udaljio se.

Do tada je Mahoni već bio stigao do drugog kraja ulice odakle je osmotrio dvorište gradske štale. Našavši da je sve pusto, pozvao je rukom Holideja. Odvezli su svoje konje, pojahali ih i umesto da se upute prema glavnoj ulici, Mahoni je krenuo u drugom pravcu. Malo kasnije izjahali su iz grada.

Harp Mek Fi je nervozno šetao s jednog na drugi kraj odaje i glasno redao kletve. Luter Han je stajao naslonjen na zid sa povezanom desnom rukom oslonjenom na kuk. Njegova kći Melisa je sedela u stolici pored stola na kome je pokriven sivim ćebetom ležao Hejz Randin i plakala.

Mek Fi je izvesno vreme hladno odmeravao Melisu, i na kraju je grmnuo. — Zar ne možeš prestati da cmizdriš, devojko? Zar moram još i to da podnosim?

Melisa je zaustila da oštro odgovori, ali je uhvatila opominjući pogled svog oca, i nije rekla ništa.

Mek Fi je nastavio da hoda. — U lepu kaljugu smo se uvalili zahvaljujući ovom prokletom Rendinu — rekao je kroz stisnute usne. — Rekao si mi da je vrlo dobar na revolveru, da je najbolji, Hane.

— Mislilo sam da jeste. Tamo dole na Plati rekli su mi...

— Ovo ovde nije Plata, vrag te odneo! Ovo je Redempton, grad koji sam odlučio da bude moj. Jesi li me čuo? Dosada sam sve radio dobro, jedino što nisam dobro odabrao ljude sa kojima ću saradivati. Imao si Holideja u rukama, i zabrljao si.

— Nisam samo ja zabrljao, Mek, ti, dosta ih je zabrljalo na ulici, ti to dobro znaš. Kako se moglo desiti da ga promašiš sa vrata saluna? Stojao je tamo napolju kao meta na strelištu, najlakši cilj za pogodak koji je ikada postojao.

Mek Fi se iskolačio na njega. — Ja nisam plaćeni ubica, Hane. Ja sam kockar i poslovan čovek, dakle, čovek koji radi glavom, i to je razlog što unajmljujem ljude kao što si ti i Rendin. — Nastavio je da ho-

da i prišao prozoru. Nagnuo se kroz prozor i oslonio se rukama na ispupčenje.

Han je obrisao čelo rukavom i još jednom pogledao i opipao svoju udarenu ruku. Iz iskustva je znao da će biti nesposoban da se s njom služi bar nedelju dana.

Tada se Mek Fi okrenuo prema njima i nešto smirenijim tonom rekao. — Nema nikakvog smisla plakati za onim što se ne može vratiti niti popraviti. Mi sada pre svega moramo tačno da procenimo naš položaj. Šta misliš o građanima, Hane?

— U kom pogledu, misliš Mek Fi.

— U pogledu njihovog odnosa prema nama. Tvoja kći mi je izvesno vreme bila od velike pomoći, ali, kako ja mislim, Holidej je nadmudrio. Istovremeno, napravili smo od Rogana budalu, ono što sam oduvek mislio da jeste. Prema tome, on je potučen, rančeri su potučeni i u sredu nameravam da počnem s izvršenjima. Misliš li da ćemo u tome imati nekih teškoća?

Han je slegnuo ramenima. — Možda — rekao je nerazgovetno sebi u bradu. — Oni sada znaju da vam ja držim stranu, da sam uz vas, a bez Hejza, Krosa i Šarpa mi više nismo baš velika snaga.

— Maločas si pomenula Rendinove prijatelje — obratio se Mek Fi Melisi. — Ko su ti, i znaš li ih dobro?

Melisa je klimnula glavom, i Mek Fi je zapitao. — Možeš li doći u vezu s njima i dovesti ih ovamo za neko kratko vreme.

Mlada žena je zabacila kosu koja joj je pala na lice. U njenim očima još se ogledala tuga zbog Rendinove smrti. Ali, kada je ustala, na crta-

ma njenog lica zapažala se vidna promena njenog unutrašnjeg raspoloženja.

— Misliš da mogu — rekla je razmisivši. — Njegov brat je već ionako bio na putu ovamo. Upoznala sam ga jednom prilikom u Memfisu kada me je Hejz odveo tamo da provedemo nekoliko dana. On me ne voli, i stalno je govorio Hejzu da ću jednog dana ja biti razlog njegove propasti.

— On se zove Bret Rendin — umešao se Luter Han.

Mek Fi se namrštio. — Jednog sa tim imenom traži policija zbog ubistva. Je li to taj?

Han je potvrdno klimnuo glavom, ali je trenutak kasnije dodao. — Niko u gradu to ne zna izuzev nas. U svakom slučaju, niko ga ne poznaje, niti ga je ikada video. Ako dođe ovamo, možemo ga držati negde u potaji, dok mi radimo otvoreno. Do đavola, pa moramo imati nekoga da nam završava poslove.

Melisa se, međutim, uznemirila. — Ali... on me ne simpatije... ne podnosi me.

Način kako je to izgovorila i njeno nespokojno držanje naterali su njenog oca da se okrene na petama i upitno je pogleda. — Zar i on? — zapitao je.

Melisa je digla glavu i prkosno ga pogledala u oči. — Prisilio me je, tata, nisam mogla da mu se oduprem. Hejz je hteo da ga ubije zbog toga, i to je bio razlog što se izvesno vreme nisu viđali, niti su imali bilo kakvog kontakta. Ali ipak, znam da je Bret na putu ovamo. Trebalo bi da se sada nalazi u Red Roku.

Mek Fi je opet počeo nervozno da šeta po odaji.

Han je počeo da premerava Melisu. — Oba brata Rendina, a uz to još i Holidej. Šta, do vraga, misliš, da to znači? Dodaj uz to na listu još i Roganovo ime, i ispašće da si se lepo zabavljala. Sto mu muka i to je moja kći?

Melisa je ljutito zurila u svog oca. — Nikada nisam imala ništa sa Finčom Roganom, ništa od te vrste odnosa. A ako baš hoćeš, ti i Mek Fi ste me naveli da unesem razdor između Rogana i Holideja i ja sam vas poslušala. I uspeła sam u tome, zar ne. A sad mi prebacuješ?

— Zar si morala da legneš na leđa da bi to izvela, devojko? — prasnulo je Han žestoko. — Sto mu gromova, kad bi tvoja mama...

— Mama bi se složila sa mnom, i odobrila bi moj postupak. — prekinula ga je Melisa žustro. — Mama bi me razumela zato što je i ona mislila isto što i ja, osećala što i ja, i postupila kao ja.

Han joj je prišao i opalio joj žestok šamar. Od siline udarca, Melisa se zateturala unazad, i udarila o sto na kome je ležalo telo Hejza Rendina. Telo se zaljuljalo i učinilo se kao da će pasti. Melisa se okrenula krajnje zaprepašćena onom što se desilo.

— Tata! — kriknula je. — Tata, pa ti si me udario?!

— Trebalo je to već ranije da učinim, kućko jedna. Sve vreme si od mene pravila budalu. Dosta mi je svega, Melisa. Vreme je da počneš da me slušaš i da radiš ono što ti ja kažem, kako ti ja kažem i kad ti ja kažem. Sad mirno i zaveži.

Mister Mek Fi-i ja imamo drugih briga.

— Najveća briga koju u ovom momentu imam to si ti, Hane — progovorio je Mek Fi. — Ostavi je na miru, sada i ubuduće. Ne želim da je vidim sa modricama po licu. Ona će odsada raditi za mene i stupiće u kontakt sa Bretom Rendinom. Nisam siguran da li će Holidej otići iz grada ili neće. Ako se desi da ostane, i ako zaključi da njegov prijatelj Rogan ipak zasužuje da mu se pomogne, može se desiti svašta. U svakom slučaju, želim da Bret Rendin bude ovde i da ga ukloni ako bude bilo potrebno. Ako Bret Rendin ne dođe, onda bi ti, Hane, trebalo da zaposliš tvoje ruke. Ukloni Holideja ili neka to učini Rendinov brat, to mi je sasvim svejedno. Svejedno mi je i na koji način, jedino je važno da mi taj skitnica više ne sedi na glavi.

Han je duboko uzdahnulo. — Narredba je jasna.

— Posao je posao. Ja hoću da se dočepam grada, a ne da se zanosim nekim osvetama, mister. Dakle, čuo si me. Ako se Holidej vrati, ti mi ga na svaki način ukloni s puta. U međuvremenu, hoću da ovaj grad opet staviš pod svoju komandu. Reci tim građanskim budalama šta god hoćeš, ali obavezno se postaraj da im na pamet ne padnu neke smešne ideje kao Holideju ili onom starom lešinaru Mahoniju. Ako jedan, ili dvojica ili možda još više njih izmaknu kontroli, možda će nam biti teško, čak vrlo teško da ih obuzdamo. Smislio sam da sve bude zakonito i po pravu, ali do vraga, znam da i ono što je po zakonu, ne prolazi uvek lako ako predstavnik

zakona, to jest ti, i grupa ljudi, što znači ja i moji ljudi, ne budemo čvrsti i ne lupimo pesnicom o sto. Namestili smo Rogana, svi ga osuđuju i mrze, a mi smo u senci. Moramo nastaviti tako, ali, ako zatreba, moramo pokazati čvrstinu.

Mek Fi je uzeo šešir i namestio ga na glavu, a zatim prišao vratima i otvorio ih. Stojeći na izlazu, pustio je da ga sunce miluje po licu, a onda je rekao. — Nemoj suviše tugovati, devojko. Hejz je bio dobar momak, ali je živio od revolvera, i život mu je uvek bio u opasnosti. Ti samo radi ono što ti kažem, i ja ću se postarati da ti bude dobro. Može se čak desiti da, kada se ovo završi, postaneš moja ženska.

Melisa se zagledala u njega, a po igranju njenih zenica moglo se zaključiti da razmišlja. Luter Han je posmatrao sa bliskog rastojanja i videvši da u njenim očima Mek Fi postaje interesantna ličnost, tiho opsovao. Mek Fi ga je oštro pogledao i Han je kamo duboko uzdahnuo i izjurio iz odaje.

Mek Fi se ponovo okrenuo devojci i fiksirao je pogledom još nekoliko trenutaka, pre nego što je rekao. — Izgleda kao da bi ti to odgovaralo, devojko. Je li tako?

Obuhvatio je pogledom od glave do nogu i kao privučena magnetom, Melisa mu je prišla. — Ne znam — odgovorila je — nikada ranije nisi pokazivao neko interesovanje za mene.

Mek Fi je položio ruku na njeno rame i čvrsto ga stisnuo. — Imaćeš dosta finog veša i luksuznih haljina. Provođićeš se u velikim gradovima. Nisam ti ranije rekao, ali, uvek sam

smatrao da je Hejz Rendin suviše prost čovek za tebe. On nije bio čovek moje klase, videćeš već. Od mene ćeš dobiti čak i nakit i sve što budeš zaželela.

Melisine oči su zasijale od plime oduševljenja. — Kad se ovo završi? — rekla je. — Je li tako. I veliku kuću, slugu?

— Da, kad se ovo završi, a dotle budi pametna devojka. Prestani da praviš gluposti, i biće nam kasnije zaista fino.

Zatim je izašao, ostavljajući Melisu na vratima u posmatranju njegovog odlaska. Harp Mek Fi je možda imao briga, ali, kada je pošao sporednom ulicom, onaj ko ga je mogao videti kako lako korača ne bi tako mislio. U štali je najmio jedne karuce, popeo se u njih i kad je prva podnevna žega zapahnula svojim dahom od suše popucalu zemlju iza grada, on je pošao jednim određenim putem.

Prvu posetu učinio je udovici Meri Harper, koja ga je dočekala na vratima ranč kuće sa troje male dece koja su joj se držala za suknju. Na licu namrštenog od bleska sunca, koji joj je iza Mek Fijeveih leđa udarao pravo u oči, nije se moglo pročitati njeno raspoloženje, ali je iz umornog držanja probijala rezignacija i nešto nalik na strah.

Mek Fi je učtivo skinuo šešir, izbrisao čelo čistom namirisanim maramicom i samouvereno joj se osmehnuo. — Jeste li učinili ono što sam od vas tražio, gospodo Harper? — zapitao je.

Ženske usne su se stisle, i ona je odmahnula glavom. — Nisam mogla, gospodine Mek Fi. Tom Mahoni

je oduvek bio moj dobar prijatelj i pažljiv, srdačan sused.

— On je propao mađam. — Rekao je Mek Fi. — Pitanje je sada želite li da i vi propadnete s njim ili ne. Izaberite šta vam više odgovara.

Žena je ponovo odmahнула glavom. — Jednostavno, ne mogu to da učinim.

— U tom slučaju, gospodo — rekao je Mek Fi ozbiljno i iz njegovog glasa izbijala je pretnja — možete da se pakujete.

Mala devojčica kovrdžave kose koja je dotle stajala držeći se za skut svoje majke, zagnjurila je glavu u majčinu suknju i zaplakala. U ženinim očima zakotrljale su se suze.

— Zar morate da budete tako surovi? — zapitala je. — Ovo je sve što imamo. A to što imamo nije vam potrebno, nema tu nikakve vrednosti sem prašine i pustoši, ničega sem rada, znoja i vrućine. Ostavite nas na miru, preklinjem vas.

Mek Fi je odmahnuo glavom. — Vi ćete samo optužiti Mahonija za krađu vaše stoke, gospodo, a šerif Han će učiniti ostalo — rekao je proročkim glasom. Iza njega će stajati ja. Na taj način vi ćete zadržati vaš ranč, isplatiće zalogu, a kada suša prestane i počnu kiše, možda ću vam čak doterati i nekoliko grla stoke. Vi imate troje slatke dece, gospodo i verujem da vam ona mnogo znače.

— Naravno da mi znače — probila je iz nje bujica očajanja i suze su joj potekle niz obraze. — Nemam nikoga sem njih.

— Onda optužite Mahonija.

— Ne mogu da lažem — opirala se žena.

Mek Fi se mračno osmehnuo pre-

ma njoj. — Ako ne možete da lažete, gospodo, onda se spremite na to da vam deca pomru od gladi. Koliko vidim na ranču nema ničega i ne vidim kako bi se nešto moglo popraviti. Doći ću opet sutra ujutro. Sad moram da idem. A dotle razmislite. Hoću da sutra dobijem konačan odgovor.

Žena je pogurala decu iza sebe i nešto im rekla tiho. Deca su bez reči ušla u kuću i ona je zatvorila vrata iza njih. Zatim je sišla sa verande i prišla Mek Fijevim karucama. Prešla je pogledom po blistavim ukrasima i snažnoj zaprezi. Konji su bili odnegovani, uhranjeni kao i sam Mek Fi.

— Oborili ste Mahonija na kolena, imate ga na milost i nemilost, gospodine Mek Fi — rekla je. — Čula sam da mu je vaš čovek Rendin onemogućio da proda i utovari stoku na železničkoj stanici. Vezali ste mu ruke i s otplatom duga, pa ipak hoćete još nešto više od njega, zašto?

— Neću ništa da rizikujem, gospodo — odgovorio je špekulant. Mahoni mi je zadao mnogo glavobolje, govorio je protiv mene, iako sam ja sve radio samo da ljudima pomognem. Nije moja krivica što nije pala kiša i što se stvari nisu razvijale povoljno. A sada, razmislite još malo o svemu, pa ćete mi možda dozvoliti da vam budem prijatelj.

Harp Mek Fi je okrenuo karuce i udaljio se. Misis Harper je ostala gde je stajala i ispratila ga pogledom, ne osećajući više vrelinu sunčevih zraka. Dan je bio topao, ali je ona kroz telo osećala žmarenje hladnoće. Prošlo je četiri pune godine u strašnoj usamljenosti od kako je njen muž poginuo od

nećijeg hica, nikada se nije saznalo čijeg. A i da je ubica bio uhvaćen, to njoj ništa ne bi značilo, jer kazna za ubicu ne bi umanjila njenu samoću. Te četiri godine ostavili su traga na njoj. Uz pomoć suseda borila se da održi imanje, suseda kojima nije mogla da plati te njihove usluge. Ranč joj je sada bio zadužen do krajnjih granica i ona na horizontu nije videla nijednu svetlu tačku.

Koliko dugo je tako stajala ni sama nije bila svesna. Ali, kada se pokrenula, u njenim koracima je bilo više odlučnosti i rešenosti nego ranije. Zapitala se šta bi na njenom mestu učinio njen muž, ali, odmah je odbacila tu misao. Ona je bila žena, i nije se mogla boriti sredstvima muškaraca.

Otvorivši vrata kuće, ušla je unutra i dozvavši svog najstarijeg dečaka, rekla mu da upregne konja u jednopreg, i dotera ga pred kuću. Kada je dečak ne pitajući za razlog poslušno pošao da izvrši majčinu naredbu, gospođa Harper je obukla obe devojčice i počela da se pakuje.

Nadala se da će do sunčevog zalaska biti daleko od grada na putu ka njenoj sestri koja je živela u Red Roku.

VII

Tom Mahoni jahao je kroz sprženu i od suše ispucalu zemlju, pipajući s vremena na vreme ranu na čelu, i proklinjući zbog neugodnosti koju je pri jahanju osećao. Sam bol ga ipak nije mnogo brinuo, jer je u životu mnogo puta bio ranjen, i iz iskustva je znao da rane zaceljuju mnogo brže, ako čovek na njih ne obraća mnogo pažnje.

Posle izvesnog vremena, zašli su na zemljište koje je pripadalo nje-

govom ranču i tek kada je podne prošlo i kada su se nalazili od prilike na polovinu udaljenosti od samog ranča, zapazili su trojicu jahača koji su se približavali dolazeći iz predela ispresecanog plitkim jarugama. Zaustavili su konje i Tom Mahoni je stavio šaku iznad očiju da bi bolje video ko se nalazi pred njima.

— Bosker, Miligan i Tomas — promrmrljao je sebi u bradu. — Pitam se šta oni traže ovde.

Dok Holidej je zaustavio konja uporedo sa njegovim, i zagledao se u daljinu preko sušom sprženog terena. Trojica konjanika postajali su sve veći, što su se više približavali, i konačno je na njihovim ozbiljnim licima mogao da se vidi da nagrada koju su iz ove zemlje izvukli, nije bila ništa veća od one koju je izvukao Tom.

Kad su se zaustavili na nekoliko metara daleko od njih, Mahoni ih je predstavio Holideju kao svoje susede rančere, a kada je Tom Mahoni izgovorio Holidejevo ime, čovek po imenu Kol Bosker zagledao se pažljivo u Doka, sedeći na sedlu svog dugonogog pastuva.

— Vi ste onaj koji je ustrelio Hejza Rendina? — zapitao je.

Holidej nije odgovorio ništa. Ali, umesto njega, javio se Mahoni. — Naravno da je on taj, Kole. Zar ste već čuli za to? Bio je to prizor u kome su moje oči zaista uživale.

— Desilo se da je Džonston sa ranča „Bar-Dabl” slučajno bio u blizini — nastavio je Bosker. — On reče da ste ranjeni, mada je rekao da ste ipak sredili Rendina. Reče sem toga da ste došli u sukob i sa Hanom, Holideje.

— Da, Han i ja smo jedan drugom rekli nekoliko ljubaznih reči — prihvatio je Dok Holidej tiho.

— Tačnije bi bilo reći da ste takoreći rezali jedan na drugoga, samo što nije bilo pucanja — umešao se Mahoni, ali je prešao na drugu temu videvši da se na Holidejevom licu ukazao izraz negodovanja. — Ali, ne verujem da ste vi došli ovamo zbog toga, Kole, zar ne, sigurno da niste došli zbog toga da čestitate Doku Holideju na onom što je učinio.

— Ne, ne, nismo došli zbog toga. — Rekao je Kol Bosker : Lice mu se smračilo: — Došli smo zbog jednog drugog razloga, Tome. Pokušali smo da vidimo Rogana, ali, on nije hteo da ima bilo šta sa nama. Zatim smo otišli da razgovaramo sa Mek Fijem, ali, on nam je ponudio tako teške uslove zajma, da sam siguran da to do sad nisi čuo.

— 20 posto? — zapitao ih je Mahoni.

— Da — rekao je Kol Bosker, iznenađeno. — I tebi je tražio toliko?

— Tačno tako.

— I šta si mu ti rekao, Tome?

— Rekao sam mu da se nosi.

Kol Bosker je klimnuo glavom. — Tačno to smo mu i mi rekli. — Rekao je i palcem pokazao preko ramena na svoje pratiocce. Dok Holidej ih je tada pažljivije pogledao, i na njihovim licima ogrubelim od vetra, sunca i nevremena i syih drugih nepogoda, pročitao da su to ljudi naviknuti na težak mukotrpan rad, ljudi iznikli iz srca ove zemlje, iznikli na semenu muke i patnje.

— Stvar je u tome Tome — postavio je Bosker — da smo mi pobeđeni. Nas trojica smo razgovarali o tome na mom ranču, i došli smo

do zaključka da možemo učiniti jednu od dve stvari.

— Šta na primer? — zapitao je Tom Mahoni digavši se malo u sedlu i zaboravljajući sasvim na svoju povredu.

— Pa eto, kao jedno mogli bismo napustiti da Mek Fi završi posao i preuzme naša imanja, dakle, da dopustimo da nas Finč Rogan prevari i da posle toga odemo oдавде. To je jedno.

— A drugo? — zapitao je Mahoni.

— Drugo rešenje je da se borimo.

— Oružjem? — zapitao je Mahoni još više se dižući u sedlu.

Bosker je klimnuo glavom. — Da. Oružjem. Možemo tome inangupu Mek Fiju priuštiti puškaranja čak i više nego što je pozeleo. Rogan nam je rekao da ako tako mislimo, možemo zapasti u grdne nevolje, ali mi smo odlučili da o tome ne vodimo računa. Ako se povučemo i odemo oдавде, izgubićemo sve što smo do sada stvorili, ono u šta smo takoreći uložili ceo život. Ako ostanemo ovde, normalno je da se moramo boriti.

Mahonijeve oči zasijale su od dubokog interesovanja. — Mislio sam da samo ja tako razmišljam, Kole. Sto mu gromova, nisam se usuđivao da govorim o tome, ali sam se spremao da ostanem na svojoj zemlji i smaknem Rendina i Mek Fija kad dođu da me oteraju. Ali, ovaj Dok Holidej je obavio jedan stvarno veliki deo posla, i pružio nam šansu da ostatak obavimo sami. Više nema Rendina, ostao je samo Mek Fi, i ona hulja od šerifa Luter Han, koji nema srca ni toliko da se u nekoj iole opasnoj situaciji ponese sa nekim sitnim zločincem. Sve što je on znao, to je da

vara ovaj grad i da ga proda u prvoj prilici.

— On, Mek Fi i Rogan — rekao je Bosker. Ostali nisu rekli ni reč, ali po njihovom držanju Dok Holidej je osećao da Boskera bezuslovno podržavaju.

Mahoni je bacio kratak brz pogled prema Holideju i zapitao. — Šta vi mislite Holideje? Želite li još nekih uzbudljivih događaja? Na mene ste ostavili utisak čoveka koji ne odlazi pre nego što započeti posao dovrši do kraja!

Holidej ih je svu trojicu neizmenično pogledao, dok mu se od sunca, koje je nemilosrdno pržilo, znoj slivao niz čelo. Njegova prvobitna namera bila je da Mahonija isprati do kuće i da ga s obzirom na njegovu povredu tamo smesti, i da posle toga nastavi put, noseći sa sobom uspomenu na jednu mladu ženu koja ga je prevarila i uspomenu na jedno uništeno prijateljstvo.

— Ja nemam nameru da se tučem protiv Finča Rogana — rekao im je Dok.

Mahoni je iznenađeno nabrao obrve. — Nećete da se borite protiv njega čak i posle onoga što vam je tamo u gradu rekao Holideje. Do đavola, zar ćete otrpeti to jednom nevaljalcu i...

— Može biti da je ispao budala, Tome, ali, u svakom slučaju Finč nije nevaljalac — rekao je Dok samouvereno. — Ja sam o tome razgovarao s njim. Kada je ulazio u posao sa Mek Fijem znao je da preuzima izvestan rizik, ali, nije imao nikog drugog kome se mogao obratiti. A prirodno je u sistemu biznisa ono što vi ne znate, a to je da je morao da radi u interesu Mek Fija i da u nedostatku drugih garan-

tija preda Mek Fiju založnice koje ste mu vi dali. Finč je čak namera-
vao da iskoristi jedan deo novca koje bi mu Hanova kći pozajmila, ali na nesreću, uglavnom mojom zaslugom, to se nije ostvarilo. Ja sam nehotice razvejavao te njegove nade.

Bosker je zinuio od iznenađenja. — to učinili, Holideje? Do đavola, pa ona je njegova verenica. Za mene bi to značilo da ako ona ima novca, u tom slučaju...

— On je samo mislio da je ona njegova verenica, ali, ona to u stvari nije, niti je ikada bila. Ona pripada Hejzu Rendinu, tačnije pripadala je Hejzu Rendinu.

Bosker je zinuio od iznenađenja. — Rendin i ona? — Eksplodirao je odjednom.

— Po onome što sam video tamo u gradu — umešao se sada i Mahoni — meni se čini da je tako bilo. Zamalo što nije pala u nesvest, lila je suze i izgledala ucveljena kao da joj je poginuo neko ko joj je najmiliji, kada je Rendin dobio ono što je zaslužio. Bacila se na Holideja kao da će ga rastrgnuti. Slučajno se desilo da je tu bio i njen otac, i kažem vam, neko vreme na ulici je vladao pravi džumbus. Kažem vam da bih ja od sveg srca želeo da uskoro nas trojica zajedno sa Dokom Holidejem napravimo još jedan takav džumbus kao što je bio taj.

— Nemate potrebe da objašnjavate bilo šta o vama i Hanovoj devojci, Holideje — rekao je Bosker. — Sto mu muka, ja sam je često puta gledao, i kako sam je procenio, ne mogu ni najmanje da vas osuđujem za to što ste učinili. Svaki put kad sam bio dovoljno pripit i u tom stanju možda raspoložen da pođem s njom, ona je uvek bila u

društvu onog vašeg prijatelja bankara.

— Ono što se desilo — rekao je Dok Holidej malo uzdržano, dajući Boskeru do znanja da previše priča — nema nikakve veze sa vama, Boskere. Ostalo pak, čini mi se da nema nikakve veze sa mnom. Ja sam ovde samo u prolazu, ali ipak, ne bih želeo da se ma šta desi Finču Roganu.

Zbunjen takvim razvojem događaja, Mahoni je nehotice mamuznuo svoga konja koji se zavrteo u mestu. Rančer se još više ukrutio u sedlu i ne obraćajući pažnju na Holideja, obratio se ostalima. — Vi želite borbu, je li tako. Ako želite, ja sam uz vas. Pošto je Rendin uklonjen s puta, ostaje samo Mek Fi, a ako ne računamo Hana, on nije bogzna kakva prepreka koju treba srušiti. Sem toga, zahvaljujući Holideju, još dvojica nitkova su otišla na onaj svet.

— Je li? — zapitao je Bosker i još pažljivije pogledao Doka Holideja.

— Jeste, tačno tako — rekao je Mahoni postavši odjednom vrlo raspoložen za razgovor i po Holidejevom mišljenju, više nego raspoložen za borbu. — Dvojica su bili na krovu, jedan od njih je pucao na Holideja juče, a drugi je danas ispalio metak koji mi je nateo ovu ogrebotinu na čelu.

Nastavio je vatreno, okrenuvši se ponovo Doku Holideju. — Ne možete se tek tako dići i otići, Holideje. Časna reč, nisam imao nameru da vas vređam, jer znam da svaki čovek ima pravo da odabira svoj životni put, tako kako njemu najviše odgovara. Ali, i mi moramo isto tako birati naš put. I evo šta vam

kažem. Mi vam nudimo deo od svega onoga što u ovom obračunu dobijamo, pod uslovom da učestvujete na našoj strani ako to želite. Možete ostati sa nama i pomoći nam, a u tom slučaju, mi ćemo lako zbrisati Mek Fija i naterati Hana da se spakuje i ode, a posle toga možemo izvesno vreme i upravljati gradom.

— Ne verujem da će to uspeti — rekao je Dok Holidej. — Ja slabo poznajem vaš grad, ali nisam siguran da bi Leonard i njegovi prijatelji dozvolili bilo kakvo kršenje zakona, oni ne vole Hana još manje Mek Fija, ali, najmanje od svega je sigurno da vole bezakonje.

— Može biti da ste u pravu — rekao je Mahoni. — U svakom slučaju, ništa se neće desiti pre sutrašnjeg dana, u gradu kao i kod nas. Mek Fi nas je preko Rogana spetljao, vezao nam je sve četiri. On je računao za izvestan rizik, ali je računao i na dobitak. Dobio je, ali samo na papiru. Ja opet nisam čovek koji mnogo drži do papira, a još manje držim do čoveka koji zna da prekrši nepisane zakone, a od nas očekuje da se pridržavamo pisanih.

Bosker je zamumlao sebi u bradu nešto što je trebalo da znači odobravanje, a njegova dva pratioca još uvek sedeći u sedlima, čutke su klimnuli glavom. Dok Holidej se zagledao u daljinu koja mu se u ovom trenutku činila vrlo privlačna, tiha i puna obećavanog mira.

— Vreme je da pođemo vašoj kući, Tome — rekao je.

Mahoni je začuđeno nabrao obrve. — Je li to vaš odgovor?

— Ne vidim kako bih drugčije mogao da odlučim Tome. Ovaj grad nije grad za koji sam ja vezan, ova

zemlja nije moja, i vi vrio dobro znate da ja ne bih uzeo nijedan cent da vam pomognem, ali ne mogu. Ne, zbog Rogana. Žao mi je, ali, Finč Rogan i ja prešli smo zajedno dosta teških i mučnih puteva. On nije nitkov za kakvog ga v. smatrate, i ako cenite to što sam vam nekada pomogao, Tome, onda ono što od vas očekujem to je vaša reč da ćete ga ostaviti na miru.

Mahoni je bacio brz pogled na Boskera i slegnuo ramenima. Pokretom ruke nervozno je oterao mušicu koja mu je zujala ispred lica i upitno pogledao svog prijatelja. — Šta ti kažeš Kole? — zapitao je.

Kol Bosker je izvesno vreme pažljivo posmatrao Doka Holideja. — Ne znam da li je Holidej u pravu ili nije — rekao je. — Ali, mislim da ću odluku prepustiti tebi, Tome. U svakom slučaju, đavolski bi mi bilo neprijatno da Holideja imam za neprijatelja. Ne bi želeo da mi zajaše na vrat zbog smrti nekog njegovog prijatelja.

Mahoni je klimnuo glavom i još jednom okrenuo svog konja. Zaustavio se ispred Boskera i trljajući rukom oklembeseni podvaljak, šumno udahnuo vazduh kroz stisnute zube. Digao je glavu kao da gleda u nebo i rekao. — Okej, Kole, vas trojica pođite svojim kućama. Uz put svratite kod Vaksona i Smita. Recite im da sutra ujutro rano dođu na moj ranč, a u to vreme dođite i vi. Otuda ćemo poći do Vaksonovog ranča gde očekujem da će Mek Fi pokušati prvo izvršenje. Tamo ćemo mu pružiti otpor. Ako sa sobom povede šerifa, utoliko gore za njih obojicu.

Holidej je posmatrao starog ran-

čera, osećajući da je Mahoni sada rekao nešto što bi mnogo više voleo da nije morao reći. Ali, Mahoni je bio od onih ljudi koji kada nešto počnu, ostanu pri tome do kraja po svaku cenu. Znao je da će Mahoni ostati pri svojoj nameri, makar zbog toga izgubio život. Ne rekavši više ni reči, Dok Holidej je poterao svog konja uz padinu i zaustavio se na vrhu. Gledajući odatle vrućinom sprženu zemlju koja se širila pred njim, ona je Doku ličila na голу pustinju zbog koje su se samo budale mogle tući, ili, oni čiji su koreni bili u njoj duboko urasli.

Kratko vreme posle toga Bosker, Miligan i Tomas su odjahali, a Tom Mahoni se pridružio Doku, starac se usiljeno šepurio u sedlu, nastojeći da sebi da samouvereno držanje. Ali, uprkos starčevim nastojanjima, Dok Holidej je video da ga muče nesigurnost i neizvesnost, jer je Tom Mahoni u suštini bio čovek koji je ceo život proveo u borbi, ali uvek poštenoj borbi, i uvek u borbi protiv zla, kome je sada, zahvaljujući nesrećnom sticaju okolnosti, svaki podstrek na otpor bio dobrodošao.

— Vi znate da niste u pravu i znate da je Mek Fi u pravu — rekao je Dok Holidej.

— Znam, naravno da znam. Ali, ako već odlazim s ovog sveta, onda ću sa sobom povući i tog nitkova kockara i pokvarenjaka, Holideje. Došao sam ovde sa malo novca počeo sam da gradim i postao sam nešto, i sada kad imam to što sam stvorio, ne nameravam da dozvolim nikome da me pokopa i da me ostavi u neizvesnosti koliko će ta hulja biti bogata kad ja budem mrtav. Bosker je oduvek hteo da se bori,

a Miligan ima ženu i decu koja zavise od njega. Što se tiče Tomasa, on nikada nije rekao ništa ružno ni o jednom čoveku, sve dok nije naleteo na Harpa Mek Fija. Šta dakle mogu ja da učinim, da im sada okrenem leđa?

Dok Holidej na to nije rekao ništa. Nastavili su da jašu uzbrdo sa vrelim suncem koje ih je zasipalo toplim zracima, dok je suv vetar lepršao krajevima njihovog odelja. Stigavši do ograde bodljikave žice, Dok Holidej je otvorio vratnice i propustio starog rančera u dvorište, a zatim su jedan pored drugoga nastavili da jašu preko ravnog dvorišta. Mahonijevi ljudi su izašli da ih pozdrave i videvši Mahonija ranjenog, pritrčali su da mu pomognu da siđe iz sedla.

No, Mahoni im je jednostavno odmahnuo rukom da mu pomoć nije potrebna, i razdraženim glasom rekao. — Ja sam u redu, pomoć mi nije potrebna. Luk, prihvati Holidejevog konja dobro ga istimari i nahrani. Čim bude ručao sa nama i čim dan malo odmakne i vrućina popusti, on će nastaviti put.

Holidej se nije usprotivio naređenju starog rančera, uglavnom zbog toga što je znao da je njegovom konju odmor potreban, i da mu malo hrane i čišćenja sigurno neće škoditi. Jedan dan koji je proveo u građu doprineo je da se Mig prilično odmorio, ali dok su jahali uzbrdo, Dok je primetio da se životinja umorila više nego što je on to želeo. Znao je da pred duži put nije zorega imati odmornog i svežeg konja, a pošto nije znao koliki je put pred njim, smatrao je da će mu snažan i odmoran konj biti bolji drug nego umoran.

Mahoni je izneo pola boce viskija, i na verandi nasuo u nekoliko čaša, gde su njegovi ljudi do tada sedeli za dugačkim stolom. Posle prvih ispijenih čaša, flaša je počela da kruži od ruke do ruke.

Dok Holidej je sedeo pored starog rančera i zamišljeno zurio u daljinu, dok su mu se u glavi kovitlale mnogé uspomene. U toku svog života, mnogo puta je upoznao šta znači usamljenost, ali, sada mu se činilo da je to osećanje stalno živelo u njemu da ga je pratilo kao neki verni a ipak zlobni nerazdvojni prijatelj.

Sada ga je taj zli nerazdvojni prijatelj čvrsto zgrabio za srce. Finč Rogan mu je nekada značio nešto, a sada je taj Finč Rogan bio daleko od njega. Bio je dakle ostao bez još jednog prijatelja, i budućnost mu se činila siromašnijom za jednu doživljenu ljudsku istoriju.

Dan se tromo i lenjo vukao, mušice su u rojevima dosadno napadale, a vrućina je bila sve veća. Tek pred večer vazduh je znatno postao hladniji, i sa brežuljaka je dunuo svež povetarac. Kauboji su poustajali sa svojih mesta, i jedan od njih je sišao sa pokrivenih verande i zagledao se u nebo.

Mahoni ga je pogledao radoznalo i kada je video blesak radosti u njegovim očima, zapitao je. — Dolazi, je li Džejk?

Džejk je sumnjičavo odmahnuo glavom. — Hladnije je nego što je bilo već dosta dugo vremena, to je sigurno. Sem toga, vetar duva sa juga. Ne znam, nisam siguran šta da kažem, Tome.

— Odjaši do vrha prevoja. Može biti da ćeš odatle videti oblake ako ih ima nad prerijom.

Džejk se udaljio. Tom Mahoni je ustao i počeo da šeta verandom sav napet od iščekivanja, zureći neprestano u pravcu kuda je Džejk odjahao. U jednom trenutku, naslonio se na ogradu verande i ugledao da preko čistine ka ranču jure jedna kola ostavljajući za sobom velike oblake prašine.

Mahoni je žmireći pogledao u pravcu odakle su kola dolazila i rekao: — Pa, to je misis Harper.

Kauboji su ostali da leže, ne pokazujući da su zainteresovani ko dolazi, a Mahoni je prišao do početka stepeništa. Dok Holidej se okrenuo na stolici i pogledao mršavu premorenu, ženu tužnih očiju koja je zaustavila karuce pred samim stepenicama od verande. Karuce su bile pretrpane kutijama, koferima i paketima, a na vrhu tih nabacanih stvari, nalazila se i jedna stolica za ljuljanje i jedan stari sto.

— Izgleda kao da ste doneli odluku, Marta — rekao je Mahoni.

— Morala sam Tome. Mek Fi me je posetig i želeo je da se sa mnom nagodi. Da sam prihvatila njegovu ponudu, zadržala bih svoj ranč, ali bih izgubila svoje prijatelje. Zato sam odlučila da je bolje da odem.

Dok Holidej je zapazio da se Mahonijevo lice odjednom smračilo. — Kakvu ponudu vam je taj nevaljalac učinio? — zapitao je Mahoni izbegavajući da ženu pogleda u oči. — Sto mu gromova, ako vam je predložio nešto da vi, vi i on... ja ču...

— Ne — rekla je žena i obrazi joj buknuli rumenilom. — Bila je to poslovna ponuda, Tome. Prljava ponuda. Tražio je od mene da podnesem tužbu da ste vi krali moju stoku.

Dok Holidej je ustao, prešao preko verande i stao pored Mahonija. Primetio je da je od reči koje je žena izgovorila njegovo lice postalo još smrknutije.

— Protiv mene? — zaprepastio se Mahoni. — Zar ja da kradem krave svojih suseda?

— Naravno da o tome nema ni reči, Tome. Ali, on je znao da će njegov zahtev za izvršenje okrenuti sve ljude protiv njega. Zbog toga je hteo da javno mnjenje pripremi, i okrene protiv vas. Predložio je da vas ja žigošem kao lopova, i da tako navučem mržnju građana protiv vas. Na taj način, niko ne bi obraćao pažnju na to šta vi ili vaši susedi govorite, niti bi vam bilo ko pomogao. Ja to nisam mogla da učinim, Tome. Vi znate da to nisam nikako mogla.

Tom Mahoni je tiho izgovorio nešto što je ličilo na kletvu i svom snagom udario pesnicom u ogradu verande. — Tu smo dakle — prasnuo je naglo. — To đubre od lešinara sam je tražio ono što će ga snaći, i sada više nema nikakvog oprostaja. — Sišao je niz stepenice i stao pored kola i pruživši ruku, pomilovao jednu od devojčica. U njegovim duboko usađenim ostarelim očima ukazao se izraz blagosti i tuge.

— Vi ste fina i časna žena, Marta — rekao je tiho. — Pođite svojim putem. Ostanite kod vaše sestre koja će se, bar se nadam, pobrinuti za vas. Ali, kada prođe nedelja dana ili nešto više, pišite mi, ili se na neki drugi način raspitajte, i mi ćemo vam javiti što se ovde desilo.

Holidej je zapazio da je zabrinuto lice jadne udovice postalo još zabrinutije. Osećao je simpatiju za nju, ali, znao je da ako tu simpa-

tiju javno pokaže, da će njegovo saučešće biti dočekano ledenim ćutanjem. U toj ženi, koliko je mogao da proceni, bilo je mnogo ponosa, koji se izdizao iznad nevolje i bede koja je zadesila, čak iznad opasnosti da joj život zauvek bude uništen.

— Šta se može desiti Tome? — zapitala je.

— Šta se može desiti — ponovio je Tom kao odjek. — Nećemo odstupiti, eto šta, Marta. Borićemo se. Dogovorili smo se da se okupimo, a posle toga predočićemo Mek Fiju da ili će čekati da mu platimo dug kad budemo mogli, ili će svojim postupkom sahraniti sebe. Mi smo vlasnici ove zemlje, i svaku stopu koju smo prešli natopili smo svojim znojem. Proveli smo na njoj mnoge dane i noći, doživeli smo sunce, vetar, nevreme, kišu i oluje, i bili smo srećni već samo zbog toga što smo ovde. Na nekom drugom mestu to neće biti tako, i zato sam odlučio da ostanem tu na mojoj zemlji ili ispod nje.

Udovica je čvrsto stisnula usne i sa puno razumevanja klimnula glavom. Zatim je dugo i zamišljeno pogledala Toma i sa neodlučnim izrazom lica rekla tiho. — Budite pažljivi, Tome.

— Nameravam da budem pažljiv — rekao je Tom bodreći je.

Žena je uzela vođice u ruke privukla bliže sebi svoju najmlađu devojčicu i pucnuvši jezikom poterala konje u kas. Kada su se karuce izgubile sa vidika, sa vrha vratio se Džejk i saopštio Mahoniju da je nebo vedro i da nema nikakve šanse da će toliko željena životvorna kiša pasti. Mahoni je glasno opsovao, ali se ubrzo pribrao.

Prošlo je nekoliko trenutaka pre nego što se Mahoni sasvim smirio i rekao Holideju. — Pa Holideje, vreme je da vi pođete. U jednom momentu poverovao sam da ste vi u pravu, a da ja nisam. Ali, svako ima svoj način mišljenja. Suviše mnogo stvari se desilo i još više će se desiti. Putujte sa srećom prijatelju i vratite se ovamo kadgod zaželite. Nadam se da ćete nas naći ovde, u svakom slučaju, bar nekoga ćete naći živog i zdravog.

Dok Holidej je prišao do stepenica, a jedan od Mahonijevih kaubojja priveo je njegovog konja. Holidej ga je pojahao, smirio i ozbiljno pogledao Toma Mahonija. Zatim je bez ijedne reči odjahao, idući prema severu.

Čim je stigao u brda, severno od Mahonijevog ranča, Holidej je usporio svog konja u lagani hod. Sunce se do tada spustilo do horizonta i zašlo, a vazduh je bio nekako neobično hladan i svež. Nije sumnjao u Džejkov sud. Ali, njemu se činilo da u vazduhu lebdi miris kiše. Možda taj miris nije dopirao iz blizine nego od nekud izdaleka, ali ga je sasvim sigurno nosio hladnjikavi vetar koji ga je miloveo po obrazima i u njemu budio novo oduševljenje za taj dan i sutrašnji dan koji je dolazio.

Skrenuo je sa severnog puta i uputio se ka istoku i posle nepuna dva časa zaustavio se pred prvim kućama Redemptona zagledan u svetlosti grada.

VIII

Stigavši u grad, Dok Holidej je video svetlost u banci. Ostavio je svoga konja u glavnoj ulici i laganim korakom obišao pozadi do dvorišta. Stigavši do zadnjeg ulaza,

zakucalo je na vrata. Izvesno vreme iznutra se nije čuo nikakav odgovor, a zatim su se vrata otvorila i kroz njih je provirio Finč Rogan.

Zablenutim pogledom obuhvatio je Doka od glave do pete, pri čemu je bezglasno micao usnama. Stajao je tako nesigurniji u sebe nego što ga je Dok Holidej ikada do tada video.

— Jesi li spreman da me saslušaj, Finče? — rekao je Dok.

Rogan je stisnuo usne. Pogledao je pored Doka u mrak i posle izvesnog vremena slegnuo ramenima.

— Voleo bih da taj razgovor bude u četiri oka — rekao je tiho Dok Holidej. — U ovom gradu ima suviše mnogo ušiju koje prisluškuju ono što ih se ne tiče.

Rogan je odstupio korak nazad i pošao ispred Doka u osvetljenu prednju odaju. Seo je za pisači sto i sačekao Doka koji je odmah za njim ušao unutra.

Posadivši se u jednu stolicu, Dok je počeo. — Kada Mek Fi bude zatražio izvršenje obaveza, rančeri će mu se odupreti, to treba da znaš.

— Zar tako? — zapitao je Rogan skoro samrtničkim glasom.

— Tako. I šta u tom slučaju ti nameravaš da učiniš, Finče?

— Ništa. Kakve to veze ima sa mnom?

— To s tobom ima i te kako mnogo veze, Finče. Ti si aranžirao ceo posao, ti si prikupio založnice, i u krajnjoj liniji, ti si dosta odgovoran za sve što se dogodilo.

U Roganovim zelenim očima planula je ljutina. — Zar ja aranžirao ceo posao, prag te odneo?

— U pitanju je tvoja banka, a Mek Fi je tvoj poslovni prijatelj. Jedina stvar koja bi tebi u ovom slučaju išla u prilog je činjenica da

je Mek Fi pokušao da te ubije, ili je najmio nekog da to učini kada si one večeri Mahoniju ponudio da mu u njegovoj teškoj situaciji pomogneš.

Rogan je poskočio kao oparen, i svom snagom tresnuo pesnicom po pisaćem stolu. — Ti si poludeo? — Prasnuo je. — Za kog vruga si ovde došao, i šta imaš na umu, kad mi to sve govoriš? Oteo si mi moju devojkicu, učinio si da svima u gradu postaneš dosadan, ubio si dva čoveka, zatim si u obračunu smaknuo Rendina, a sada si doveo do toga da ti je šerif za petama. Nisi se nimalo promenio, Dok, i ja više neću da imam nikakve veze s tobom. Nosi se od mene i ostavi me na miru!

Da je u pitanju bio ma koji drugi čovek, Dok Holidej bi ga zgrabio i tresnuo ga glavom o zid. Čak i u ovoj situaciji, inada je pred njim stajao Finč Rogan, bilo mu je vrlo teško da se uzdrži i da kontroliše svoje impulse.

Uspeo je da se savlada, ali je dosta napeto rekao, — smiri se Finče. Nisam došao ovamo da bi neko zloupotrebljavao moje strpljenje. Niti sam došao da bih ovde sedeo i slušao neku prokletu budalu da prazni svoj bes.

Rogan se na to izdrao. — Onda odlazi odavde i to što brže!

Dok Holidej je odmahnuo glavom. — Otići ću ali tek onda kada budem spreman i kada ja to budem hteo, a nikako ranije, mister. Do sto đavola, ta žena te je dobro uhvatila u svoje kandže. Je li tako?

— Ja sam imao nameru da se njom oženim, i možda još uvek imam tu nameru, vrug odneo tebe i sve tebi slične! Od kakvog je to značaja da li je u njenom životu

bio samo jedan čovek ili tuce njih. Ja je volim, i za mene je samo to važno.

— Onda si mnogo veća budala nego bilo koji čovek koga sam do sada sreo Finče. Slažem se da je jedino važna stvar da li je voliš ili ne. Ali, nemoj misliti da ću dozvoliti da se izdereš na mene. Ako nastaviš tako, može se desiti da te izdevetam toliko da nećeš biti u stanju da navučesh pantalone celih mesec dana.

Dok Holidej je ustao i laganim korakom prišao do prozora. Bio je svestan toga da ga Rogan pažljivo prati pogledom. Čekao je svojih pet minuta, ali, više od svega, čekao je da se u njemu stiša bes. Bio je to težak posao, znao je to dobro, i zbog toga je bio dosta odlučan da ga reši, pre nego što napusti grad. Ako ga ikada bude napustio.

— Ti si ispao budala, Finče — rekao je najzad, posle kraćeg ćutanja. — Ispao si budala zbog toga što si zaboravio da budeš nepoverljiv. U tvom poslu, čovek mora da bude nepoverljiv, mora da u stvari prodire dublje nego bilo ko drugi, kada se javljaju ljudi koji mu nude neku pomoć. Ti si morao znati da u ovom svetu niko nikada ne nudi pomoć, a da za to ne traži makar prikriveno neku dobit za sebe. Mek Fi je od tebe napravio budalu, a Hanovu kćer je iskoristio da tvoju uobičajenu opreznost drži zamračenu. Ona je svoju ulogu odigrala zaista dobro, i smeo bih dati da mi se odseče ruka, da ona pored njenih drugih prirodnih kvalifikacija ima veliku sposobnost da se čoveku uvuče pod kožu. No, shvatite ovo jasno, mister, ja u sve to nisam ušao sklopljenih očiju. Ona je zaigrala svoju ulogu i ja sam igru pri-

hvatio, ne za to što sam je samo želeo ili što mi je bila potrebna, već i zbog toga što sam hteo da znam u kakvu đavolsku zbrku si se uvalio i u kakvu ćeš se još uvaliti. Počinješ li da me shvataš, Finče?

— Počinjem da te mrzim, ne samo tebe i tvoju hrabrost da mi neprijatne stvari izručiš u lice, već i celu tvoju ličnost, Dok — rekao je Rogan ogorčeno. — Ali, nastavi dalje, reci sve šta hoćeš da kažeš, ja sam oboren na zemlju, pobeđen, i lak sam i plen da se možeš do mile volje naslađivati mojim mukama. Ali pazi, neće uvek biti tako. Jednog dana, doći će do pravljenja računa, videćeš.

Dok Holidej se okrenuo i ozbiljnog izraza lica zagledao se u svog nekadašnjeg prijatelja, znajući da Finč Rogan nikada nije govorio nešto, a da prethodno o tome nije dobro razmislio.

— Okej, neka bude tako kako kažeš — rekao je. — Evo i ostatka može priče, a ti je prihvati ili je odbaci, kako već želiš. Mek Fi je uspeo da te spetlja između ostalog zahvaljujući toj devojci. U isto vreme ona je bila Rendinova. Han je od samog početka bio upoznat sa tom trgovinom. Ostala dvojica, Kros i Šart, bili su samo obični pioni koje je Mek Fi koristio onda kada je smatrao da Rendinov revolvertalenat nije potreban. I on je takođe pravio svoje greške. Ali, najveća greška koju je učinio, nema nikakve veze sa građanima ovog grada. Uhvatio se ukoštac sa gomilom rančera. Rančeri nisu kao ostali građani, oni ne rezonuju kao drugi svet, kod njih dva i dva ne moraju biti četiri, kuća ne mora imati četiri zida, grad ne mora uvek imati ulicu, trotoare, zaštitnike od vetra, zgrade

ne moraju uvek imati nastrešnice protiv kiše. Oni su na neki način drukčije gajeni, drukčije formirani, Finč, što mislim da si u svoje vreme i ti shvatio. Uzmi na primer Toma Mahonija. On je spreman da umre da bi sačuvao ono što je stekao. On je spreman da preuzme svaki rizik koji bi malo koji razuman čovek bio raspoložen da preuzme. Ali, on se suočava sa tim rizicima pod pretpostavkom da protiv njega stoji sama priroda, da je njegov život ugrožen prirodnim elementarnim činiocima. Ako bi se desilo da u toj borbi izgubi, onda bi to za njega bilo loše, i otuda on sve dobro koje iz tog njegovog rizika proizađe prihvata kao normalno, ali isto tako ne kuka od jada ako se rizik ne isplati i ako dođe do neuspeha. No, do vraga, on i njegovi susedi nikako ne vole da budu prevareni, što je tačno ono što im se sada događa.

Dok Holidej je prišao i naslonivši se mišićavim rukama na pisači sto, nagnuo se prema Finču. — Mek Fi je u ovom gradu stvorio sopstvena pravila ponašanja, vezao je za sebe šerifa, najmio je revolveraša. Ali, ono što je učinio sa transportom stoke, najviše je pogodilo stočare. U ovoj prostranoj zemlji svi prodaju ono što imaju, a on ih je baš u tome onemogućio, sprečio ih je da prodaju svoju stoku. Nije im ostavio nikakav izlaz iz te situacije i oni to znaju, svesni su bezizlaznog položaja i sa tim ne mogu da se pomire. Ti si video da stoka umire, mister, video si goveda kako kopitom kopaju zemlju u potrazi za vodom, hranom, bilo čim što bi moglo da ih održi. Video si ih da su se pretvorila u vreće kože, i kostiju, video si kako gledaju čoveka tako

preklinjujućim pogledom da se čoveku utroba prevrće što ne može da im pomogne. Prema tome, trebalo bi da razumeš Toma Mahonija i njegovu grupu i da shvatiš šta su u stanju da učine i šta će sasvim sigurno činiti.

Po prvi put od dolaska Doka Holideja, Finč Rogan je izgledao uznemiren. — Zar misliš da će se oni zaista boriti? — zapitao je.

— Naravno da hoće, boriće se do smrti ako to bude potrebno. Okej, reci mi da to nije moj posao, reci mi da se to mene ništa ne tiče i na površini stvari ja bih se složio da je možda tako. Ali, ljudi kao što je Mahoni dopadaju mi se, imam saosećanja za njih. Bez takvih ljudi na koje se možeš osloniti, život, pa ni moj život, ne bi imao mnogo smisla. I ti si nekada na isti način gledao na to, i imao si poštovanja prema takvoj vrsti ljudi, u svakom slučaju, bar dotle dok ti ona žena nije napunila glavu budalastim idejama i sprečila te da misliš onako kako bi inače trebalo da misliš.

Rogan je zagrizao usnu i lagano ustao sa svog mesta za stolom. Protrljao je rukom vrat ispod potiljka i tupim pogledom se osvrnuo po svojoj kancelariji.

— Ne vidim šta bih ja u nastaloj situaciji mogao da učinim, Dok — rekao je potišteno.

— Ne vidiš šta bi mogao da učiniš? Pa, ja ću ti reći. Mahoni i njegova družina spremni su da se bore to sam ti već rekao. Ako se budu organizovali i borili van grada, onda mislim da će morati da čekaju priliku i da će se stvari završiti onako kako se budu desile bez nekih većih posledica. Ali, ako dođu u grad i potraže Mek Fija, onda će neko morati da zadrži Leonarda i

njegove prijatelje da im ne skoče na leđa. Ja tačno ne znam kako Han sada stoji u ovom gradu i koliko je Han popularan, ali, moje prijateljstvo sa Mahonijem navodi me na želju da stvari raščistim pre nego što krenem odavde. Mislim da bi ti u tome trebalo da pomogneš.

Rogan je ponovo zagrizao usnice, pritegao malo mašnu oko vrata i posle nekoliko trenutaka ozbiljnog razmišljanja klimnuo glavom. — Okej, učiniću šta mogu. Možda si ti već nešto smislio i ako jesi možeš li mi sugerirati kako da u celoj stvari postupim?

— Naravno da mogu — rekao je Holidej. — Okupi građane koje je Mek Fi spetljao u sve četiri. Ako oni ne budu hteli da se u borbu uključe na Mahonijevoj strani, onda bi bar trebalo nagovoriti ih da se ne mešaju, bez obzira šta šerif Han bude tražio od njih. Na taj način, Mahoni bi imao izvesnih šansi na uspeh.

Posle tih reči, Holidej se uputio prema vratima, a Rogan je vukući noge izašao iza stola. Holidej se osvrnuo i video kako Finč Rogan klimaa glavom, ali kao da klima glavom sam za sebe. Dok Holidej se kiselo osmehnuo, zatim izašao i pošao svojim putem.

Prešao je glavnu ulicu i širom razmahnuo leptirasta vrata saluna. Kada je ugledao Doka kako ležernim korakom prilazi šanku, barmen je ispustio čašu na šank. Građani su se okrenuli, i videvši ko je došao, li ca su im se smračila.

Holidej je nastavio lagano do te zge i naručio piće. Barmen ga je poslužio i požurio da se udalji, bacajući levo-desno nervozne poglede a u isto vreme trudeći se da se vrati poslu koji očigledno u tom momen-

tu nije morao da završi. Holidej je lagano pio, očekujući da dođe njegov trenutak, znajući da je Harp Mek Fi bio dovoljno pametan čovek koji je znao da u svakom važnijem mestu u gradu najmi nekog doušnika i da će ga jedan od tih vrlo brzo obavestiti o Holidejevom povratku u grad. Taj isti doušnik će verovatno produžiti dalje da istu novost odnese Hanu, tako da je Holidej računao da će ta noć, već prilično topla, postati još toplija ako ne i vrela.

Samo deset minuta kasnije, dok je srkutao svoje pivo, Holidej je čuo da su se leptirasta vrata saluna otvorila i primetio je da je žagor dokoličara, do tada prilično bučan, odjednom prestao. Nije se trudio da se okrene, ali, digao je pogled do ogedala koje je krasilo zid iza barmena. Pogledom je nastavio da šeta dalje, zapazio je da je barmen žurno sklonio u drugi deo odaje malo iza šanka. U tome trenutku, iza njega pojavila se ogromna silueta Harpa Mek Fija.

— Moram priznati da imaš nerve Holideje — rekao je ovaj.

— Da — prihvatio je Holidej njegovu tvrđenje.

Mek Fi se naslonio preko šanka i rukom dao znak barmenu da mu donese piće. Barmen je pohitao da ga posluša ali, kada ga je poslužio pićem, on se opet brzo udaljio. Dok Holidej se veoma lagano okrenuo i bez žurbe odmerio Mek Fija od glave do pete.

— Vi izgleda računate da ste ih spetljali, Mek Fi? — rekao je Dok.

Mek Fi je ugrizao usnu. — Dosa da je sve išlo vrlo dobro, zar ne misliš tako Holideje, čak i ako prihvatimo da sam napravio grešku što

sam najmio čoveka koji nije dovoljno dobar da te sredi? Ali, tada ja stvarno nisam imao nekog ozbiljnog razloga da budem zabrinut. Ti nika-da nisi bio u pravom smislu reči trn u mom oku, bio si mi samo mala dosadna neprijatnost.

— Zašto ste gurnuli onu devojkenu meni u naručje? — zapitao je Dok.

Mek Fi se nasmejao. — Pa, to ne bih ni sam znao. Nisam bio dovoljno siguran šta pretpostavljaš. Pomogao si Roganu da se reši onih glupavih građana koji su ga napali u banci, pokazao si da dosta dobro barataš revolverom i da bi mi možda ubuduće mogao praviti neke neprilike. Zato sam odlučio da između tebe i Rogana napravim jaz, da vas podelim i zavadim, tako da zbog svađe nijedan od vas dvojice ne mari šta se događa onome drugome.

— Mudar plan — rekao je Dok. — Zamalo pa da vam uspe.

Prvi znak neizvesnosti pokazao se na Mek Fijevom debelom licu. — Zamalo? — zapitao je kao da se čudi.

— Finč sada zna za celu vašu pokvarenu mahinaciju, Mek Fi — rekao je Dok Holidej hladno. — On zna da Melisa nije ništa drugo nego obična drolja, i zna da ste vi na nepošten način spetljali rančere. Sumnjam da on u sadašnjem trenutku može učiniti bilo šta da vas na zakonit način spreči da ostvarite ono što hoćete, ali, možda će se njegova savest probuditi u toj meri da ga pokrene da učini nešto drugo.

Mek Fi se namršatio. — Nešto drugo? Šta bi do vruga on mogao učiniti? On je izgubio ugled u ovom gradu, od svih prijatelja koje je imao nema više nijednog. Bez obzira šta bude rekao protiv mene, on ne

može dokazati da sam ga ja naveo na pokvaren zeleniški posao. Ja vršim izvestan pritisak na ljude, to priznajem, ali, sto mu gromova, posao kojim se bavim nije igrarija, već je pun rizika. Ja sam ranije u svom poslu pretrpeo neke gubitke, u nekoliko slučajeva, ja sam umesto profita izgubio sav uloženi novac. Ovaj put ja sam dobio. To je tako, i mislim da niko nema prava da mi zamere što sam radio.

— Još niste dobili.

Bore na Mek Fijevom čelu su se urezale još dublje i iskazale njegovu veću zabrinutost. — Šta hoćeš time da kažeš? — srknuo je piće, a namrgođeno čelo mu se orosilo sitnim kapljicama znoja.

— To će se videti kad za to dođe vreme Mek Fi — odgovorio mu je Dok Holidej. — Vi na mene niste ostavili utisak čoveka koji je dobro ispitao teren na koji stupa. Vi ste sve dobro sračunali, hoću da kažem napravili ste knjišku računicu, ali, niste računali sa ljudima. Ljudi se katkad ne uklapaju u naše proračune i predviđanja. Tako vam je ispalo i sa Mahonijem. Mahoni će se boriti i kako ja stvari vidim, imaće veliku podršku.

— To znači da će prekršiti zakon! — prasnuo je Mek Fi. — Ako odbije da dozvoli izvršenje na koje po zakonu imam pravo, ja mogu pozvati šerifa u pomoć. Han je već rešen da mi pomogne, zbog toga što je dobar i častan šerif.

Dok Holidej se osmehnuo cinično. — Samo nastavite sa pričom mister, možda ćete sebe ubediti, ali ne verujem da ćete ubediti ostale. Ono što vi imate, Mek Fi, nije častan i dobar šerif, nego čovek koga imate u džepu, a uz to možete dodati i njegovu drolju od kćeri koja je uz

vas. A sada, da pogledamo gole činjenice. Čak i ako uspete u tome što ste naumili, imaćete samo mnogo posla i možda mnogo dobre zemlje. Ali, to će biti sve. Ceo grad shvaćće vas, pročitće vas, i biće protiv vas.

— Koga je za to briga — rekao je Mek Fi samouvereno. — Jednoga dana, možda vrlo skoro, pašće kiša. Kad se to desi, ja ću biti spreman da ponovo oživim ovaj grad. Ništa me nije briga što će neko otići, čak i ako svi odu, ako svi napuste grad i mene. Neki od njih će se vratiti, i što je važno, vratiće se pod mojim uslovima. Ja ću tada biti jedini i glavni gazda. Imaću sve što želim, imaću ceo ovaj đavolji grad po svom čefu, i niko neće moći da me spreči da učinim ono što hoću.

Dok Holidej je slegnuo ramenima. — Mislim da ste vi luckasti Mek Fi — rekao je tiho, sebi u bradu. — Niko ne može da drži u ruci teritoriju ove veličine. Niko, čak i ako bi vas Han u tome podržavao.

— Han? — Mek Fijeve oči su zasijala od zadovoljstva. Razgovor ga je očigledno zabavljao. — Ko govori o njemu? Luter Han mi je bio veran i on će dobiti svoj deo nagrade, to je izvesno. Ali, nemoj nijednog trenutka pomisliti da ja zavisim samo od njega, Holideje. Tako velika budala nisam, i čudim se da si me tako mogao shvatiti.

— Redin je mrtav — rekao je Holidej naslanjajući se na tezu. Sve vreme zurio je u čašu sa pićem, i svakome u toj odaji ko ih je posmatrao, Mek Fi je izgledao kao dobitnik tog dana.

Ponet varljivim osećanjem pobeđe, Mek Fi nije mogao da se uzdrži da ne pokaže glavne adute u svom lukavstvu. — Jedan Redin je mr-

tav Holideje, ali, postoji i drugi sasvim ravan Hejzu. I on će saznati da si ti ubio njegovog brata, a kad to sazna, dojahće sa svojim društvom i verujem da će te slistiti jednom za svagda.

Dok Holidej se okrenuo i pažljivo odmerio Mek Fija od glave do pete. Njegov malopredašnji potišten izraz bio je varka. Hteo je da od Mek Fija izvuče obaveštenje o njegovom daljem koraku, i pošto mu je to uspelo, na njegovom licu zaigrao je jedva primetan osmeh. — Kad će doći? — zapitao je mirno.

Mek Fi je pobledeo u licu, shvativši da je učinio grešku. Oči su mu se suzile u sasvim uzane proreze. Opsovao je ljutito, i naglo ispio svoje piće. Kada je tresnuo čašom o tezu i okrenuo se da izađe, Dok Holidej je spustio ruku na njegovo mesnato rame i zadržao ga.

— Kada? — zapitao je ponovo, i hladnoća njegovog glasa takla je Mek Fija do najsitnijih nerava njegovog tela. Veliki biznismen je odmahnuo glavom. Nije želeo da kaže ništa više, i time poveća svoj neuspeh.

Dok Holidej ga je odgurnuo od sebe dosta grubo, tako da je Mek Fi skoro izgubio ravnotežu. — Svejedno, i ako mi ne kažete, znaću da se snađem — nastavio je Dok Holidej. — Kad dođe, bilo kada da dođe, ja ću biti tu.

Mek Fi je nabrao obrve. — Bolje bi bilo da odeš — rekao je nastojeći da Holideja ubedi u bezizlaznost njegovog položaja.

Dok Holidej je odmahnuo glavom. Mek Fi je stajao izvesno vreme tih, bez reči, bez pokreta, tako da se Holideju učinilo da nije u stanju da se uhvati ukoštac sa mislima i brigama koje su ga obuzimale. Na kraju, konačno je uzeo u ruku flašu sa viskijem digao je prema svetlosti kao da ocenjuje bistrinu tečnosti, nasuo sebi jednu čašu, ispio je na

briznu i zatim vratio i čašu i flašu barmenu.

Mada mu je Mek Fi okrenuo leđa, Dok Holidej je rekao smireno i tiho, ali dovoljno jasno da bi ga Mek Fi mogao čuti.

— Mister, taj viski je vrlo dobar, možda najbolji koji sam probao na mojim putovanjima. Može se desiti da ostanem u gradu dok ispijem nekoliko boca.

Rekavši to, Dok se široko osmehnuo Mek Fiju i uputio se ka vratima. Raskrivši leptirasta vrata, izašao je na ulicu, uzeo svog konja vezanog na drugoj strani pored banke i poveo ga nazad u gradsku štalu. Začudenom štalskom momku dao je vođice u ruke, rekao mu da se postara da mu konj bude dobro nahranjen i istimaren, a uz to da mu oprema bude očišćena i dobro čuvana. Sa dolarom napojnice postigao je da štalski momak te obaveze prihvati sa zadovoljstvom. Posle toga, vratio se u glavnu ulicu, razmišljajući sve vreme šta radi Melisa Han. Uprkos onome što je poslednjih dana saznao o njoj, nije mogao a da se s vremena na vreme ne seti kako je bilo one noći u njenoj sobi. Sećao je se dobro kako je ležala ispred njega očiju dignutih prema njemu, kao da je tog trenutka donela odluku da bude samo njegova, bez obzira na sve drugo što se može desiti. Dok Holidej nije nimalo sumnjao da je na isti način gledala mnogo drugih ljudi...

Džef Leonard je ozbiljnog izraza lica pogledao Rogana kada je banakar prateći misis Leonard, ušao u njegovu sobu. Leonard je brzo ustao i prasnuo. — Šta do đavola vi ovde tražite Rogane?

— Došao sam da razgovaram s tobom Džefe.

— Ja za vas nisam Džef Rogane. Ja se zovem Leonard i odsada me samo tako oslovljavajte.

Finč Rogan je rezignirano slegnuo ramenima i stavio svoj šešir na sto u sobi. Pošto je do tog momenta Leonard bio završio večeru, on je odgurnuo stolicu iza sebe i ustao, dajući svojoj ženi znak glavom da pokupi sa stola prazne tanjire. Posle toga, zamišljeno je prošetao po sobi, čekajući da njegova supruga pokupi i odnese prazne zdele.

— O čemu ste želeli da razgovaramo Rogane? — rekao je pošto se njegova žena udaljila.

— Hteo sam da razgovaramo o gradu, o rančevima oko njega, i o tome kako je Harp Mek Fi od mene napravio budalu.

Leonard je digao glavu, pogledao ga, i na njegovom čelu urezala se jedna duboka bora. — Priznaješ da je to tako Rogane? — prasnuo je.

— Pa, moram da priznam, zar nije tako?

Leonard je potvrdno klimnuo glavom. — Naravno da je tako Rogane. Do sto đavola, mi smo te svi slušali. Imali smo poverenja u tebe, sećajući se uvek kakav je bio tvoj otac, sećajući se da je bio čovek od reči. Tvoj otac, došao je i osnovao ovaj grad i u tom gradu te je odgojio, kako smo mi mislili, prema svojim nazorima, kao čoveka nalik sebi. Ali, strašno mi je žao što moram da kažem, da je možda napravio veliku grešku u vaspitanju, u načinu kako te je podigao, jer to očigledno dokazi pokazuju.

Finč Rogan je ozbiljno klimnuo glavom i okrenuvši se verandi rekao. — Jutros je kod mene došao Tom Mahon i ja nisam mogao da mu pomognem. Napustivši svoju kuću, on je otišao iz grada, zaklinjući se da će se za svoj ranč boriti do poslednjeg daha. Razlog što sam pobudio Tomove nade i što sam posle toga morao da ih uništim, leži u tome što sam imao vere u jednu osobu kojoj nije trebalo verovati.

— Zar? — Zar te je neko izneverio? — kratko je izustio Leonard.

— Da, Melisa Han — rekao je Finč Rogan kratko.

Leonard je zabezeknuto pogledao u njega. Izvesno vreme nije govorio ništa, ali se po izrazu njegovog lica videlo da je iznenađen. Zatim je zapitao. — Ti dakle znaš?

— Mislim da znam.

— Pa eto, dobro je i drago mi je što vidiš da su ti se oči ponovo otvorile Finče. Do vruga, možda nije na svom mestu da ja to kažem i možda se to meni uopšte ne tiče, pa otuda ne bi trebalo ni da govorim, ali, mnogo ljudi zna da te je ta devojka uzela pod svoje. U prvo vreme ja nisam obraćao pažnju na to šta žene govore, računajući da su to jednostavno prirodni izlivi ljubomore, budući da je ta devojka bila tako uzbuđujuće lepa i sve ostalo. Ali, kada bolje pogledam, sve to što sam čuo i sve što sam video meni se...

— Šta si ti to video? — zapitao je Rogan napeto.

Leonard je samo odmahnuo glavom. — Bolje bi bilo da o tome ne govorim Finče.

— Bolje bi bilo da govoriš. Ja sam zbog nje izgubio jednog vrlo bliskog prijatelja, čoveka koga sam takoreći obožavao zbog njegove hrabrosti, čovečnosti i karakternog držanja, čoveka sa kojim sam delio dobro i zlo, sa kojim sam često rizikovao i život.

Šum koraka iza njih naveo je obojicu da se naglo okrenu. Finč Rogan je zapazio izraz negodovanja na Leonardovom licu kada je njegova žena ušla u sobu.

Gospođa Leonard je ozbiljnog izraza lica klimnula glavom Roganu i rekla. — Nisam mogla da ne čujem to što ste malo čas rekli mister Rogane, i mislim da je vreme, pošto već pitate i tražite da vam se kaže, da vam neko ispriča kako stvari stoje. — Pogledala je muža i nastavi.

— Žene u ovom gradu nisu ništa gore nego žene u bilo kom drugom gradu na svetu, bar tako ja mislim, i zato ćete razumeti da smo mi s vremena na vreme razmenjivale mišljenja kao što je naše uobičajeno pravo. Budući da ste vi bili naš bankar i kao takav odgovorni za poslove naših muževa, sasvim je prirodno da smo se mnogo interesovale za vaše odnose sa drugim ljudima, i u vezi s tim, interesovale smo se šta te druge osobe rade. Melisa Han nije dobra, nikada nije bila dobra i nikada neće biti. To sasvim otvoreno mogu da vam kažem. Ona je u stvari, ženska Hejza Rendina.

Leonard je tiho izgovorio nešto što je ličilo na psovku očekujući da će Rogan eksplodirati i da će se svim silama staviti u odbranu žene sa kojom je bio vezan. Ali, Finč Rogan je samo klimnuo glavom prema misis Leonard i rekao. — Mislim da ste bili u pravu što ste mi to rekli. U svakom slučaju, hvala vam.

Misis Leonard je trijumfalno pogledala Džefa Leonarda, a zatim se povukla, ostavljajući svog muža da i dalje šapuće reči sebi u bradu. Vlasnik trgovine se naslonio na prozor i zagledao se u noćnu tminu. Posle izvesnog vremena, rekao je tiho. — Pa dakle, šta sada?

— Sada? Tom Mahoni namerava da se bori kao što sam rekao — kazao je Rogan. — Ja ne znam šta će Mek Fi učiniti, ali ako Mahoni i njegovi ljudi obračun prenesu u grad, ja smatram da mi ostali treba ili da ga podupremo, ili, ako ne, bar da se ne mešamo. Nema sumnje da će nastati vrenje oko toga da li da pomognemo šerifu za koga smo glasali, ili da se povučemo i ostavimo našeg sumnjivog izabranika da se sam nosi sa nastalom situacijom. Za ovo drugo rešenje ima dosta razloga, jer kao što znaš, naš šerif

Han najverovatnije nema baš čiste prste u odnosu na Mek Fija.

Leonard se okrenuo mršteći čelo.
— To je već nešto zar ne?

— Biće dosta teško odlučiti se. Ljudi u ovom gradu vaspitani su tako da održe i pomognu održavanju zakona i reda. Tom Mahoni računa da zakon i red u ovom gradu njemu lično više ništa ne znače. On namerava da se odupre Mek Fiju, i ja sa svoje strane kažem da sam s njim saglasan. Mek Fi se nije držao pravila, u suštini, mislim da se nije držao poštenih pravila. On je varao, i od svih nas napravio budale. Samo jedan čovek je prozreo šta se događa, ali i on je stigao suviše doka-
kan.

— Holidej? — zapitao je Leonard.

— Holidej, da. Da sam poslušao više njegovih saveta, ja sada ne bih bio u ovakvoj gužvi. Ali, ja sam tada donosio sam odluke i nisam mogao da se složim s njim. Čak sam se s njim potukao zbog žene koja me je izložila podsmehu i od mene načinila budalu.

Leonard je žalosno odmahnuo glavom. — To se moglo desiti i meni da je samo pokušala i nije mi teško što ti to priznajem — rekao je i osvrnuo se oko sebe da vidi da li slučajno njegova žena to nije čula. Videvši je da sebi na stolici daleko na kraju terase, odahnuo je s olakšanjem i nagnuo glavu bliže ka Finču Roganu. — To je istina Finče, najčistija istina. Da je samo imala potrebu i da je htela, mogla me je vrteti oko malog prsta i naterati me da se zakumem u sve što ona hoće. Ali, zadrži to za sebe. Sada idi kući i odmaraj se i računaj na to da ću razgovarati sa nekim od mojih prijatelja i da ćemo sve detaljno razmotriti. Neću da govorim za njih, to nikako ne bi trebalo da učinim, ali, časne mi reči i ja nisam raspoložen da se potpuno pokorim Mek

Fiju i da mirno gledam kako on davaj ovaj grad.

Finč Rogan je klimnuo glavom i pošao niz stepenice. Na polovini stepenica zastao je za trenutak, zagledao se u grad koji je njegov otac osnovao. Najbolji grad koji je ikad počeo da se gradi, imao je običaj njegov otac da kaže.

Šta taj Holidej radi u ovom momentu — zapitao je Leonard kada je Finč Rogan pošao da se udalji.

Finč je odmahnuo glavom. — Ko zna šta on radi i šta ima na umu? Možda negde jaše, možda traga za nekim putem ili načinom da me prokune.

Zatim se udaljio, idući glavnom ulicom nazad prema banci. Pred bankom je zastao dok mu se u glavi kovitlala zbrka zbunjujućih misli. Rame ga je tupo bolelo ali, on na to nije obraćao pažnju. U glavi su mu se kovitlale misli i o Melisi Han i planovima koje je u trenucima zanosa kovao za nju, ili bolje reći za njih dvoje. Sećao se kako je tih noći ležao budan, nesposoban da se koncentriše na bankarske poslove samo zbog slike njenog lica i tela koja mu je neprekidno lebdela pred očima i onemogućavala mu da čini bilo šta drugo sem da misli na nju. Suisnuo je usne. Sve je dosada bila prošlost...

Zanet u misli, okrenuo se ka vratima banke, ali, kada je to učinio, zapazio je neko kretanje na drugoj strani ulice u blizini kancelarije Harpa Mek Fija. Zagledao se pažljivo dok mu je u isto vreme do ušiju doprlo škripanje točkova karuca. Zatim se na vidiku pojavila Melisa Han, lepršave plave kose zabačena pozadi na ramena, istaknutih okrug-

lastih oblina grudi ispod zategnute bluze. Rogan je izustio kletvu i ostao da je posmatra kako vozi kola prema izlazu iz grada i tek kada je skrenula ka jugu, u pravcu koji je vodio ka Red Roku, on se zapitao zašto vozi kola i zašto izlazi iz grada u to kasno doba noći.

Finč Rogan je pokušao da u tim postupcima nađe neku vezu, ali nije mogao. Sumnjao je malo u ono što mu je misis Leonard rekla, ali, samo zato što je još uvek želeo da u to sumnja. U stvari, sve mu je bilo jasno, pa ipak, nije želeo da veruje u to. Hteo je da sve to čuje od Melise lično, hteo je da bude apsolutno siguran, da ne ostavi ni najmanje prostora za neku grešku kad bude počeo da se bori protiv Mek Fija.

A tada je odjednom doneo odluku. Pogledao je još jednom u pravcu u kome je nestala devojka, a zatim se žurnim korakom uputio iza banke, ušao u dvorište i osedlao svog konja.

Kada je izjahao niz ulicu, i uputio se pravcem kuda je otišla devojka, on nije znao da je i Dok Holidej takođe video kada je devojka izašla iz grada i da je samo čekao da vidi kako će Finč Rogan reagovati na njen odlazak. Rogan nije znao da je, istog trenutka kada je on prešao gradsku među, Dok Holidej pojahao konja i uputio se njegovim tragom.

Dok Holidej je jahao za Finčom Roganom kroz tamnu noć. Mada je njegov konj bio dosta zaostao, on je nastojao da održi dosta veliko rastojanje tako, da niti Rogan niti devojka nisu mogli primetiti da ih

prati. Ali, dok je jahao, zapazio je da je devojka vozila kao pomamna ne pružajući Roganu nikakve šanse da je stigne.

Bila je skoro ponoć dva časa posle njegovog odlaska iz Redemptona, kada je ujahao u grad po imenu Red Rok. Bilo je to malo naselje,

iz saluna koja je prodirala na ulicu, pokazivala da kao i mnogi drugi gradići, i ovaj gradić ima svoj sopstveni život, i da ljudi u njemu žive na svoj način. Primetio je da je Finč Rogan privezao svog konja pred salonom, a nešto dalje nalazile su se karuce Melise Han sa konjem vezanim za privezište.

Dok Holidej je lakim pokretom sišao iz sedla, privezao svog konja za privezište pred trgovinom i laganim korakom pošao trotoarom. Zaustavio se nekoliko koraka od saluna i zagledao se kroz prozor zamagljen prašinom. Kao opreznom čoveku koji je dobro poznao Divlji zapad bilo mu je jasno da mora znati s kim se suočava. Salon je bio mali, uzan i kratak, sa stolovima na jednom kraju i izrezbarenim šankom neposredno pred ulazom ispred leptirastih vrata. Jedan mladi barmen posluživao je pićem Finča Rogana koji je stajao sam pored šanka.

Na drugom kraju, Dok Holidej je ugledao jednu zavesu iza koje su se pri svetlosti svetiljke na drugom zidu nazirale nejasne siluete nekih osoba. Nije bio sasvim siguran, ali je odnekud osećao da jedna od tih silueta pripada Melisi Han.

Ne čekajući više ništa, uputio se ka leptirastim vratima i baš u trenutku kada je stavio ruke na njih, Finč Rogan je završio svoje piće, pomerio svoje previjeno rame i pokre-

tom ruke podigao malo opasač sa revolverom koji je visio na njegovom vitkom struku.

Dok Holidej se sećao da je onog dana kada je prvi put video Finča, on ustrekio četvoricu sam samcat, i bez ičije pomoći. Ali, taj dan bio je dosta davno, i tada je Finč bio zdrav, brz i spreman.

Baš kada je Dok Holidej ušao, Finč Rogan se okrenuo prema zavesi, kao da želi da tamo pođe. Barmen mu je prišao da ga posluži, ali je Dok Holidej odbio da poruči piće. Nastavio je da korača i prišao sasvim do kraja šanka gde se oslonio na laktove. Imao je osećaj da bi trebalo da pozove Finča Rogana, da mu na neki način stavi do znanja da je tu, ali, činjenica da je Finč pratio devojkicu, značila je da želi da vidi nju i da s njom razgovara najverovatnije u četiri oka.

Dok je izvukao revolver iz futrole proverio da li je pun i vratio ga nazad na njegovo mesto. Videvši taj pokret, barmen je zabrinuto namrštitio i bojažljivo upitao. — Do đavola, stranče, da nemate možda nameru da pravite neprilike?

Dok Holidej ga je pogledao hladno. — I ako imam, to nema nikakve veze sa vama, mister. Ako nekim slučajem dođe do pucnjave, vi se jednostavno pružite po podu.

Barmen je pobledo u licu i zabrinuto pogledao u pravcu zavesi na drugom kraju odaje. I Holidej je pogledao u pravcu kuda je barmen bacio pogled, i video kako je Finč Rogan zastao pred zavesom.

— Je li iza te zavesi Rendin? — zapitao je Dok.

Barmen je iznenađeno otvorio usta, i za trenutak nije ništa odgovo-

rio, ali, kada ga je Dok presekao svojim sivoplavim očima, on je promrmljao. — Čuo sam kad je neko izgovorio to ime. Mislim da je taj čovek tu.

— Onda pođite i proverite vaše zalihe pića.

Barmen je krpom za brisanje šanka obrisao oznojeno lice i požurio da se izgubi. Dva puta je zastao kao da hoće nešto da kaže, ali se svaki put predomislio.

Holidej je video kako je Finč Rogan rukom dohvatio zavesu, ali je nekoliko trenutaka zastao, pre nego što je naglo povukao u stranu. Prvo što je Dok Holidej video preko njegovih ramena bilo je divno i u isto vreme zaprepasčeno lice Melise Han. Zatim je video još trojicu koji su sedeli za stolom, dvojicu od njih sa dignutim čašama u ruci, a trećeg sa ledenim osmehom na mrtvački bezizraznom licu.

— Došao sam po tebe Melisa — rekao je Finč Rogan. — Do đavola, ne mogu da dozvolim da u potpunosti uništiš svoj život i budućnost.

Sva trojica koji su sedeli za stolom, pogledali su ga tupo, kao da pred sobom vide mrtvača. Jedan od njih je ispustio čašu, a drugi je odgurnuo stolicu nogom, i počeo da se diže. Treći je i dalje mirno sedeo, usana zategnutih u vučji preteći osmeh.

Tada je Melisa odjednom prasnula. — Kakvo pravo uopšte imaš da me pratiš, budalo? Čisti se odavde pre nego što budeš mrtav.

— Je li on s tobom? — zapitao je nabusito mršavi čovek grubog kožnog lica. Njegova ruka počivala je na drški revolvera, a on je sedeo malo nagnut napred, kao da želi da

prikrije pokret kojim poteže revolver. Mešavina drskosti i samouverenosti blesnula mu je u očima, a tanke stisnute usnice razvukle su se u osneih nalik na zversko keženje.

— Ne nije sa mnom — rekla je Melisa. — Rekla sam ti Berte da sam ovamo došla sama. Mister Mek Fi želi da te vidi. On želi da iznajmi tvoj usluge i što je još važnije, on može da ti pokaže čoveka koji je ubio Hejza.

Mršavi čovek je pažljivo pogledao dvojicu svojih prijatelja pre nego što je izmakao stolicu i ustao. Finč Rogan je sve vreme stajao držeći zavesu, a na njegovom licu ogledale su se sva neizvesnost i nedostatak samopouzdanja koje je osećao. U tom trenutku, Melisa je digla čašu i pljusnula mu sadržinu čaše u lice.

Finč Rogan se zateturao, ustuknuo i počeo da pljuje tečnost koja mu je prodrila u usta i nozdrve. Mršavko se na to zacerekao, priskočio i zgrabio Finča za revere kaputa. Pesnicom je dva puta tresnuo Finča po licu, od čega je Finč odleteo daleko od njega. Do tog trenutka i ostala dvojica su stupili u akciju i izvučene revolvere uperili na Rogana.

— Nemojte biti tako nestrpljivi, gospodo, — umešao se u tom trenutku Dok Holidej.

Sva trojica okrenuli su se da ga pogledaju. Mršavko je stisnuo usne, izražavajući time nastup besne svireposti, i Dok je morao da prizna da je prošlo dosta vremena od kako je na licu nekog čoveka video toliko mržnje. Taj čovek bio je rođeni ubica, zaključio je Dok Holidej.

— To je Holidej! — povikala je Melisa i ustuknula pokazujući prstom u njegovom pravcu. — On je ubio Hejza.

Dok Holidej je pažljivo motrio mršavka, i čuo ga je kako je kroz zube procedio. — Moj je!

Do tog trenutka, Finč Rogan se pribrao od zadobijenih udaraca i ne znajući da se Dok Holidej umešao, jurnuo napred na trojicu protivnika. Jedan od dvojice koji su držali napereane revolvere ispalio je metak. Tane je pogodio Finča u bok, i od udara on se zateturao, dok je drugi okrenuo revolver prema Holideju.

Dok Holidej je u svojoj karijeri revolveraša mnogo puta jahao putevima čiji se kraj završavao negde na But hilu. Tog trenutka, znao je da i sada jaše jednim takvim putem. U magnovenju, odskočio je u stranu i munjevitio ispalio dva hica koji su se slili u jedan. Oba hica bila su smrtonosna. Jedan od napadača pao je pogođen u grlo, a drugome je tane raznelo bradu i odnelo komad lobanje. Zaglušujući pucnji prigušili su dva kratka oštra jauka i tup pad tela koja su se sručila na pod.

Melisa Han je preplašeno vrisnula i zanevši se, udarila o sto, pri čemu je naletela na mršavka Breta Rendina, i izbacila ga iz ravnoteže. Finč Rogan je od udara zrna odleteo do zida i sada je stajao naslonjen na njega lica zgrčenog u bolnu grimasu.

Dok Holidej je ispalio još jedan metak koji je zasekao Rendina po desnom obrazu. Revolveraš je od toga ustuknuo dva koraka, izustio glasnu kletvu, i planuo ponet željom da se sa svojim protivnikom obračuna. Potegao je revolver munjevitim pokretom, i ispalio dva hica. Međutim, bio je brz, ali ne i precizan. Oba hica su promašila. Mada nije bio pogodan trenutak za poigravanje životom Holidej je ose-

tio neodoljivu želju da svog protivnika do kraja obeshrabri. Ispalio je još jedan hitac koji je Rendina okrznuo po drugom obrazu, i iz duboke brazgotine linuo je mlaz crvene krvi. Kada ga je treći metak iz Holidejevog revolvera okrznuo po čelu, i oprljio mu kosu, Rendin je prestao da psuje. Zaneo se i udario glavom o zid, a revolver mu je ispao iz ruke.

Melisa Han je prestala da vrišti i pogledala Rendina sada već sasvim prestravljena. Zatim se okrenula Holideju i kniknula. — Zveri, smrdljivi zveri!

Dok Holidej se međutim nije uznemirio. Lagano je pošao prema njoj. Uplašena njegovim izrazom lica Melisa je ustuknula i saplela se preko jednog od poginulih ljudi koji je virio ispod stola. Uzmičući pred Holidejem udarila je ramenom u zid i jauknula. Dok Holidej nije obratio pažnju na njen jauk, i uputio se preko odaje ka Finču Roganu. Stisnutih usana, da bi prigušio jauk bola, Finč Rogan je stajao naslonjen na zid i oznojenog čela gledao svog prijatelja. Kad mu je ovaj prišao, on je odmahnuo glavom.

— Jesi li ozbiljno ranjen? — zapitao je Dok.

Rogan je slegnuo ramenima. Držao se rukom za desnu stranu grudi i prsti su mu bili rumeni od krvi. Zavoj sa ramena bio mu je spao, i otkrivao ružnu brazgotinu od rani je zadobijene rane. Dok mu je zavukao ruku ispod miške i povukao ga od zida. Rogan je još uvek držao u ruci svoj revolver i Dok je na svom kuku osetio dodir hladnog gvožđa. Osetivši dodir metala, Dok je spustio ruku da ranjenika oslobodi tereta, ali Rogan se iznenada

istrgao iz njegovag zagrijaja, odgrnuo ga i naperio revolver.

— Ne, Melisa, ne! — povikao je. — Nemoj za ime božije, nemoj to činiti.

Dok Holidej se okrenuo. Iza njega, Melisa je opet stajala na nogama a u drhtavoj ruci držala je revolver jednog od poginulih revolveraša. Držala ga je uperenog prema Holideju i stezala ga grčevito obema rukama, tako da su zglobovi na njenim nežnim rukama pobledeli od stiska. U njenim plavim očima gorela je divlja neukrotljiva mržnja.

— Holideje životinjo — viknula je.

Holidej je podigao revolver ne znajući da li da puca ili ne. Nešto u njegovoj prirodi borilo se protiv toga da puca na ženu. Sem toga, kako je on mislio, devojka je bila van sebe, takoreći luda, možda previše uznemirena od straha i bola da bi ga mogla pogoditi. U tom trenutku, grmnuo je pucanj sa Holidejeve leve strane i Finč Rogan je zastenjao i ispustio revolver.

Dok je video kako je mlada žena pala. Ona je klonula po stolu i ostala tako da leži glave položene na drvenoj ravnoj površini, s obema rukama još uvek stiskajući tešku dršku revolvera. Zatim je za trenutak digla glavu, i Holidej je spazio u njenim očima izraz mržnje, zlobe i rešenosti na osvetu. Grč smrti izobličio je njeno lice, odneo sa njega svu lepotu koja je toliko mučila mnoge ljude. Pred Holidejevim očima ona se pretvorila u ružnu ženu, u osobu iza koje je nestalo sve drugo sem mržnje. Pokušavala je bez uspeha da dignu revolver, ali sve što joj je pošlo za rukom bilo je da dva puta povuče okidač i ispali

dva hica u ravnu površinu drvenog stola. Iza nje u tom trenutku pokrenuo se Bret Rendin.

Rogan je priskočio i prihvatio Melisu da ne bi pala na pod. Sve vreme, Holidej je posmatrao Rendina koji je počeo da se miče i sračunavao vreme koje će ovome biti potrebno da se potpuno osvesti. Znao je da ga nije teško ranio, jer to nije ni hteo. Želja mu je bila da Breta Rendina ima živog. Svi njegovi planovi zavisili su od tog čoveka. Na neki način, shvatao je da je njegov obračun sa Rendinom prouzrokovao smrt Melise Han.

Rogan je prigrlio Melisino telo i očajnički se zagledao u nju. Na njegovom licu ogledali su se žalost, očajanje i neizrecivi jad.

— S obzirom na društvo u kome se kretala, Finče, ovako nešto desilo bi se pre ili posle — rekao je Dok Holidej. — Ostanj ovde i sahrani je. Videćemo se u Redemptonu kod tvoje kuće.

Finč ga je pogledao zbunjeno, kao da ne shvata šta se desilo, i nije odgovorio odmah. Dok Holidej je, međutim, pokupio sa poda revolvere i bacio ih kroz prozor. Zatim je izašao iz separea, vratio se nazad u salun gde se u međuvremenu ponovo našao barmen. Kada se Dok pojavio iz separea, mladi čovek ga je pogledao očima okruglim od straha. Dok, međutim, nije pridavao nikakvog značaja njegovim osećanjima. Mirno i pribrano prišao je šanku i izvadivši iz džepa metalni novčić stavio ga na uglačanu ploču. — Vama je potrebno jedno piće da se povratite, mister. Kada ga budete popili, recite Rendinu da sam ja ustreljio dvojicu njegovih prijatelja i njegovog brata. To se desilo u Redemptonu gde se sada iz ovih stopa vraćam.

Recite mu da ću biti tamo. Može me pratiti, a ne mora, ako mu to nije volja. U svakom slučaju ja ću biti tamo.

Holidej je pošao da izađe iz saluna, ali ga je Finč Rogan dozvao. — Sto mu gromova Dok, šta sad opet imaš na umu?

Dok Holidej se upola okrenuo i pogledao ga, a izraz njegovog lica nije se promenio sve dok mu se pogled nije zadržao na Melisinom mrtvom telu. Lice joj je bilo zamrljano kapljicama krvi a na sredini njene bluze širila se velika rumena mrlja. Odbacio je od sebe pomisao kako je njeno telo izgledalo samo jedan dan ili dva pre toga, odbacio je pomisao kako je ta žena privlačila želje mnogih ljudi. Sada je sve bilo izmenjeno, sada je ona bila samo prizor ružne smrti.

— Hoću samo da ti kažem jednu reč Finče, a posle toga odlazim. Taj mršavi čovek koji leži na podu je brat Hejza Rendina jedan prevejani ubica kao što je i on bio. Sem toga, on je čovek ucenjen, za njim je raspisana poternica.

Finč Rogan ga je zabezeknuto pogledao, a onda se njegov pogled ponovo spustio do Melisine glave koju je još uvek držao u svom naručju. Ne gledajući ga više, Dok Holidej je izašao iz saluna i vinuo se na svog konja. Nekoliko radoznalaca koji su se nalazili oko saluna ljubopitljivo su ga pogledali, ali mu niko nije rekao nijednu reč.

Sada je sasvim dobro znao kakve je vrste grad Red Rok. Bio je to grad u kome su ljudi kao što je Bret Rendin i njegovi saučesnici mogao da nađe utočište. Bio je to grad, Dok Holidej je dobro znao, koji njemu nije odgovarao. Poterao je svog konja i napustio ga...

Dok je nervozno šetao po svojoj kancelariji u glavnoj ulici, često pogledajući u pravcu Lutera Hana, na licu Harpa Mek Fija ogledao se izraz zabrinutosti.

Melisa je otišla u Red Rok pre osam časova da tamo nađe Breta Rendina. Mek Fi je bio sasvim siguran da je niko nije sprečio da napusti grad, i nije video nikoga da je pošao za njom. Ali, ipak je bio zabrinut. Luter Han mu je rekao da je potrebno samo dva časa da se stigne do Red Roka. U normalnoj računici, to je značilo da za odlazak i povratak treba četiri časa. Prema tome, sa razlogom se pitao što je radila toliko dugo vremena, odnosno, zbog čega se zadržala?

— Do vraga, proveriti još jedanput Lutere — prasnulo je Mek Fi. — Odjahi na brežuljak i čekaj je da se pojavi.

Han je namrgođeno pogledao svoje čvrsto stisnute šake. Bio je spreman da učini sve drugo, samo ne da jaše i da ode na brežuljak. Sve vreme od izlaska sunca imao je duboko u duši neki osećaj da nešto nije u redu. Ali, pod Mek Fijevim zapovedničkim pogledom on je popustio, provukao je svoje glomazno telo kroz dovratke i izašao na ulicu.

Zastao je kao ukopan kada je video da iz pravca Red Roka dolazi neki nepoznati konjanik. Iz lica mu je nestalo poslednje kapi krvi i upola se okrenuvši rekao je čoveku iza sebe. — Bolje bi bilo da pogledaš ovamo Harpe.

Mek Fi je zapazio nesigurnost u njegovom glasu i požurio da izađe. Kada je video usamljenog konjanika, on se upitno namrštitio. — Poznaješ li ga? — rekao je.

— Nisam sasvim siguran, ali, mislim da je to Rendin — rekao je Han.

Posle nekoliko trenutaka, na Hanovom licu nestalo je svake neizvesnosti. Rekao je — jeste, to je Rendin.

— Do đavola, šta mu se to desilo? izgleda kao mrtvac.

— Čini mi se da je teško ranjen — rekao je Han. — Možda bi trebalo da ga pustimo da skonča.

— Nikako! — povikao je Mek Fi — daj ga ovamo, vrag te odneo. — Dovedi ga ovamo unutra. Jeste ranjen, ali još uvek nije mrtav, prema tome, možda ga još uvek možemo upotrebiti. Ako neki čovek može da sedi u sedlu, on još uvek može i da puca.

Mek Fi je pohitao nazad u svoju kancelariju i sa stola dograbio jednu flašu sa viskijem. Otvorio je potegao dobar gutljaj i vratio flašu na sto. Čuo je kakko pred vratima Han nešto govori, i učinilo mu se kao da čuje nečiji slab odgovor. Posle toga čuo je sasvim jasno. — Pusti me da ti pomognem Brete.

Začula se psovka izgovorena promuklim glasom, a onda škripanje sedla i konačno naporno Hanovo stenjanje. Trenutak kasnije, začulo se zveckanje mamuza, i u sobu je laganim, tromim korakom ušao jedan visok, mršav čovek s okrvavljenim obrazima i kapljicama i grudvicama krvi u kosi. Taj čovek pogledao je Mek Fija divljačkim pogledom i taj pogled crnih očiju ujeo je Mek Fija strašnije od ujeda otrovnice. Mek Fi je odjednom postao nervozan i nesiguran u sebe.

— Ti si Mek Fi? — rekao je promuklo.

Mek Fi je samo klimnuo glavom.

— Ti si bio najmio mog brata Hejza.

— Da.

Mek Fi je uzeo flašu sa viskijem i pružio je pridošlici. Bret Rending je uzeo flašu, odgurnuo ga i posadio se u stolicu. Potegao je dobar gutljaj, zatim još jedan, a posle toga obrisao usne. Zatim je ledenim pogledom duže posmatrao Mek Fija pre nego što je napravio čašicu od šake, nasuo u nju izvesnu količinu viskija i prosuo je sebi na krvlju zamazanu kosu. Mek Fi se uzvrpoljio, a Rending ga je i dalje drsko posmatrao svojim crnim i zlokobnim očima. — Očisti mi ranu, mister — rekao je mirno.

Mek Fi je ustuknuo korak nazad, i namrštio se s izrazom gađenja na licu. Zatim je klimnuo glavom i pozvao Hana, a zatim mu bacio u ruke jedan ubrus.

Ali, Bret Rending je zapovednički digao svoj dugačak prst i uperio ga na Mek Fija, rekavši grubim glasom. — Ne on, nego ti, mister. — Povraća mi se od samog pogleda na tog bednog šerifčića. Dobio sam obaveštenje od Hejza o njemu, a i o tebi, i sada, pošto je Hejz mrtav, možda zahvaljujući nekoj vašoj greški, ja ću preuzeti komandu. Očisti me lepo i pazi da me ne povrediš više nego što moraš, ili, časne mi reči, prosviraću ti kuršum kroz stomak.

Mek Fi je progutao vazduh i ruke su mu zadrhtale. Ali, nije mu ostalo ništa drugo nego da se pokori, i zato je uzeo ubrus od Hana, natopio ga viskijem i počeo pažljivo da briše usirenu krv sa Rendingove kose i čela. Pošto je to završio na Rendingovo zadovoljstvo, Mek Fi je obrisao krv sa njegovih obraza, šišteći vazduhom kroz stisnute usne pri pogledu na

duboke brazgotine i kožu oprljenu kuršumima.

— Šta se to, do vraga, desilo? — uspeo je da promuca.

— To je delo čoveka, koji se zove Holidej — rekao je Rending. — Desilo se da me je iznenadio u Red Roku, dok sam u salunu sedeo sa Hejzovom ženskom. Dvojica mojih prijatelja su ostali mrtvi. Holidej nije čak ni okrznut, na njegovu sreću, ali uskoro će biti.

Bret Rending je ustao, uzeo flašu i ponovo potegao dobru količinu viskija. Ovaj put je prethodno promućkao viski u ustima, i ispljunuo ga na prozor, gledajući kako se mlaz tečnosti sliva niz okno zamrljano prašinom. Han je pažljivo posmatrao Mek Fija, očekujući da od njega dobi neku instrukciju kako da se ponaša, ali je Mek Fi izgledao samo zabrinut, zabrinut više nego što je bio ikada u životu, i sada više nije mislio ni o Luteru Hanu ni o bilo kom drugom, sem o samom sebi.

Rending je počeo da šeta gore-dole po sobi, držeći sve vreme njihove poglede prikovane na sebi. Neobrijan, izgreban, smrknutog lica, izazivao je i u Luteru i u Mek Fiju neprijatan osećaj hladnoće i straha.

— A sada — rekao je najzad Rending posle nekoliko minuta šetanja — kako se desilo da je Hejz ubijen? Recite mi tačno istinu od reči do reči.

— Holidej ga je ustrelio — požurio je Mek Fi da odgovori.

— To sam već čuo, prokleta buda! — dreknuo je na njega Rending. — Pitam te sada kako. Hejz je bio brži i bolji na revolveru od bilo kog čoveka, prema tome, Holidej ga je svakako ubio s leđa ili iznenada, je li tako?

Mek Fi je pogledao Hana koji je pošao da uzme bocu sa viskijem. Njegova ruka se već pružala prema boci, kad je Bret Rendin zamahnuo rukom, odgurnuo ga i pritisnuo ga na zid.

Rendin je čvrsto držao šerifa i gledao kako u njegovim očima raste izraz straha, a onda je, ocenivši da ima posla sa pravim čovekom, rekao ledenim glasom. — Ti ćeš mi reći šta se desilo. Brbljivci kao što si ti, nemaju hrabrosti da lažu. Reci pravu istinu, inače će te odneti vrag!

Han je uplašeno klimnuo glavom, pročistio grlo, liznuo osušene usne i počeo. — Holidej je bio u salunu, i Hejz je tamo došao za njim. Svi smo bili tamo, mister Harp, ja, moja kći, skoro svi stalni posetioци saluna. Hejz je izazvao Holideja i neka me nosi vrag, ako i sada znam kako se to desilo. Obojica su potekli u istom trenutku, ali Hejz nije uspeo da ga pogodi.

Bret Rendin je pobledeo u licu kao smrt. Dograbio je Hana za gušu, još čvršće ga pritisnuo uza zid i dok se ovaj borio da dođe do daha, levom rukom ga tri puta udario po licu. Han se tada trgao, odgurnuo ga od sebe i Rendin je grunuo na Mek Fija koji se od udara pružio po zemlji.

Bret Rendin još nije bio povratio ravnotežu, a Han je jurnuo na njega pljujući krv koja mu je curila iz razbijenih usana. Ali, pre nego što je stigao da ga uhvati, Rendinov revolver se uperio na snažnog šerifa i ko zna da Han tog trenutka ne bi završio život, da Mek Fi nije bio dovoljno priseban da poviče. — Do đavola Rendine, šta je s tobom? Mi smo te pozvali da dođeš, ne zato da se obračunaš sa nama, nego zato što je Holidej u gradu. Okreni svoju mržnju prema njemu, i ja ću ti za

to još i platiti. Platiću ti takođe da ostaneš ovde, ali, pod uslovima koje ja budem odredio. Pre svega, moraš da kontrolišeš sebe i paziš šta radiš.

Bret Rendin se okrenuo cedeći psovke kroz stisnute zube. Mek Fi je video da mu se prst na okidaču zateže, i stao je drhteći od straha.

— Ja sam grad spetljao za sve četiri, ali još postoji otpor — rekao je brzo. — Ja sam tebi potreban isto toliko kao i ti meni. Sve je onako kao što je Han rekao. Tvoj brat je bio pobeđen. Ali, to ne znači da i ti moraš biti pobeđen.

Rendin ga je trenutno presekao pogledom, ali odmah zatim je Han, i sam bled u licu rekao. — To je tačno, neka te vrag nosi ako pucaš. Ti si nama potreban, a mi smo potrebni tebi. Cilj nam je da Holideja uklonimo s puta, a to je, koliko mogu da shvatim, i tvoja želja. Ja opet, želim da mi se moja kći vrati živa i zdrava i...

— Devojka? — zapitao je Rendin tmurno. — Kakva đavolja devojka?

— Melisa, devojka koja je obično bivala sa tvojim bratom.

Rendin je na to odmahnuo glavom. — To što želiš, neće moći da se ostvari. Ona je mrtva i leži tamo u Red Roku. Mislim da je Holidej ustreljio i nju.

Han se sa nevericom zagledao u njega, a onda počeo da odmahuje glavom. — Ne — rekao je. — To ne može biti.

— To je tačno — rekao je Rendin ravnodušno.

Han se okrenuo, odgurnuo flašu sa viskijem sa stola i kao oluja se ustremio ka vratima.

Harp Mek Fi mu je doviknuo. — Gde si se do đavola uputio Lutere. Hteo si da kažeš Rendinu...

Ali, Han je izašao. Tresnuo je vrata za sobom i skrenuo desno trotoarom. Išao je kao ošamućen, naleteo na jedan stub sa natpisom firme, odbio se od njega, zatim teturajući nastavio dalje odmahujući glavom. Zastavio se pred salunom, naslonio se za čas na leptirasta vrata, a onda grunuo unutra, tražeći pogledom čoveka koga je znao da mora ubiti.

Pošto je Han bio otišao, Harp Mek Fi je rekao. — Pa, tako je to, sve je ispalo kako nismo očekivali.

— Nije to ništa — iscerio se Rendin. — U svakom slučaju, još nisam video nijednog šerifa, koji je vredio toliko da se za njim pljune. A sada, reci mi, kakav je to posao, što treba da aranžiramo Mek Fi?

— Tu smo ti i ja. Meni su potrebni pomoćnici. Potreban si mi ti i potrebni su mi svi ljudi koje možeš okupiti. Vreme je kratko, ali, računam da mogu odložiti poduhvate za nekoliko dana, toliko u najmanju ruku. Ja ću morati da se negde prikrijem. Za to vreme, ti možeš čekati svoj trenutak, vrebati Holideja da dođe u pogodnu situaciju, a onda ga možeš slistiti. Posle toga, čim pribaviš nove ljude koji ti mogu pomoći, mi ćemo grad uzeti pod svoje.

— A Han? — zapitao je Rendin mahnuvši rukom prema otvorenim vratima.

Mek Fi se kiselo osmehnuo. — Šta me briga za njega? Neka radi šta hoće. Mislim da bi bilo zgodno da pođeš za njim i da pričekáš dok on naleti na Holideja. Meni je svejedno koji će ga od vas dvojice srediti.

— Meni nije svejedno — prasnua je Rendin i prošetao nervozno po sobi. Zastao je na vratima i zagledao se u grad, dok je u njemu još uvek besnela oluja revolta. Zatim je izašao idući Luterovim tragom u pravcu centra grada.

Luter Han je ušao u zgradu zatvora kao čovek koji ne oseća ništa šta se oko njega događa. Mrmljajući sve vreme kletve sebi u bradu, naleteo je na pisaci sto. Polegao je po njemu i čvrsto zagnjurio glavu u šake, zureći slepo u prljavu dasku pisaćeg stola. Na jednoj strani, ležala je gomila zgužvanih poternica, a na drugoj olovka i nekoliko komada čistog papira. Celo njegovo telo bilo je napeto kao violinaska struna, dok je u očajanju pokušavao da se seti gde je i šta je pogrešio.

Melisa je bila dobra devojka. Možda malo neobuzdana, ali u osnovi dobra, jedna od onih žena koja je znala i umela da se dobro snalazi na svom putu ako bi joj neko pre toga ukazao na zamke i opasnosti na koje može naići. Učila je dobro i sve donedavno postupala je striktno po njegovim uputstvima i držala se svega što joj je on govorio.

Tada je najpre naišla na Finča Rogana. Luter Han je morao da prizna sebi da od samog početka nije bio previše zadovoljan tim njenim druženjem. Bez obzira na njegovo uglađeno ponašanje i pažljivo određen ton i stav prema klijentima, Rogan je njemu izgledao kao čovek koji je nekada bio nešto sasvim drugo od onoga što je sada, možda čak pustolov i revolveraš. U Melisinin rukama on je omekšao, ali je u njemu uvek bilo neke prikrivene krutosti koje sen Han pribojavao, očekujući da će se to jednog dana otkriti i izbiti kao erupcija vulkana, i da će se tek tada ispod glatke površine pojaviti pravi Finč Rogan, čovek koji donosi neprilike.

Han je došao do zaključka da je razvoj događaja usledio zahvaljujući greški Harpa Mek Fija, možda njegovim brojnim greškama. Mek Fi

je bio taj koji je kovao planove, on je doveo Hejza Rendina da radi za njega, pružio je Hejzu Rendinu šansu da zavrti mozak njegovoj kćeri. Činjenica da se Melisa zagledala u Hejza i ranije je već dovela do rasprave između njega i njegove kćeri. Ali, kao i obično, ili u najmanju ruku kao što se u poslednje vreme događalo, Melisini argumenti su preovladali. Hanove ručke ostale su vezane.

Uspravio se, i počeo da hoda gore-dole po odaji. Ta soba koju je dobro poznao, sada mu je izgledala manja, činilo mu se da ga zidovi pritiskuju. Bilo mu je teško da diše. Obrisao je znoj sa čela i stao.

Mrtva... Melisa je bila mrtva. Nije mogao da veruje u to. Nije želeo da veruje u to. Dok ona nije porasla i dok nije došla da zatraži njegovu pomoć i uputstva kako da ide kroz život, život mu je malo značio. Osećao je da je na neki način izdao. Njegove lične ambicije isprečile su se između njih dvoje. Bio je možda neobazriv, u stvari nešto još gore, nisu ga dovoljno interesovale njene navike, njeno kretanje i njeni odnosi sa ljudima. Odjednom je shvatio da sve ono što je za nju učinio nije bilo dobro, da je to prisnudila da pođe putem kojim nijednu ženu dostojnu poštovanja ne bi trebalo usmeriti. Od samog početka njenog boravka u ovom gradu, Melisa nije imala nikakve šanse. Za to nije trebalo optuživati Hejza Rendina. Harp Mek Fi je bio putovođa i tvorac svih grešaka koje je Melisa napravila. I Holidej... Luter Han je duboko udahnuo vazduh i digao glavu. Zagledao se kroz otvorena vrata na ulicu. Tamo je sve bilo tiho. Tamo napolju bio je njegov grad. Sve vreme bio je dosta sre-

ćan i zadovoljan životom kojim je u njemu živeo. Izvestan broj ljudi možda mu nije verovao, ali za većinu građana, on je bio prihvatljiv, bio je šerif od poverenja. Međutim, možda je ipak učinio jednu grešku. Pružio je Mek Fiju mali prst, zatim mu je dozvolio da uzme celu ruku, a sada je taj isti Mek Fi uzео sve. Mek Fi je konačno zavladao gradom.

Han je ljutito glasno opsovao i vratio se nazad do pisaćeg stola. Otvorio je fioku i otuda izvadio svičenu maramicu koja je bila jedini poklon što mu ga je Melisa dala u toku njegovog života. Prineo je ustima i poljubio je, udišući pohlepno njen miris. Nije mogao da se seti ničega što je tako čisto i tako slatko mirisalo. Stavio je maramicu u džep košulje znajući šta mora da učini.

Izvukao je revolver i proverio je da li je pun, a zatim ga vratio u futrolu. Čak i sada, kada je bio odlučio kakav korak da preduzme, još uvek se dvoumio. Osvrnuo se po odaji, pogledao zidove svoje kancelarije znajući odnekuda ili možda predosećajući da ih možda više nikada neće videti. Sada mu to više nije ništa značilo. Ceo njegov život bio je jedna velika zbrka. Melisa je bila mrtva, i on nije imao nikoga više za koga je makar najmanje mario. Ubiće Dok Holideja, a posle toga raščistiće sve račune sa Mek Fijem. Ma šta se s njim posle toga desilo, nije smeo dozvoliti Harpu Mek Fiju da se jeftino izvuče, da smišlja i sprovodi zločine, da ujeta kao zmija iz potaje, i da posle toga živi udobno kao pravi bogataš. Za Rendina nije davao ni prebijene pare. Ljudi kao što je Rendin kad tad naići će na nekoga suviše velikog

za njih. Na nekoga ko je brži i spretniji. Po svoj prilici da će Rendin naleteti na nekog lovca ucena, ili nekog šerifa, ili na nekoga ko ga je u nekom momentu suviše žestoko oćepio. A onda će Bret Rendin, kao i njegov brat, istrnuti na groblju, što je u krajnjoj liniji i zaslužio.

Luter Han je još jednom obuhvatio pogledom zatvorsku zgradu, ovoga puta još temeljnije nego prvi put. Slab smešak razvukao mu je stisnute usne i izmenio masku ozbiljnosti na njegovom licu. Obrisao je znoj sa čela, čvrsto stisnuo zube, i dok mu je u glavi bubnjao jad, izašao je napolje i krenuo trotoarom.

Dok Holidej je stajao na prozoru banke i posmatrao šta se događa na ulici. Primorao je činovnika banke da ga pusti unutra pre početka radnog vremena, i sada je čekao i motrio na ulicu. Video je kad je Rendin dojahao u grad, i video je kad ga je Han dočekao. Sada je video kako je Han smrknut kao olujni oblak izjurio napolje.

Holidej je otvorio vrata sa namestom da izađe napolje, pođe za šerifom i proveri šta hoće, kada je spazio Rendina koji je dolazio za njim. Sasvim na kraju, primetio je Harpa Mek Fija koji je stajao na vratima svog ureda i češkao se po obrvi. Dok Holidej je sačekao dok nije video da je Han ušao u zatvorsku zgradu, a onda je izašao iz odaje i zastao na trotoaru. Rendin, međutim, nije otišao do samog zatvora, već je ostao nekih stotinu metara dalje niže, naslonjen na stub na koje je visila firma trgovine, sa cigaretom koja mu je visila na tankim usnama.

Bio je to, Holidej je razmišljao, dan kao i mnogi drugi koje je doživio, s atmosferom napetosti koja je mučila svakoga, ali za njega taj

dan je imao pravac ka jednom kraju sasvim jasnom i bistrom, kao plavetnila neba iznad njega.

Namestio je bolje opasač oko pojasa, izvukao revolver i vešt看 pokretom ruke okrenuo burence da bi proverio, da li je pun. Bio je sasvim uveren da su Han i Rendin udruženi, da rade zajedno, tako se Han udružujući se sa poznatim ubicom, sa čovekom za kojim je izdata poternica, potpuno obelodanio i pokazao kakvoj vrsti ljudi pripada. Mek Fi je kao i obično čekao svojih pet minuta, ponašajući se po svojim sopstvenim brižljivo sračunatim pravilima. Od Finča Rogana nije bilo ni znaka, ali, u tom momentu, Holidej nije ni želeo da se Finč Rogana nađe negde u blizini. Nije takođe želeo da se Tom Mahoni pojavi i da na taj način još iskomplikuje stvari. Želeo je da bude sam dok ne svrši sa Bretom Rendinom.

Za Doka Holideja, Rendin nije imao nikakvog značaja sem kao čovek sa kojim će uskoro morati da se sukobi. Pa ipak, razmišljao je o njemu kao o živom biću koje bi u drugim okolnostima zasluživala da živi kao i ostali ljudi. U tim mislima, uputio se trotoarom, laganim ležernim koracima, kao čovek koji želi da šetnjom ispuni svoju dokolicu.

Dok se idući laganim korakom približavao salunu, Dok Holidej nije ni o čemu razmišljao. Trenuci pred obračun bili su za njega vreme bez osećanja. Pa ipak, negde u dubini duše, nejasno je osećao da je Finču Roganu učinio uslugu koju je trebao da učini. Uklonivši Hejza Rendina s ovog sveta, odužio se Tom Mahoniju za ljubaznost i prijateljstvo koje mu je ovaj ukazao. Sišao

je sa trotoara i okupan zracima sunca uputio se ka Rendinu.

Zastavši na sredini ulice, sa malo raširenim nogama, rekao je kristalnim glasom — Rendine!

Rendin se trgao i naglo okrenuo. Pogled, njegovih crnih očiju preleteo je preko ulice ka mestu odakle je čuo poziv. Nekoliko kratkih trenutaka činilo se kao da nije sasvim siguran, a onda su se njegove grudi napele pod plimom strahovite mržnje.

— Holidej? — zarežao je kroz stisnute zube.

— Čekam te već izvesno vreme, Rendine — rekao je Dok Holidej. — Desilo se nekim slučajem da je tvoj brat naišao na mene, ali iz tog susreta nije izašao živ.

Holidej je video da su u tome trenutku Džef Leonard i još četvorica građana izašli na ulicu iz Leonardove trgovine. Kada su videli njega i Rendina kako stoje na ulici jedan nasuprot drugome, zastali su kao omađijani.

— Sreli smo se, i on je pao mrtav, Rendine, od mog revolvra — nastavio je Dok Holidej. — Pokazalo se da nije dovoljno brz. Mislio je da je brz, ali nije bio. Verujem da ni ti nisi. I zato ću ti dati šansu za nešto drugo. Pružiću ti šansu da osetiš konopac oko vrata. Odbaci revolver.

Rendin se nekako čudno trgao, učinio je pokret brz, ali skoro neprimetan, njegova ruka se munjevito pružila ka dršci revolvra i njegov pištolj je poletio iz futrole. U tom trenutku, tane iz Holidejevog revolvra pogodio ga je usred grudi i odbacilo ga je tako da se pružio po zemlji. Ali, čak i tada, bandit je prizvao u pomoć svu zlobnu, duboko usađenu mržnju i odlučnost ljudi

kakav je bio Rendin. Njegov revolver nastavio je da klizi iz futrole sve dok crni metal nije zasijao na sunčanim zracima. Kroz usne izkežene u grč bola, dopiralo je nešto nalik na rezanje i prigušene psovke.

Tada je Dok Holidej shvatio da nema drugog izbora i njegov drugi metak okončao je Rendinov život.

U tom trenutku, iz zatvorske zgrade sa revolverom u ruci istrčao je Luter Han. Ugledao je Doka Holideja i pohitao prema njemu, a Holidej je, videvši njegovo od besa iskrivljeno lice, shvatio da Hana više ništa ne može zadržati. Prestojao mu je još jedan obračun u kome jedan od učesnika nije mogao da očekuje ništa dobro.

— Proklet da si Holideje, ona je bila samo jedna devojka! — povikao je Han dolazeći.

— Da je bila rođena u porodici nekog drugog čoveka, Hane, ona je možda mogla biti fina i dobra časna žena. Ti si je upropastio, i s tobom je sada svršeno.

— Ne, s tobom je svršeno Holideje. Tako mi bog pomogao.

Han je pritisnuo obarač i opalio. Dok Holidej mu sve svesno pružio tu prednost, Čvrsto je verovao da u stanju u kome se Han nalazio on neće moći da cilja kako bi inače umeo. Tako se i desilo. Tane je zviznulo pored Dokovog levog ramena i zarilo se u zid trgovine iza njega. I to je bio poslednji metak koji je šerif Han opalio. Dok Holidej je pošao prema njemu prvi put mrzeći čoveka koji pred njim stoji, mrzeći ga zbog onoga što je od sebe stvorio, zbog onoga što je izdao. Melisa je bila mrtva. Nije više bilo mogućnosti da ona bude povređena. Ali, bilo je mogućnosti kazniti Hana, kaz-

niti ga za greške koje je učinio, kazniti ga za prekršenu zakletvu koju je dao. Iznad svega, kazniti ga što je dopustio, a delimično i učinio da jedna mlada i vrlo lepa devojkica upropasti život zbog njegovih sebičnih ciljeva.

Holidej je pritisnuo okidač. Njegov revolver je grmnuo.

Han je osjetio kako ga je tane kao neki ogroman čekić udarilo u grudi. Za trenutak je zastao kao ukopan. Zatim je pokušao da učini još jedan korak pucajući iz pištolja sa kuka, ali su njegovi kuršumi prošli ili sa jedne ili sa druge strane njegovog cilja, i nijedan nije pogodio Doka Holideja.

Dok je čvrsto stajao nogu ukopanih u zemlju. Han je bio ošamućen, skoro bez svesti, na samrti. Pao je na kolena, ali je i dalje nastavio da puca, sve dok mu revolver nije ostao prazan. A tada je sa poslednjim naporom snage njegovog umirućeg tela zamahnuo revolverom iznad glave i bacio ga. Revolver je pao u meku prašinu i ostavio nekoliko nepravilnih rupa, a Dok Holidej je vratio svoj revolver u futrolu. Odmah zatim, Han je pao licem okrenut zemlji.

Holidej se okrenuo i pošao nazad ulicom, ostavljajući iza sebe drva mrtva tela. Već je bio stigao u blizinu Mek Fijeve kancelarije, kada je u grad upao Tom Mahoni sa gomilom nepoznatih konjanika. Holidej je izašao na sredinu ulice i mahnuo Mahoniju da zaustavi konja. Kao po komandi, svi konjanici su zategli vođice, konji su ukopali noge u mestu, i oblak prašine obavio je celu grupu. Mahoni je pogledao iza Holideja, ugledao leševe na ulici i gomilu koja se okupljala, a onda pažljivije pogledao Doka.

No, pre nego što se mogao ma šta da kaže, Holidej je rekao. — Čekajte ovde.

Mahoni je nameravao da nešto kaže, ali ton pustolovljevog glasa naterao da ga začuti i poslušati. Mahnuo je rukom svojim pratiocima da stanu.

Dok Holidej je laganim korakom prišao vratima Mek Fijeve kancelarije i našao vrata zaključana. Zakucao je, i kada nije dobio nikakav odgovor, povukao se nekoliko koraka nazad, i jednim udarcem noge razvalio vrata koja su se u komadima sručila u unutrašnjost odaje.

Harp Mek Fi je sedeo za stolom i gurao neke papire u malu kasetu. Digao je glavu potpuno prestavljen.

— Kao što vidite, imate posetioce Mek Fi — rekao je Dok Holidej. — ljude koji bi želeli sa vama da razgovaraju o odlaganju isplate dugova.

Mek Fijevo lice bilo je belo kao košulja koju je imao na sebi. — Ne možete mi ništa — prostenjao je. — Zakon je na mojoj strani, i ako nešto pokušate, bićete kažnjeni kao zločinci.

Dok Holidej mu je prišao, pružio ruke, dohvatio ga za revere košulje, i povukao ga preko stola. Papiri su se razleteli po celoj odaji. Dok ga je odvuкао do ulaza i snažno ga gurnuo na ulicu. Videvši mrskog prevaranta Tom Mahoni je uzeo konopac sa svog sedla i napravio omču. Zavitlao je omču iznad glave, ali sve vreme nije rekao ni reči. Mek Fi je koprcajući se ustao na noge i drhteći celim telom digao ruke iznad glave kao da želi da se od nečega zaštititi.

— Ne — rekao je. — Vi ste svi poludeli. Meni nije potreban prokleti

grad. Ne treba mi ni parče od nje-ga.

— To onda znači da si voljan da vratiš nazad založnice na imanje ovih ljudi, Mek Fi — rekao je Dok. — Znači li to da si spreman da ih ostaviš na miru?

Mek Fi se okrenuo prema Holideju pogledao ga i nervozno liznuo usne. Na njegovom debelom licu pokazala se neodlučnost. Ali, Tom Mahoni kao da je to čekao. Bacio je zamahnuti konopac i omča se namakla oko Mek Fijevih ramena. Špekulant je ustuknuo, ali Mahoni je trgnuo konopac i oborio ga na zemlju.

— Moraćeš to da učiniš ovako ili onako, milom ili silom — rekao je Dok Holidej.

Među ljudima koji su jahali iza Mahonija bio je i Finč Rogan. Vidjevši šta je rančer uradio, bankar se namrštitio kao da ne odobrava njegovu akciju. Ali, kada je Mek Fi pogledao prema Roganu, shvatio je da od njega ne može očekivati nikakvu pomoć. Klonuo je ramenima i predao se. — U redu, potpisaću — promucuo je s mukom. — Ne du-guješ mi ništa Mahoni.

Tada je idući laganim korakom ulicom, došao Džef Leonard noseći u ruci metalnu zvezdu. Kada je pružio Holideju, na metalu je odblesnuo zrak sunca.

— Hanu ova zvezda više neće trebati. — Bilo je sve što je rekao.

Dok Holidej je pogledao pruženu značku, a zatim Rogana. Njegov prijatelj mu se osmehnuo i rekao. — Vreme je da se skradiš i da napus-

tiš pustolovan život. Mada mislim da to neće biti baš jednostavno za nas. Moraćemo naći nekoga ko će paziti da se suviše ne uvučeš u srca žera, mister.

Dok Holidej mu je uzvratio osmeh i uzeo pruženu značku. Nekoliko puta je okrenuo u rukama, a zatim je bacio u vazduh. Pre nego što je zvezda pala na zemlju on je munjevito potegao revolver i opalio. Probušeni komad metala je odleteo daleko u vazduh i pao u prašinu.

— Mislim da nećeš imati potrebe da tražiš čuvara koji će ženska srca čuvati od mene, Finče. Kao što vidiš, još uvek sam dovoljno brz i precizan, a sve dok tako bude, ja nemam potrebe ni želje da se skrasim. Tebi i ovim ljudima zahvaljujem na počasti koju mi ukazujete, ali i sam znaš da meni ovde nije mesto.

Rogan je zaustio nešto da kaže, ali ga je Holidej presekao pokretom ruke. — Ne, znam šta hoćeš da kažeš, ali, to ne važi za mene. Zasada još uvek ostajem litalica i pustolov.

Jedan dan kasnije, dok je vozač diližanse vezivao njegovog Miga za kola, Dok Holidej je stajao oslonjen na stub sa cigarom u zubima i razmišljao o događajima u Redemptonu, o njihovom nesrećnom ishodu i o mogućnostima koje se inače mogle postojati. Nije bilo obavezno da se uvek sve završi tragično. Ali, izgleda da je on bio takve sreće. Svejedno, pomislio je, i odbacio popušenu cigaru. Pred njim su stajali još mnogi putevi i mnoge neispitane staze, i on je verovao da svaki od tih puteva neće imati nesrećan završetak.

čitajte sledeći broj DOKA HOLIDEJA

BROJ 118

izlazi 7. decembra 1981.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.
